யோகி ராம்சுரத் குமார் ஜயகுரு ஜயகுரு ஜயகுரு ராயா

சடகோபரந்தாதி, பாசுர ராமாயண, பாகவத சுருக்கமும், தூத்துக்குடி நகர் வரலாறும்.

யோகி ராம்சுரத் குமார் ஜயகுரு ஜயகுரு ஜயகுரு ராயா

திருவண்ணாமலை

இந்த ஊர் சைவ சமய குரவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றுள்ளது. அருணகிரிநாதர் முக்தி பெற்ற ஸ்தலம். மேலும் இடைக்காடர் எனும் சித்தர் சமாதியுற்ற இடம்.

தற்காலத்தில் சேஷாத்திரி ஸ்வாமிகள், ரமண மகரிஷி மற்றும் யோகிராம்சுரத்குமார் வாழ்ந்த இடமாகும்.

இந்த தலத்தின் பெயரை நினைத்தாலே முக்தி கிடைக்கும் என்று கூறுவார்கள்.

கோவிலில் இறைவன் பெயர்:-

1) அருணாசலேஸ்வரர்
2) அண்ணாமலையார்

இறைவி பெயர்:-

1) உண்ணாமுலையம்மாள்
2) அபீதகுஞ்சாம்பாள்

தல விருட்சம் :- மகிழமரம்

முக்கிய விழா :- கார்த்திகை மாத ஜோதி தரிசனம்.

பொருளடக்கம்

திரு. பெரியவாச்சான் பிள்ளை

தொகுத்தருளிய

திவ்ய பிரபந்த பாசுர ராமாயணம்

பால காண்டம்

திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலும் திகழ
நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில்
அந்தமில் பேரின்பத்தடிய ரோடு
ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்கும்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யான
அணியார் பொழில்சூழ் அரங்க நகரப்பன்
அலைநீர்க் கடலுள் அழுந்தும் நாவாய் போல்
ஆவாரார் துணையென்று துளங்கும்
நல்ல அமரர் துயர் தீர
வல்லரக்கர் இலங்கை பாழ்படுக்கஎண்ணி
மண்ணுலகத்தோ ருய்ய
அயோத்தி என்னும் அணி நகரத்து
வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்க்
கௌசலைதன் குல மதலையாய்த்
தயரதன் தன் மகனாய்த் தோன்றிக்
குணம் திகழ் கொண்டலாய்
மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் வேள்வி காக்கநடந்து
வந்தெதிர்ந்த தாடகை தன் உரத்தைக் கீறி
வல்லரக்கர் உயிருண்டு கல்லைப் பெண்ணாக்கிக்
காரார் திண்சிலை யிறுத்து,
மைதிலியை மணம் புணர்ந்து
இருபத் தொருகால் அரசு களை கட்ட
மழுவாளி வெவ்வெரி நற்சிலை வாங்கி வென்றிகொண்டு
அவன் தவத்தை முற்றும் செற்று
அம்பொனெடு மணிமாட அயோத்தி எய்தி

அயோத்யா காண்டம்

அரியணை மேல் மன்னன் ஆவான் நிற்கக்
கொங்கைவன் கூனி சொற் கொண்ட
கொடிய கைகேயி வரம் வேண்ட

அக் கடிய சொற் கேட்டு
மலக்கியமா மணத்தனுய் மன்னவனுமருதொழியக்
குலக்குமாரா! காடுறையப் போ என்று விடை கொடுப்ப
இந்நலத்தை வேண்டாது
ஈன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமும் ஆங்கொழிந்து
மைவாய களிறொழிந்து மாவொழிந்து தேரொழிந்து
கலனணியாதே காமரெழில் விழலுடுத்து
அங்கங்கள் அழகு மாறி
மானமரு மென்னேக்கி வைதேவி யின்துணையா
இளங்கோவும் வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்லக்
கலையும் கரியும் பரிமாவும்
திரியும் கானகம் கடந்து போய்ப்
பத்தியுடைக் குகன் கடத்தக் கங்கை தன்னைக் கடந்து
வனம் போய்ப் புக்குக் காயோடு நீடு கனியுண்டு
வியன் கானம ரத்தி நீழல்
கல்லணைமேல் கண் துயின்று
சித்திரகூடத் திருப்ப, தயரதன் தான்
"நின் மகன் மேல் பழிவிளைத்திட்டு
என்னையும் நீள்வானில் போக்க
என் பெற்ருய் கைகேசீ!
நானும் வானகமே மிக விரும்பிப் போகின்றேன்"
என்று வானேறத்
தேனமரும் பொழில்சாரல் சித்திரகூடத்து
ஆனை புரவி தேரொடு காலாள்
அணி கொண்ட சேனை சுமந்திரன்
வசிட்டருடன் பரத நம்பி பணியத்
தம்பிக்கு மரவடியை வான்பணயம் வைத்துக் குவலயத்
துங்கக் கரியும் பரியும் இராச்சியமும்
எங்கும் பரதற் கருளிவிடை கொடுத்துத்
திருவுடைய திசைக்கருமம் திருத்தப்போய்த்
தண்ட காரணியம் புகுந்து

ஆரணிய காண்டம்

மறை முனிவர்க்கு
'அஞ்சேல்மின்!' என்று விடை கொடுத்து
வெங்கண் விறல் விராதனாக விற்குனித்து
வண்டமிழ் மாமுனி கொடுத்த வரிவில் வாங்கிப்
புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால் சீதைக்கு நேராவன்
என்னப் பொன்னிறங் கொண்ட
சுடு சினத்த சூர்ப்பணகாவைக்
கொடி மூக்கும் காதி ரண்டும்
கூரார்ந்த வாளால் ஈரா விடுத்துக்
கரனோடு தூடணன் தன்னுயிரை வாங்க
அவள் கதறித் தலையில் அங்கை வைத்து
மலையிலங்கை யோடிப்புகக்
கொடுமையில் கடுவிசை அரக்கன்
அலைமலி வேற் கண்ணாளை அகல்விப்பான்
ஒருருவாய் மானை யமைத்துச் சிற்றெயிற்று
முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டத்தனாய் வஞ்சித்து
இலைக் குரம்பில் தனி யிருப்பில்
கனி வாய்த் திருவினைப் பிரித்து
நீள் கடல்சூழ் இலங்கையில்
அரக்கர் குடிக்கு நஞ்சாகக் கொடுபோய்
வம்புலாங்கடிகாவில் சிறையாய் வைக்க
அயோத்தியர்கோன் மாயமான் மாயச் செற்று
அலைமலிவேற் கண்ணாளை அகன்று தளர்வெய்திச்
சடாயுவை வைகுந்தத்தேற்றிக்
கானகம் படி புலாவி யுலாவிக்
கணை யொன்றினால் கவந்தனை மடித்துச்
சவரி தந்த கனியுவந்து

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

வன மருவு கவியரசன் தன்னோடு காதல்கொண்டு
மரா மரமேழெய்து
உருத்தெழு வாலி மார்பில்

ஒரு கணை உருவ ஓட்டிக்
கருத்துடைத் தம்பிக்கு
இன்பக் கதிர் முடி அரசளித்து
வானரக் கோனுடனிருந்து வைதேகி தனைத்தேட
விடுத்த திசை கருமம் திருத்து
திறல் விளங்கு மாருதியும்
மாயோன் தூதுரைத்தல் செப்ப!

ஸுந்தர காண்டம்

சீராரும் திறல் அநுமன் மாகடலைக் கடந்தேறி
மும்மதிள் நீள் இலங்கை புக்குக்கடிகாவில்
வாராருமுலை மடவாள் வைதேவி தனைக்கண்டு
நின்னடியேன் விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்!
அயோத்தி தன்னில் ஓர்
இடவகையில் எல்லியம் போதினிருத்தல்
மல்லிகை மாமாலை கொண்டாங்கார்த்ததும்
கலக்கியமா மனத்தனளாய்க் கைகேயி வரம்வேண்ட
மலக்கியமா மனத்தனனாய் மன்னவனும் மறுதொழியக்
'குலக்குமரா! காடுறையப்போ' என்று விடை கொடுப்ப
இலக்குமணன் தன்னோடங்கேகியதும்,
கங்கை தன்னில்,
கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனோடு
சீரணிந்த தோழமை கொண்டதுவும்.
சித்திரகூடத் திருப்பப் பரத நம்பி பணிந்ததுவும்
சிறுகாக்கை முலைதீண்ட மூவுலகும் திரிந்தோடி
'வித்தகனே! ராமா ஓ! நின்னபயம்' என்ன
அத்திரமே அதன் கண்ணை அறுத்ததுவும்
பொன்னொத்த மானொன்று புகுந்தினிது விளையாட
நின்னம்பின் வழிநின்று சிலைபிடித் தெம்பிரானேகப்
பின்னேயங்கு இலக்குமணன் பிரிந்ததுவும்
அயோத்தியர் கோனுரைத்த அடையாளம்
ஈதவன்கை மோதிரமே' என்று
அடையாளம் தெரிந்துரைக்க
மலர்குழலாள் சீதையும்.

வில்லிறுத்தான் மோதிரம் கண்டு,
'அநுமான் அடையாளம் ஒக்கும்' என்று
உச்சிமேல் வைத்துகக்கத்
திறல் விளங்கும் மாருதியும்
இலங்கையர்கோன் மாக்கடி காவை யிறுத்து,
காதல் மக்களும் சுற்றமும் கொன்று
கடி இலங்கை மலங்க எரித்து
அரக்கர்கோன் சினமழித்து மீண்டும், அன்பினுல்
அயோத்தியர்கோன் தவிர்புரையும் அடியிணை பணிய

யுத்த காண்டம்

கான எண்கும் குரங்கும் முசுவும்
படையாக் கொடியோனிலங்கை புகலுற்று
அலையார் கடற்கரை வீற்றிருந்து
செல்வ விபீடணற்கு நல்லானுய்
விரிநீ ரிலங்கை யருளிச்
சரண்புக்க குரைகடலை அடலம்பால் மறுகஎய்து,
கொல்லை விலங்கு பணிசெய்ய
மலையாலணைகட்டி மறுகரையேறி
இலங்கை பொடி பொடி யாகச்
சிலைமலி செஞ்சரங்கள் செல வுய்த்துக்
கும்பனெடு நிகும்பனும்பட
இந்திரசித் தழியக் கும்பகர்ணன் பட
அரக்கராவி மாள, அரக்கர்
கூத்தர் போலக் குழமணி தூரமாட
இலங்கை மன்னன் முடி யொருபதும்
தோளிருபதும் போயுதிரச்
சிலைவளைத்துச் சரமழை பொழிந்து
கரந்துணிந்து வெற்றிகொண்ட செருக்களத்துக்
கடிக்கமல நான்முகனும் கண்மூன்றத்தானும்
எண்மர் பதினெருவர் ஈரறுவர் ஓரிவர்
மற்றுமுள்ள வானவர் மலர்மழை பொழிந்து
மணிமுடி பணிதர அடியிணை வணங்க

கோலத்திருமா மகளோடு
செல்வவீடணன் வானரக் கோனுடன்
இலகுமணி நெடுந்தேரேறி,
சீரணிந்த குகனோடுகூடி
அங்கணெடு மதிள்புடைசூழ் அயோத்தி எய்தி
நன்னீராடிப்
பொங்கிளவாடை யரையில் சாத்தித்
திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் குழையும்
முதலா மேதகு பல்கலனணிந்து
சூட்டு நன் மாலைகளணிந்து
பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும்
இலக்குமணனும் இரவு நண் பகலும் ஆட்செய்ய
வடிவிணை இல்லாச் சங்குதங்கு முன்கை நங்கை
மலர்க்குழலாள் சீதையும் தானும்
கோப்பிடைய சீரிய சிங்கா தனத்திருந்து ஏழுலகும்
தனிக்கோல் செல்ல வாழ்வித்தருளினார்.

குலசேகரத்தாழ்வார் பாடல்

12 ஆழ்வார்களில் குலசேகரத்தாழ்வார் ஒருவர். இவர் சேர நாட்டு மன்னர் ஆகும். அவர் காலத்தில் சோழ, பாண்டிய நாடுகளை வென்று தமிழ்நாடு முழுவதும் ஆட்சி செய்து வந்தார். இவர் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் எனும் ஆழ்வார்களின் நூலில் 105 பாடல்கள் பெருமாளை புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். கடைசி அத்தியாயமாக "அங்கணெடுமதிள்" என்ற தலைப்பில் உள்ள 11 பாடல்களில் முதல் 10 பாட்டுக்களில் ராமாயணக் கதையை அழகு தமிழால், இனிய வார்த்தைகளால் பாடி உள்ளார்.

ராமர் தில்லை என்னும் சிதம்பரத்தில் உள்ள கோவிந்தராஜ பெருமாள் ஆலயத்தில் தனக்கு காட்சி தந்து உய்விக்க வேண்டி இந்த அத்தியாயம் பாடப் பெற்றுள்ளது.

நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தம்

இயற்றிய

12 ஆழ்வார்கள்

1) பொய்கையாழ்வார்
2) பூதத்தாழ்வார்
3) பேயாழ்வார்
4) திருமழிசையாழ்வார்
5) நம்மாழ்வார்
6) மதுரகவியாழ்வார்
7) குலசேகராழ்வார்
8) பெரியாழ்வார்
9) தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
10) திருப்பாணாழ்வார்
11) திருமங்கையாழ்வார்
12) ஆண்டாள்

குலசேகரத்தாழ்வார் பாடிய

ராமாயண சுருக்கம்

அங்கணெடுமதிள். 10.

1. அங்கணெடுமதிள்புடைசூழயோத்தியென்னும் அணிநகரத்துலகனைத்தும்விளக்கும்சோதி
வெங்கதிரோன்குலத்துக்கோர் விளக்காய் தோன்றி விண்முழுதுமுயக்கொண்ட வீரன் தன்னைச்
செங்கணெடுங்கருமுகிலையிராமன்தன்னைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எங்கள்தனிமுதல்வனையெம்பெருமாள்தன்னை யென்றுகொலோ கண்குளிரக் காணுநாளே (95)

அம் கண் —அழகிய இடங்களை யுடையதும்
நெடு மதிள் —உயர்ந்த மதிட்சுவரினால்
புடை சூழ் —நாற்புறமும் சூழப்பெற்றதுமான
அயோத்தி என்னும் அயோத்தியை யென்றபேர்பெற்ற
அணி நகரத்து —உலகத்திற்கு அலங்காரமான பட்டணத்திலே,
உலகு அனைத்தும் —எல்லா உலகங்களுக்கும்
விளக்கும் சோதி —தெளிவை யளிக்கும பரஞ்சோதியான
வெம் கதிரோன் குலத்துக்கு —உஷ்ணகிரணங்களுள்ள சூர்யனின் வமசத்தைச் சாந்த
ஓர் விளக்காய் —ஒப்பற்ற மங்களதீபமாக
தோன்றி —அவதரித்து
விண் முழுது உம் —மேலுலகம் முழுமையும்
உ(ய்)யகொண்ட —உஜ்ஜிவிக்கும்படி செயல்கொண்ட
வீரன் தன்னை —மஹாவீரனும்,
செம் கண் —செந்தாமரைக் கண்களுடன்
நெடு கரு முகிலை —மிகக்கருத்த மேகம்போன்றவனும்
எங்கள் தனி முதல்வனை —எங்களுடைய குலகூடஸ்தனும்
எம்பெருமாள் தன்னை —எமது ஸ்வாமியுமான
இராமன் தன்னை —ஸ்ரீராமபிரானை
தில்லை நகர் —தில்லைநகரிலிருக்கும்
திரு சித்திரகூடம் தன்னுள் —திருச்சித்திரக்கூடமென்ற திவ்ய தேசத்திலே
கண் குளிர —எனது கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்படி
காணும் நாள் —நான் ஸேவிக்கும் நாள்
என்று கொல் —எந்நாளோ!

2. வந்தெதிர்ந்ததாடகைதன் னுரத்தைக்கீறி வருகுருதிபொழிதா வன்கணை யொன்றேவி
மந்திரம்கொள்மறைமுனிவன்வேள்விகாத்து வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண் மின்
செந்தளிர்வாய்மலர்நகைசேர் செழுந்தண்சோலைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அந்தணர்களொரு மூவாயிரவரேத்த அணிமணியாசனத்திருந்த அம்மான்தானே. (96)

வந்து எதிர்ந்த —தன் காட்டில் புகுந்ததற்காக வந்து எதிர்த்தவளான
தாடகைதன் —தாடகை யென்ற அரக்கியின்
வரு குருதி பொழிதர —பொங்கிவரும் உதிரம் கொழித்தோடும்படி
உரத்தை கீறி —மார்பைப் பிளக்கும்
வல்கணை ஒன்று —வலிய அம்பு ஒன்றையே ப்ரயோகித்து
மறை முனிவன் —(பிறகு) ப்ரம்மர்ஷியான விச்வாமித்திரரின்
மந்த்ரம் கொள் வேள்வி —மந்த்ரங்களால் செய்யபெறும் சுத்த யாகத்தை
காத்து —காக்க முன் வந்து
வல் அரக்கர் —ஸுபாஹு முதலிய கொடிய ராக்ஷஸர்களின்
உயிர் உண்ட —உயிரைப் போக்கின
மைந்தன் —மிடுக்கான குமாரன்
செம தளிர் வாய் —சிவந்த துளிர்களின் இடையிலே
மலர் நகை சேர் —புஷ்பங்களின் விகாஸத்தைப் பெற்ற
செழு தண் சோலை—வளர்ந்து குளிர்ந்த பொழில்களை யுடைய
தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடம் தன்னுள்
ஒரு மூ ஆயிரவர் அந்தணர் —மூவாயிரம் பார்ப்பனர்கள்
ஏத்த —துதி செய்யும்படி
அணிமணி ஆசனத்து —அழகியரத்னமயமான (கோப்புடைய சீரிய) சிங்காசனத்திலே
இருந்த —வீற்றிருக்கும்
அம்மான்தானே —ஸ்வாமியே;
காண்மின் —ஸேவியுங்கள்.

3 செவ்வரிநற் கருநெடுங்கண் சீதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலையறுத்துமழுவாளேந்தி
வெவ்வரிநற்சிலைவாங்கி வென்றிகொண்டு வேல்வேந்தர் பகைதடிந்தவீரன் தன்னைத்
தெய்வரஞ்சு நெடும்புரிசை யுயர்ந்தபாங்கர்த் தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எவ்வரிவெஞ்சிலைத்தடக்கை இராமன் தன்னை இறைஞ்சுவாரிணையடியே யிறைஞ்சினேனே.(97)

செ வரி —சிவந்த ரேகைகள் (அமர்ந்த)
நல் கரு —அழகிய, கருத்த
நெடு கண் — நீண்ட கண்களையுடைய
சீதைக்கு ஆகி —சீதையினிடம் மீடுபட்டு
சினம் விடையோன்—கோபமிக்க விருடபத்தை யுடையருத்ரனின்
சிலை அறுத்து — வில்லைமுறித்து
மழு வாள் ஏந்தி —பரசாயுதம் தரித்தவனிடமிருந்து
வெவ் வரி நல் சிலை —உக்கிரமாம் நீண்டு அழகிய தநுஸ்ஸை
வாங்கி வென்றி கொண்டு— கையால் பிடுங்கி ஜயம் பெற்று
வேல் வேந்தர் —ஆயுததாரிகளான அரசரிடம்
பகை தடித்த —அவர் வைத்திருந்த விரோதத்தை அழித்த

வீரன் தன்னை —மகாவீரனை
தெய்வர் அஞ்ச —பகைவர் பயப்படும்படியான
நெடு புரிசை —உயர்ந்த மதிட்சுவர்களின்
உயர்ந்த பாங்கர் —உந்நதமான பக்கங்களையுடைய
தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள் (எழுந்தருளியிருக்கும்)
எவ்வரி —அம்பு தொடுப்பதற்குத் தக்க
வெம் சிலை —கொடிய கோதண்டத்தை
தட கை —அகன்ற திருக்கையில் கொண்ட
இராமன் தன்னை —ஸ்ரீராமனை
இறைஞ்சுவார் —தொழுகின்றவர்களின்
இணை அடி ஏ —இரு திருவடிகளையுமே
இறைஞ்சினேன் —தொழா நின்றேன்.

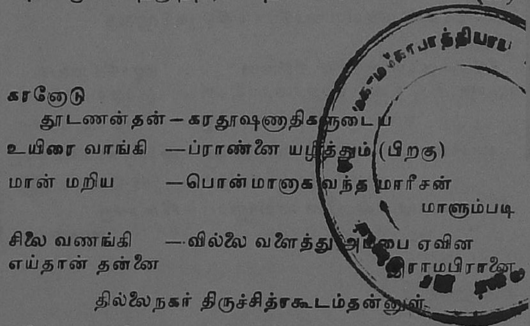
4. தொத்தலர்பூஞ் சுரிகுழல்கைகேசிசொல்லால்தொன்னகரம்துறந்து துறைக்கங்கைதன்னைப்
பத்தியுடைச் குகன் கடத்தவனம் போய்ப்புக்குப்பரதனுக்குப்பாதுசமும் அரசுமீந்து
சித்திரகூடத்திருந்தான் தன்னையின்று தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எத்தலையும் கண்குளிரக்காணப்பெற்ற இருநிலத்தார்க்கிமையவர்நேரொவ்வார்தாமே. (98)

தொத்து அவர் பூ — கொத்தாக மலரும் புஷ்பமணிந்த
சுரி குழல் — சுருண்ட கூந்தலை யுடைய
கைகேசி சொல்லால் — கைகேயியின் சொல்லுக்கிணங்கி
தொல் நகரம் — பரம்பராக்கிரமத்தில் கிடைத்த ராஜதானியை
துறந்து — அரசுடன் விட்டுவிட்டு
துறை கங்கை தன்னை — கங்கை யென்ற நதியை
பத்தி உடை குகன் கடத்த — பக்தனான குகனென்ற வேடர் கோன் ஓடத்தைக்கொண்டு தாண்டுவித்ததால்
வனம் போய் — காட்டிற்குச் சென்று
சித்திரகூடத்துபுக்கு — சித்ரக்கூடமலையிற் புகுந்து
பாதுகம் உம் — தன் பாதுகைகளையும்
அரசு உம் — ராஜ்யத்தையும்
பரதனுக்கு ஈந்து — பரதனிடம் வைத்துவிட்டு
இருந்தான் தன்னை — அயோத்திக்கு திரும்பாமே யிருந்த இராமபிரானை
இன்று — இப்பொழுது
தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்
கண் குளிர — கண்கள் குளிர்ந்து விளங்கும்படி
எ தனை உம் காணப்பெற்ற — சிறிதளவாவது கண்டவர்களான
இரு நிலத்தார்க்கு — பெருப் பூமியிலிருப்பவர்களுக்கும்
இமையவர்தாமே — எப்போதும் கண்டு வரும் நித்யஸூரிகளும்
நேர் ஒவ்வார் — ஒப்புமை பொருந்தமாட்டார்.

5. வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள் விராதைக்கொன்றுவண் தமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிமூக்கைநீக்கிக்கரனேடுதூடணன் தன்னுயிரைவாங்கிச்
சிலைவணக்கிமான்மறியஎய்தான் தன்னைத்தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
தலைவணக்கிக்கைகூப்பி ஏத்தவல்லார்திரிதலால்தவமுடைத்துத்தரணிதானே. (99)

வலி —விரோதிகளின் வலிமையை
வணக்கு —கீழ்ப்படுத்துவனவும்
வரை நெடு —மலை போல் உயர்ந்தனவுமான
தோள் —தோள்களை யுடைய
விராதை கொன்று -விராதனென்ற அரக்கனையழித்தும்,
வண் தமிழ் மா முனிகொடுத்த —விலக்ஷணரும் தமிழிலக்கணமியற்றியவருமான அகத்திமாமுனிவர் மைர்ப்பித்த
வரி வில் —திடமான வைஷ்ணவவில்லை
வாங்கி —பெற்றுக்கொண்டு
கலை வணக்கும் — மானை அவமதிக்கும்
நோக்கு —கண்களை யுடையளாய் வந்த
அரக்கி —சூர்பணகை யென்ற ராக்ஷஸியின்
மூக்கை நீக்கி —மூக்கையறுக்கச்செய்தும்,

கரனேடு தூடணன் தன் — கரதூஷணாதிகளுடைய
உயிரை வாங்கி —ப்ராணனை யழித்தும் (பிறகு)
மான் மறிய —பொன்மானாக வந்த மாரீசன் மாளும்படி

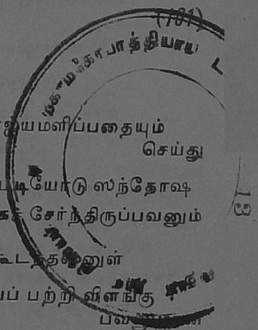

சிலை வணங்கி எய்தான் தன்னை —வில்லை வளைத்து அம்பை ஏவின இராமபிரானை
தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்
தலை வணக்கி —தங்கள் தலையை குனியச்செய்து
கை கூப்பி ஏத்த வல்லார் —அஞ்ஜலி செய்து துதிக்க வல்லமை பொருந்திய பெரியோர்
திரிதலால் —ஸஞ்சாரம் செய்வதால்
தரணி தான் தவமுடைத்து —பூமண்டலம் முழுதும் பாக்கியமுள்ளதாம்

6. தனமருவு வைதேகி பிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவை வைகுந்தத்தேற்றி
வனமருவுகவியரசன் காதல்கொண்டு வாலியைக்கொன்றிலங்கை நகரரக்கர்கோமான்
சினமடங்கமாருதியால்சுடுவித்தானைத்தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
இனிதமர்ந்தவம்மானை இராமன்தன்னை ஏத்துவாரிணையடியே ஏத்தினேனே. (100)

தனம் மருவு —ஸ்தனங்களால் விளங்கின(அல்லது) செல்வமாகச் சேர்ந்திருந்த
வைதேகி —சீதைப்பிராட்டியின்
பிரியல் உற்று —பிரிதலைப் பெற்று
தளர்வு எய்தி —மிகவும் மெலிதலுற்று (அந்நிலைமையில்)
சடாயுவை —உபகாரம் செய்து உயிரிழந்த ஜடாயுவை
வைகுந்தத்து ஏற்றி —தனது அனுக்ரஹத்தாலே பரமபதம் பெறுவித்து
வன மருவு —ருச்யமூகக்காட்டிற் கிடந்த
கவி அரசன் —வாநரராஜனாகும் ஸுக்ரீவனின்
காதல்கொண்டு —ஸ்நேகத்தை, மித்ரபாவத்தைப் பெற்று
வாலியை கொன்று —பாவியான வாலியைமாளவைத்து
இலங்கை நகர் —லங்காபட்டணத்தை
அரக்கர்கோமான் —ராக்ஷஸேச்வரனை ராவணனின்
சினம் அடங்க —கோபாக்னி தணியும்படி
மாருதியால் சுடுவித்தானை —ஹநுமாரைக்கொண்டு அவர்வாலில் வைத்த அக்கினியால் எரித்தவனும்,
தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்
இனிது அமர்ந்த அம்மானை —வடசித்திரகூடத்திற்கு மேலாகப் பிரீதியுடன் மன்னியிருக்கும் ஸ்வாமியுமான
இராமன்தன்னை
ஏத்துவார் இணை அடி ஏ —துதிப்பவரின் திருவடிகளையே
ஏத்தினேன் —யான் ஏத்துவது.

7. குரைகடலையடலம்பால் மறுகவெய்து குலைகட்டி மறுகரையை யதனலேறி
எரிநெடுவேலரக்கரோடும் இலங்கைவேந்தன் இன்னுயிர்கொண்டு அவன் தம்பிக்கரசுமீந்து
திருமகளோடினிதமர்ந்த செல்வன் தன்னைத் தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசையல்லால் அரசாக எண்ணேன் மற்றரசு தானே. (7/1)

குரை கடலை —கோஷித்திருந்த ஸாகரத்தை
அடல் அம்பால் —கொல்லுதல் கொண்டகணையால்
மறுக எய்து —கலங்கும்படி பீடித்து
குலை கட்டி — செய்கரையிட்டு
அதனல் —அந்த அணைவழியாக
மறு கரை ஏறி —கடலின் தென்கரையைச்சேர்ந்து
எரி நெடு வேல் —எதிரிகளை எரிக்கும் நீண்ட வேலாயுதங்களையுடைய
அரக்கரொடும் —ராக்ஷஸர்களையும் சேர்த்து
இலங்கைவேந்தன் —லங்கேச்வரனை ராவணனின்
இன் உயிர் கொண்டு—இனிய ப்ராணனை அபஹரித்து
அவன் தம்பிக்கு —ராவணன் தம்பியான விபீஷணனுக்கு

அரசு உம் ஈந்து —ராக்ஷஸ ராஜ்யமளிப்பதையும் செய்து
திருமகளோடு இனிது அமர்ந்த —ஸீதைபிராட்டியோடு ஸந்தோஷமாகச் சேர்ந்திருப்பவனும்
தில்லைநகர்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அரசு அமர்ந்தான் —ஆள்கையைப் பற்றி விளங்கு...
செல்வன் தன் —திருமாலின்
அடி சூடும் அரசை அல்லால் —திருவடிகளை சிரஸா வஹிப்பதாம் ராஜ்யமன்றி
மற்று அரசு —வேறு ராஜ்யத்தை
அரசு ஆக எண்ணேன் —(அரசு புரிவதாக) ராஜ்யமாக எண்ணமாட்டேன்

8. அம்பொனெடுமணிமாடவயோத்தியெய்தி யரசெய்தி அகத்தியன் வாய்த்தான் முன்கொன்ருன்
தன்பெருந்தொல்கதைகேட்டு மிதிலைச்செல்வி உலகுய்யத் திருவயிறுவாய்த்த மக்கள்
செம்பவளத்திரள்வாய்த் தன்சரிதை கேட்டான் தில்லைநகர்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எம்பெருமான்தன்சரிதை செவியால் கண்ணுல் பருகுவோமின்னமுதம் மதியோமொன்றே.
(102)

அம் பொன் —அழகிய பொன்ஞலான
கெடு மணி மாட —உயர்ந்த மணிமயமாளிகைகளை யுடைய
அயோத்தி எய்தி —திருவயோத்தியைக்கு எழுந்தருளி
அரசு எய்தி —இராஜ்யத்தைப் பெற்று
அகத்தியன்வாய் —(தான் சிங்காசத்திலெழுந்தருளி யிருந்தபோது காணவந்த) அகத்தியமுனிவர் மூலமாக
தான் முன் கொன்ருன் தன் —அதற்கு முன் தன்னுல் கொல்லப் பட்ட ராவணனுடைய
பெரு தொல் கதை—பிறப்பு, தவம்புரிந்தது, உலகங் களைப் பீடித்தது முதலான பழைய கதைகளை
கேட்டு —செவியுற்றுணர்ந்து
(பிறகு காலக்ரமத்திலே)
உலகு உய்ய —உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
மிதிலை செல்வி —மிதிலையிற் தோன்றிய பிராட்டி யான ஸீதையின்
திருவயிறு வாய்த்த—திருவயிற்றில் பிறவியுற்ற
மக்கள் —தன் பிள்ளைகளான குசலவர்களின்
செம் பவளம் திரள் வாய் —சிவந்த பவளத்தின் தொகுதி போன்ற வாயினுல்
தன் சரிதம் —தனது சரித்திரமான ஸ்ரீமத்ராமா யணத்தை
கேட்டான் —செவியுற்றருளின,
தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடம் தன்னுள்
(எழுந்தருளியிருக்கும்)
எம்பெருமான் தன்—எங்கள் ஸ்வாமியான இராம பிரானுடைய
சரிதை —சரித்ரமாகிய ஆராவமுதை
செவியால் கண்ணுல் —காதினுலும் கண்ணினுலும் (காதாகிய கண்ணினுல்)
பருகுவோம் —அருந்தும் நாம்
இன் அமுதம் —இனிய தேவாம்ருதத்தைக்கூட
ஒன்று மதியோம் —ஒரு போக்யமாக நினையோம்.

9. செறிதவச்சம்புகன்தன்னைச்சென்றுகொன்று செழுமறையோனுயிர் மீட்டுத்தவத்தோனீந்த
நிறைப்மணிப்பூணணியும்கொண்டிலவணன்தன்னைத்தம்பியால் வானேற்றி முனிவன் வேண்டத்
திறல்விளங்குமிலக்குமனைபிரிந்தான்தன்னைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
உறைவானைமறவாத உள்ளம்தன்னையுடையோம் மற்றுறுதுயரமடையோமன்றே. (103)

செறி தவம் —மிகுந்த தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த
சம்புகன் தன்னை —சம்புகனென்ற சூத்ரனை
சென்று கொன்று —தென்திசையில் சைலமலையின் வடபார்ச்வத்துப் பொய்கைக்குச் சென்று தலையறுத்து,
செழு மறையோன் —சிறப்பாக வேதமோதக்கூடும் அந்தணச்சிறுவனை
உயிர் மீட்டு — மீண்டு முயிர் பெற்றவனாக்கி,
தவத்தோன் ஈந்த —தபஸ்வியான அகத்தியர் ப்ரீதியினால் ஆச்ரமத்திலளித்ததும்
நிறை —அநேக வஸ்துக்களைக் கொடுக்கும் சக்தி நிறைந்ததும்
மணி பூண் — மணிமயமாயும்பூணத்தக்கதுமான
அணி கொண்டு —ஆபரணத்தைப் பெற்று
இலவணன் தன்னை —யமுனையருகில் இருந்த லவணாஸுரனை
தம்பியால் —சத்துருக்கனைக் கொண்டு
வான் ஏற்றி —வீரஸ்வர்க்கம் புகுவித்து
முனிவன் வேண்ட —துர்வாச முனிவன் நிர்பந்தித்து அபேக்ஷித்தாலே
திறல் விளங்கும் —எல்லோரும் விளங்கும்படி தன் அபாயத்திற்குத் துணிவுகொண்ட
இலக்குமனை —லக்ஷ்மணனையும்
பிரிந்தான்தன்னை —ப்ரிதிஜ்ஞைப்படிப் பிரிந்து விட்டவனும்
தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்
உறைவானை — நித்யவாஸம் செய்தருளுமவனும் மான இராமனை
மறவாத உள்ளம் தன்னை —என்றும் மறக்காத மனத்தை
உடையோம் —உடைய நாம்
உறு துயரம் — (நலிவபற்கு) நெருங்கும் துக்கங்களை
மற்று அடையோம் —இனி அடையமாட்டோம்
அன்றே — அன்றோ? ஸந்தேகமில்லை.

10. அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி அடலரவப்பகையேறி அசுரர்தம்மை
வென்றிலங்குமணிநெடுந்தோள் நான்கும்தோன்றவிண் முழுதுமெதிர்வரத்தன் தாமம்மேவி
சென்றினிது வீற்றிருந்த அம்மான் தன்னைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
என்றும் நின்றானவனிவனென்றேத்தி நாளும் இறைஞ்சுமினோ எப்பொழுதும் தொண்டீர் நீரே (104)

தொண்டீர்! நீர் —பகவத் பக்தர்களே! நீங்கள்
அன்று —தான் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபோது
சர அசரங்களை —அயோத்தியிலுள்ள ஜங்கம ஸ்தாவரங்களனைவற்றையும்
வைகுந்தத்து —ஸந்தாநலோகத்திற்கு
ஏற்றி —ஏறச் செய்து
அடல் —வலிமை பொருந்திய
அரவம் பகை —ஸர்ப்பசத்துருவான கருடனை
ஏறி —வாஹனமாக்கிக்கொண்டு
அசுரர் தம்மை வென்று —அசுரர்களை ஜயித்து
இலங்கும் அணி, நெடு —ப்ரகாசிக்கின்ற (இராமவதாரத்தி லில்லாத அழகிய உயர்ந்த
தோள் நான்குடம் நாலு தோள்களும்
தோன்ற —விளங்காநிற்க
விண் முழுதும் எதிர்வர —மேலுகிலுள்ளார் எல்லோரும் எதிர்கொண்டுவர
தன் தாமம் மேவி சென்று —தனது ஸ்தானத்தை விரும்பி எழுந்தருளி
இனிது வீற்றுருந்த —அங்கு இன்பத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கும்
அம்மான் தன்னை —ஸ்வாமியை
தில்லைநகர்திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்
என்றும் நின்றான் —எப்பொழுதும் நின்றருளும்
இவன் —இந்த எம்பெருமான்
அவன் —அந்த இராமபிரானே
என்று நாளும் எப்பொழுதும் —என்ற வாறு ப்ரதிதினமும் ஒவ்வொரு வேளையிலும்
ஏத்தி —துதித்து
இறைஞ்சுமின் —வணங்குங்கோன்.

11. தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள் திறல்விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான் தன்னை
எல்லையில்சீர்த் தயரதன் தன்மகனாய்த் தோன்றிற்றதுமுதலாத் தன்னுலகம் புக்கதீருக்
கொல்லியலும் படைத் தானைக் கொற்றவொள்வாள் கோழியர்கோன் குடைக்
குலசேகரன் சொற்செய்த
நல்லியலின் தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் நலம்திகழ் நாரணனடிகீழ் நண்ணுவாரே. (105)

கொல் இயலும் —கொல்லுதலில் ஈடுபட்ட
படை தானை —ஆயுதங்கள் கொண்ட சேனையை
யுடையவரும்
கொற்றம் ஒள் வாள்—வெற்றியைப் பெறும் ஒளியுள்ள
(கத்தி) வாளையுடையரும்
கோழியர்கோன் — உறையூரார்க்குத் தலைவருமான
குடை குலசேகரன் —குடையின் கீழ் அரசராய் விளங்
கும் குலசேகரப் பெருமாளால்

தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடம்தன்னுள்

திறல் விளங்கு —பராக்கிரமத்தினல் விளங்காநிற்கும்
மாருதியோடு —வாயுபுத்ரனை ஹநுமானுடன்
அமர்ந்தான் தன்னை—வீற்றிருக்கும் இராமபிரானைப்
பற்றி
எல்லை இல் சீர் —அளவில்லாத குணங்களையுடைய
தயரதன் தன் —தசரத சக்ரவத்திக்கு
மகனாய் தோன்றிற்று -திருமகனாய் அவதரித்தது
அதுமுதல் ஆ முதலாக

தன் உலகம் புக்கது—தனது உலகமான விஷ்ணுலோகம்
ஈறு ஆ புகுந்தது அளவாக (முழுராமா
யணத்தையுமாக)

சொல் செய்த —சொல்லப்பட்ட
நல் இயல் —சிறந்த இலக்கணம் பொருந்திய
இன் தமிழ் —இனிய தமிழாலான
மாலை பத்து உம் — பத்துப் பாட்டுக்களையும்
வல்லார் —கற்றவர்
நலம் திகழ் —ஆனந்தாதி கல்யாணகுணங்
களால் விளங்கும்
நாரணன் —நாராயணனுடைய
அடி கீழ் —திருவடிகளில்
நண்ணுவார் —கிட்டியிருப்பார்.

மகாகவி கம்பர்

இயற்றிய

சடகோபர் அந்தாதி

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி

என்கிற

சடகோபரந்தாதி.

நூல் எழுந்த வரலாறு.

சடகோபரந்தாதி என்ற நூலை இயற்றியவர் கம்பர், இவர் இராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கேற்றக்கருதி அங்குச் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயாசாரியரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அனுமதிப்படி ஒருமண்டப கையங்கரியஞ்செய்து முடித்துச் சுப தினத்திலே அரங்கேற்றத் தொடங்குகையில், நம்பெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அர்ச்சகமுகமாக ஆவிர்ப்பவித்து 'நீ நம்சடகோபனைப் பாடினையோ? பாடினுல்தான் நாம் உனது ஈாமாயணத்தைத் திருவுளம்பற்றுவோம்; இல்லாவிடின் அது நமக்கு அங்கீகாரமாகாது' என்று அருளிச்செய்ய, அங்ஙனமே கம்பர் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையிற் சடகோபரந்தாதியைப் பாடினர். பின்பு, இராமாயணம், நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்திலே மேட்டழகிய சிங்கர் சிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு அரங்கேற்றப்பட்டது. அக்காலம் முதலியவற்றை

''எண்ணிய * சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் [வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றி னுனே''

எனக் காண்க.

சகாத்தம் - சாலிவாகநசகாப்தம்: இப்பொழுது நடப்பது 1889; ஆகவே கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன்பு என்பர். குலோத்துங்கசோழன் காலம் எனப்படுதலால், கி. பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டு என்பாருமுளர்.

'சடகோபர்' என்பது - ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்த மெய்யடியார்ளென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரில் ஐந்தாமவரான நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களிலொன்று. பாண்டியநாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்தி லுள்ளதான திருக்குருகூரில் வேள்ளாள் வருண்த்தவராகிய திருவழுதிவளநாடரென்பவரது சந்ததியிலே காரியென்பருக்கு உடையநங்கையார் திருவயிற்றில் திருவவதரித்த இவர், பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய குழந்தைச்செய்கையொன்றையுங் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராய் வளர்ந்து வருகிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்தந்தையர் கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலிற் கொண்டுபோய் விட, இவர் அங்குஇருந்த ஒருபுளியமரத்தின்கீழ்ச்சென்று வீற்றிருந்து பதினாறு பிராயமளவும் கண்திறவாமல் மௌனமாக எழுந்தருளியிருந்த பின்பு, மதுரகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமையையறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைத்தொழில் செய்து வருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசுர் யதர்வணம் சாமம் என்ற நான்குவேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியென்னும் நான்குபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தன ரென்று வரலாற்றின் சுருக்கம் அறிக. கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தஉடனேதனதுஸ்பரிசத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சடமென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அவதரித்தபொழுது இவரையும் தொடுதற்கு வர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காரத்தால் ஒறுத்துஓட்டியொழித்தனல். சடகோபர் என்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று. எம்பெருமானுடைய திவ்வியமங்கள குணகணங்களாகிய அமுத வெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவராதல்பற்றி 'ஆழ்வார்கள்' என்று பெயர்பெற்ற பரம பாகவதர்களில் இவர் பிரதானராதலால், 'ஆழ்வார்' என்பது இவர்க்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்கும். மாறன், பராங்குசன், வகுளாபரணன், திருநாவீறுடையபிரான், திருக்குருகூர்நம்பி, குருகைப்பிரான் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

சிறப்புப்பாயிரம்.

1. தேவிற்சிறந்த திருமாற்குத்தக்கதெய்வக்கவிஞன்
பாவிற்சிறந்த திருவாய்மொழிபகர்பண்டிதனே
நாவிற்சிறந்தவமாறற்குத்தக்கநன்னாவலவன்
பூவிற்சிறந்தவாழ்வான்கம்பநாட்டுப்புலமையனே.

(இதன்பொருள்.) தேவில் - (பிரமன் ருத்திரன் இந்திரன் முதலிய) தேவர்களனைவருள்ளும், சிறந்த - மேம்பட்டவனான திருமாற்கு - ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு, தக்க - தகுந்த, தெய்வம் கவிஞன் - தெய்வத்தன்மையுள்ள கவிபாடவல்ல புலவன், பாவில் சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதனே - எல்லாப் பாடல்களிலும் மேம்பட்ட திருவாய்மொழியென்னுந் திவ்வியப் பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானப்பண்டிதரான நம்ஆழ்வாரேயல்லது வேறில்லை; (அவ்வாறே), நாவின்சிறந்த அமாறற்கு தக்க நல்நாவலவன் - (அங்ஙனம்பாடவல்ல) நாவினாற்சிறந்த அச்சடகோபர்க்குத் தக்க கவிபாடவல்ல சிறந்த புலவன், பூவில் சிறந்த ஆழ்வான் கம்பநாட்டுப் புலமையனே - இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வாரென்னும் வித்துவானேயல்லது வேறில்லை; (என்றவாறு)

2. ஆரணத்தின்சிரமீதுறைசோதியையந்தமிழாற்
பாரணஞ்செய்தவனைக்குருகூரனைப்பற்பலவா
நாரணனுமெனவேத்தித்தொழக்கவிநல்கு
கொடைக்
காரணனைக்கம்பனைநினைவாமுட்களிப்புறவே.

(இ - ள்.) ஆரணத்தின் சிரம்மீது — வேதமுடிவிலே, உறை — பொருந்திய, சோதியை — பரஞ்சோதிஸ்வரூபியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை, அம் தமிழால் - அழகிய தமிழ்ப்பாசுரங்களினால், பாரணம் செய்தவனை - பாடியனுபவித்தவரான, குருகூரனை - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவராகிய நம்மாழ்வாரை, பல் பல ஆ - பலப்பல வகையாக, நாரணன் ஆம் என ஏத்தி தொழ — அந்த நாராயணமூர்த்தியே யாவரென்று துதித்து (அனைவரும்) வணங்கும்படி, கவி நல்கு - கவிபாடிய கொடை கார் அணனை - அருட்கொடையினால் மேகத்தைப்போல்பவராகிய, கம்பனை - கம்பநாட்டாழ்வாரை, உள் களிப்பு உற —

மனத்தில் ஆனந்தம் உண்டாகி மிகுமாறு, நினைவாம் - (எப்பொழுதும்) சிந்திக்கடவோம், (யாம்);

3. நஞ்சடகோபனைப்பாடினையோவென்று நம்பெருமாள்
விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்பக்கம்பன் விரைந் துரைத்த
செஞ்சொலந்தாதிகலித்துறைநூறுந்தெரியும் வண்ண
நெஞ்சடியேற்கருள்வேதந்தமிழ்செய்த நின்மலனே.

(இ-ள்.) வேதம் தமிழ் செய்த நின்மலனே - வேதங்களைத் தமிழ்த்திவ்வியப்பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்த குற்றமற்ற ஸ்வாமி!—நம்சடகோபனை பாடினையோ என்று – 'நம்ஆழ்வாரைத் துதித்துப் பிரபந்தம் பாடினையோ?'' என்று, நம் பெருமாள் விஞ்சிய ஆதாரத்தால் கேட்ப - ஸ்ரீரங்கநாதன் மிக்க அன்பு கொண்டு வினவியருள, (அதனை யநுசரித்து) கம்பன் விரைந்து உரைத்த - கம்பர் விரைவாகப் பாடின, செம் சொல் அந்தாதி கலித்துறை நூறும் - செந்தமிழ்ச் சொற்களாலான அந்தாதிப் பிரபந்தத்திலுள்ள நூறுகட்டளைக் கலித்துறைகளையும், தெரியும் வண்ணம் – அறிந்து கொள்ளும்படி, அடியேற்கு நெஞ்சு அருள் - தாசனான எனக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்தருள்வாயாக; (எ – று)

4. நாதனரங்கனயந்துரையென்னநற்கம்பனுன்றன்
பாதம்பரவியபைந்தமிழ்நூறும்பரிவுடனே
யோதும்படியெனக்குள்ளந்தனையருளோதரிய
வேதந்தமிழ்செய்தமெய்ப்பொருளேயிதென் விண்ணப்பமே.

(இ-ள்.) ஓது அரிய - ஓதியுணர்தற்கு அரியனவான, வேதம் - வேதங்களின் ஸாரார்த்தங்களை தமிழ்செய்த - தமிழ்த் திவ்வியப்பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்த, மெய்ப்பொருளே - உண்மையான பரம்பொருளே!—நாதன் அரங்கன் – ஸ்ரீரங்கநாதன், நயந்து – விரும்பி, உரை என்ன – '(நம்சடகோபனைப்) பாடு' என்று நியமித்தருள, நல் கம்பன் - சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வார், உன்தன் பாதம் பரவிய – உன்னுடையதிருவடிகளைத்

துதித்த, பைந் தமிழ் நூறும் - பசுந்தமிழ்ச்சொற்களால் தொடுத்த நூறுபாசுரங்களையும், பரிவுடனே ஓதும்படி - அன் போடு கற்றுஉணரும்படி எனக்கு உள்ளந்தனை அருள் - அடி யேனுக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்தருள்வாய்: இது என் விண்ணப்பமே – இதுவே (உன்பக்கல்) அடியேன் செய்யும் விஜ் ஞாபநம்; (எ – று)

சடகோபரந்தாதி.

நூல்.

1. வேதத்தின் முன்செல்கமெய்யுணர்ந்தோர்
விரிஞ்சன்முதலோர்
கோதற்றஞானக்கொழுந்தின் முன்செல்ககுணங்
கடந்த
போதக்கடலெங்கடென்குருகூர்ப்புனிதன்
கவியோர்
பாதத்தின் முன் செல்லுமேதொல்லைமூலப்பரஞ்
சுடரே.

(இ - ள்) தொல்லை - பழமையானதாயும், மூலம் – (எல்லாவற்றிற்கும்)மூலகாரணமாயும், பரம்-(எல்லாவற்றிற்கும்) மேலானதாயுமுள்ள, சுடர் - ஜ்யோதிஸ்வருமாய் விளங்குகிற ஸ்ரீமந்நாராயணன்,—வேதத்தின் முன் செல்க - வேதங்களைக் கடந்து சென்றாலுஞ் செல்லட்டும்: மெய் உணர்ந்தோர் - தத்து வங்களையாராய்ந்து அறிபவர்களான முனிவர்களும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரமன்முதலான தேவர்களுமாகிய அனைவருடைய, கோது அற்றஞானம் கொழுந்தின் முன் - குற்றமற்ற ஞானத்தின் முடிவைக் கடந்து, செல்க – சென்றாலுஞ்செல்லட்டும்; குணம் கடந்த போதம் கடல் – எண்ணளவுகடந்த ஞானம் நிறைந்த கடலாகிய எங்கள் தென் குருகூர் புனிதன் – அழகிய திருக் குருகூரில் அவதரித்த பரிசுத்தமூர்த்தியான நம்ஆழ்வார் அருளிச் செய்த, கவி - பாசுரத்தினது, ஓர் பாதத்தின் முன் - ஓர் அடியைக் கடந்து செல்லுமே - செல்லமாட்டுவனோ! [செல்ல மாட்டான் என்றபடி]; (எ – று.)

கோயில்களில் உத்ஸவங்கண்டருளுகிறபொழுது எம்பெருமான் நடுவேஎழுந்தருள, வடமொழிவேதம் அவனை எட்டமாட்டாது நாடித்தொடர்ந்து செல்லுதற்கு அறிகுறியாக எம்பெருமானுக்குப்பின்னே பாராயணஞ்செய்யப்பட்டுவருதலும்; தமிழ் வேதமாகிய திவ்வியபிரபந்தம் அவனதுசொருபத்தையுணர்ந்து முன்செல்லுதல் தோன்ற முன்னே ஓதப்படுதலுங் காண்க; எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூற வேண்டுவது மரபாதலால், 'வேதம்' என்று தொடங்கினர்.

2. சுடரிரண்டேபண்டுமூன்றாயினதுகடீர்ந்துலகத்
திடரிரண்டாய்வரும்பேரிருள்சீப்பனவெம்பிறப்பை
யடரிரண்டாமலர்த்தாளுடையான்குருகைக்கரசன்
படரிருங்கீர்த்திப்பிரான்றிருவாய்மொழிப்
பாவொடுமே.

(இ - ள்) சுடர் - ஒளிகள், பண்டு - முன்பு, இரண்டே - இரண்டேயிருந்தன; (பின்பு),—துகள் தீர்ந்து - குற்றமில்லாமல், உலகத்து இடர் இரண்டு ஆய் வரும் பேர் இருள் சீப்பன - உலகத்தில் இருவகைப்பட்ட துன்பங்களாய் வருகிற பெரியஇருளை நீக்குபவையான, எம்பிறப்பை அடர் இரண்டு ஆம் மலர் தாள் உடையான் குருகைக்கு அரசன் படர் இருங் கீர்த்தி பிரான் திருவாய்மொழி பாடுவோம் - எமது பிறவித்துன்பங்களையழிக்கின்ற தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளை யுடையவரும் திருக்குருகூர்க்குத்தலைவரும் பரவிய மிக்ககீர்த்தியையுடைய பெருமானுமாகிய நம்ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப்பிரபந்தத்தின் பாசுரங்களோடு (கூடி), மூன்று ஆயின - மூன்றாய்விட்டன; (எ - று.)

இங்கு, விசேஷமாக 'சுடர் இரண்டே பண்டு' என்றது - இராமபிரானையுங் கண்ணபிரானையும் குறித்தது. துவாபரயுகாந்தத்திலே கண்ணன் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளியவுடன் கலியுகம்பிறந்த நாற்பத்திமூன்றுநாளில் ஆழ்வார் அவதரித்து முப்பத்தைந்து வருஷம் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தன ரென்று உணர்க.

8. பாவொடுக்குந்நுண்ணிசையொடுக்கும்பலவும் பறையு
நாவொடுக்குந்நல்லறிவொடுக்கும்மற்றுநாட்டப் பட்ட
தேவொடுக்கும்பரவாதச்செருவொடுக்குங்குருகூர்ப்
பூவொடுக்கும்மமுதத்திருவாயிரம்போந்தனவே.

(இ-ள்.) குருகூர் பூ ஒடுக்கும் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினுள்ளே (எம்பெருமானால்) நிறைத்துவைக்கப்பட்ட, அமுதம் திரு ஆயிரம் — அமிருதம்போலினிய திருவாய்மொழி ஆயிரஞ்செய்யுள்கள், போந்தன - (அங்குநின்று) வெளிப்பட்டன: (அவை), பா ஒடுக்கும் - இயற்றமிழ்ச் செய்யுளிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளன; நுண் இசை ஒடுக்கும் - நுட்பமான இசைத் தமிழினிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; பலவும் பறையும் நா ஒடுக்கும் - பல விஷயங்களையுங் கூறுகிற நாடகத்தமிழினிலங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; நல் அறிவு ஒடுக்கும் - நல்ல அறிவுகளைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளன; மற்றும் நாட்டப்பட்டதே ஒடுக்கும் — உலகத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மற்றைத்தெய்வங்களையெல்லாம் ஒடுங்கச்செய்வன; பர வாதம் செருஒடுக்கும் - அந்நியமதஸ்தர்களின் வாதப்போர்களை அடங்கச்செய்துவிடுவன; ((எ - று.)

எம்பெருமான் தானே, ஸத்வகுணம் மிக்கவராய்த் தன்னைப் பற்றுமளவுடையரன்றியே யிருக்கும் ரஜோகுணதமோ குணங்களால் மிக்கவர்க்கு ஏற்றபடி பலதேவதைகளை நியமித்து வைத்துள்ளானாதலால், 'நாட்டப்பட்ட தே' என்றார். தன்னரசு நாடக ஸ்வதந்திரராய்க் கண்டபடி திரிகிறவர்களுக்கு அவரவர் குணத்துக்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு தெய்வத்தை அமைத்துக்காட்டி அதனை வழிபடும்படிசெய்து அவர்களை அடக்கிவைத்தால் அங்ஙனம் ஒருப்பட்டசேதனர்கள் பின்புநாளடைவிலே வேதமுதலிய நூல்களைக்கொண்டு அச்சிறுதெய்வங்களுக்கும் பரதேவதையான தனக்குமுள்ள வாசியை யறிந்து தன்பக்கல்வந்துஉய்வார்கள். என்பது, ஸர்வேசுவரனது திருவுள்ளமென்க.

4. தனமாஞ்சிலர்க்குத்தவமாஞ்சிலர்க்குத்தருமநிறை
கனமாஞ்சிலர்கதற்காரணமாஞ்சிலர்க்காரணத்தி
னினமாஞ்சிலர்க்கதற்கெல்லையுமாந்தொல்லையேர்
வகுள
வனமாலையெம்பெருமான் குருகூர் மன்னன்
வாய்மொழியே

(இ - ள்.) தொல்லை - பழமையான, ஏர் - அழகிய, வகுளம் வனம் மாலை எம்பெருமான் குருகூர் மன்னன் வாய்மொழி — மகிழ மலர்களினாலாகிய அழகிய மாலையையுடையவரும் எமக்கு இறைவரும் திருக்குருகூர்க்குத் தலைவருமான ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினின்று வெளிப்பட்ட சொற்களாகிய திருவாய் மொழி முதலிய பிரபந்தங்கள், —சிலர்க்கு— தனம் ஆம் — செல்வமாம்; சிலர்க்கு, —தவம் ஆம் —; சிலர்க்கு—, தருமம் நிறை கனம் ஆம் - தருமம் நிறைந்த சிறந்தகாமபுருஷார்த்த மாம்; சிலர்க்கு—. அதற்கு ஆரணம் ஆம் — அந்தக்காமவின்பத் திற்கு உரிய வேதமாம்; சிலர்க்கு—, ஆரணத்தின் இனம் ஆம் — வேதத்தின்வருக்கமாம்; (சிலர்க்கு—,), அதற்கு எல்லையும் ஆம்- அவ்வேதத்தின் முடிவாகிய வேதாந்தமுமாம்; (எ - று.)

லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கின்ற பேரின்பக் காதல், வேதாந்த நிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்த வேண்டிய இடத்தில் அன்பைச் செலுத்தியதாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, சகலபாபநிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாதல்பற்றி, 'தருமம்நிறைகனம்' எனப்பட்டது.

'ஆரணத்தின் இனமாம்' என்றது - ஆழ்வார் அருளிய நான்குபிரபந்தங்களும் நான்கு வேதமாதலால், அவ்வேதங்களின் சித்தாந்தமான உபநிஷத்துக்களின்சாரமான அர்த்தங்கள் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களிற் பொதிந்திருந்தல்பற்றி, அதற்கு எல்லையுமாம், எனப்பட்டது;

5. மொழிபலவாயினசெப்பம்பிறந்ததுமுத்தியெய்தும்
வழிபலவாயவிட்டொன்றாயதுவழுவாநரகக்
குழிபலவாயினபாழ்பட்டதுகுளிர்நீர்ப்பொருநை
சுழிபலவாளையொழுகுங்குருகூரெந்தை
தோன்றலினே

(இ - ள்) குளிர் நீர் - குளிர்ந்த நீரையுடைய, பொருநை- பொருநை யென்னும் மறுபெயருள்ள தாமிரபர்ணிநதி, சுழி பல ஆய் ஒழுகும் - அநேக நீர்ச்சுழிகளோடுகூடிப் பாயப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரிலே, எந்தை - நம்ஆழ்வார், தோன்றலின் - திருவவதரித்ததனாலே, — மொழி பல ஆயின - பலபாஷைக ளுள்ளே, செப்பம் பிறந்தது - (ஆழ்வார் பாசுரம் அருளிச்செய்த பாஷையாகிய தமிழ் ஒன்றுக்கே 'செந்தமிழ்மொழி' என்னும்படி) செவ்வை தோன்றிற்று; முத்தி எய்தும் வழி பல ஆய விட்டு ஒன்று ஆயது - விடுபெறுவதற்கு உரியவழிகள் பலவானவை நீங்க ஒன்றே முத்திமார்க்கமாய் நின்றது; வழுவா நரகம் குழி பல ஆயின பாழ்பட்டது - தவறாத நரகக்குழிகள் பலவாயிருந் தவை பாழாய்விட்டன; (எ - று.)

நம்மாழ்வார்க்கு, பூதத்தாழ்வாரை முடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேக ராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும், தொண் டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும் திருமங்கை யாழ்வாரை நாபியாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைப் பாதமாகவும் உரைப்பது மரபு.

'முக்தி' என்ற வடசொல் - பற்றுகளை விட்டு அடையுமிட மென்று காரணப் பொருள்படும்; வீடு என்ற தமிழ்ச்சொல்லும் இப்பொருளதே. எந்தை - எம்தந்தை: எமது ஆசிரியன், எமது தலைவன், எமது கடவுள்.

6. தோன்றுவுபநிடதப்பொருடோன்றலுற்றார் தமக்குஞ்
சான்றுமிவையென்றபோதுமற்றென்பலகாலுந் தம்மின்
மூன்றுயினவுநினைந்தாரணத்தின்மும்மைத்தமிழை
யீன்றான்குருகைப்பிரானெம்பிரான்றனிசைக் கவியே.

(இ - ள்.) பல காலும் தம்மில் மூன்று ஆயினவும் நினைந்து பல இடங்களிலும் ஒருங்குகூறப்பட்டுத் தமக்குட் சேர்ந்துள்ளன வான ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றையும் (யாவருமறியவேண்டியவை யென்று) திருவுள்ளத்திற்கொண்டு

(அவற்றை வெளியிட்டு), ஆரணத்தின் மும்மை தமிழை ஈன்றுன் வேதங்களின் ஸாரார்த்தம் அமைந்தனவும் இயல் இசை நாடக மென்னும் மூன்றுவகைத் தமிழிலக்கணங்களமைந்தனவுமான திவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந் தருளியவரும், குருகை பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த பரமோபகாரியும், எம்பிரான்தன் - எம்க்குத்தலைவருமான நம்ஆழ்வாருடைய, இசை கவி இவை - பண்ணிசையோடு கூடிய இந்தத்திருவாய்மொழி முதலிய பாசுரங்கள், தோன்று உபநிடதம் பொருள் தோன்றல் உற்றூர்தமக்கும் சான்று ஆம் – புலப்படுதற்கு அரிய உபநிஷத்துக்களின் மகாவாக்கியார்த்தங்கள் புலப்படப் பெற்றவர்களான (ஸ்ரீ மதுரகவி ஸ்ரீ மந்நாதமுனி முதலிய) மகான்களுக்கும் மெய்ப் பொருளின் உண்மை விளங்குதற்கு ஏற்ற சாட்சியாம்: என்ற போது - இங்ஙனமாகியபோது, மற்று என் - இன்னம் இவற்றிற்கு என்ன சிறப்பு வேண்டும்! [மற்றொன்றும் வேண்டா என்றபடி]; (எ - று.)

7. கவிப்பாவமுதமிசையின்கறியொடு
கண்ணனுண்ணக்
குவிப்பான்குருகைப்பிரான்சடகோபன்
குமரிக்கொண்கன்
புவிப்பாவலர்தம்பிரான்றிருவாய்மொழிபூசுரர்தஞ்
செவிப்பாலுழைந்துபுக்குள்ளத்துளே நின்று
தித்திக்குமே.

(இ - ள்.) கவி பா அமுதம் - (தான்பாடும்) பாசுரங்களாகிய பரவிய இனிய உணவை, இசையின் கறியொடு - பண்ணிசைகளாகிற கறிவருக்கத்துடனே, கண்ணன் உண்ண குவிப்பான் திருமால் அமுது செய்தருளும்படி மிகுதியாகச் சேர்த்துப் பரிமாறுபவரும், குருகைபிரான் - திருக்குருகூருக்குத் தலைவரும், சடகோபன் - சடகோபனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், குமரி கொண்கன் - குமரியாற்றுக்குத் தலைவரும், புவிபாவலர்தம் பிரான் - உலகத்திலுள்ள கவிசனங்கட்கெல்லாம் தலைவருமான நம் ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலான, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழியென்னுந் திவ்வியபிரபந்தமானது, — பூசுரர்தம் செவிப்பால் நுழைந்து – அந்தணர்களுடைய காதுகளிலே (குருமுகமாகச்) சென்று, உள்ளத்துளே புக்கு - (அவர்களுடைய)

மனத்திலே புகுந்து, நின்று - (அங்கு) நிலைபெற்று, தித்திக்கும் - இனிமை விளைக்கும்; (எ - று.) — ஈற்று ஏகாரம் தேற்றம்.

குமரியென்னும் நதியையுடைய பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்று விளங்குகிறவரென்பது, 'குமரிக்கொண்கன்' என்பதன் கருத்து. நாவில் மாத்திரமே தித்தித்து வாய்வழியாய் வயிற்றினுட் புகுந்து ஜீரணிக்கிற தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதும்போலன்றி, திருவாய்மொழியமுதம் செவிவாயிலாக நுழைந்து உள்ளத்துள்ளே புக்குநின்று தித்திக்குமென்க.

8. தித்திக்குமூலத்தெளியமுதேயுண்டுதெய்வ
மென்பார்
பத்திக்குமூலம்பனுற்குமூலம்பவமறுப்பார்
முத்திக்குமூலமுளரிக்கைவாணகைமொய்குழலா
ரத்திக்குமூலங்குருகைப்பிரான்சொன்னவாயிரமே.

(இ - ள்.) குருகை பிரான் சொன்ன ஆயிரம் - திருக்குருகூர்க்கு இறைவரான நம் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்கள்,—தித்திக்கும் மூலம் தெளிஅமுதே - இனிமை விளைக்கின்ற பழமையான தெளிவுகொண்ட அமிருதமென்பது மாத்திரமோ? தெய்வம் உண்டு என்பார் பத்திக்கு மூலம் - தெய்வம் உள்ளது என்கிற ஆஸ்திகர்களுடைய பக்திக்குக் காரணமும், பனுவற்கு மூலம் - மற்றைய பிரபந்தங்கள் பலவற்றிற்கும் முதனூலும், பவம் அறுப்பார் முத்திக்கு மூலம் - பிறப்பையொழிக்க விரும்புபவர்களான முமுக்ஷுக்கள் முக்தியடைவதற்கு முக்கிய சாதனமும், முளரி கை வாள் நகை மொய் குழலார் அத்திக்கு மூலம் - செந்தாமரைமலர் போன்ற கைகளையும் ஒளியுள்ள பற்களையும் அடர்ந்தகூந்தலையுமுடைய மாதர்களின் விஷயமான ஆசையை அறக்கெடுப்பதற்கு ஏதுமாம்; (எ - று)

ஆழ்வாரருளிச்செயலாகிய தென்மொழிவேதம் வடமொழி வேதம்போலவே அநாதியான முதனூலென்பதுபற்றி, அந்த அமுதுக்கு 'மூலம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ''பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்'' ''அழவுக்கு மிஞ்சினால் அம்ருதமும் விஷமாம்'' என்ற குற்றங்கள் இந்த ஆராவமுதுக்கு இல்லையென்பது தோன்ற, 'தித்திக்குமூலத் தெளியமுது' என்றன ரென்னலாம்.

கையழகு, பல்வரிசையினழகு, கூந்தலழகு முதலியவற்றைக் கொண்டு பெண்டிர் ஈடுபடுத்த ஆடவர் அவற்றில் ஈடுபடுதல் இயல்பென்பது தோன்ற, அவர்களை 'முளரிக்கை வாணகை மொய்குழலார்' என வருணித்தனர்.

9. ஆயிரமாமறைக்குமலங்காரமருந்தமிழ்க்குப்
பாயிரநாற்கவிக்குப்படிச்சந்தம்பனுவதற்கெல்லாந்
தாயிருநாற்றிசைக்குத்தனித்தீபந்தண்ணங்குருகூர்ச்
சேயிருமாமரபுஞ்செவ்வியான்செய்த செய்யுட்களே.

(இ - ள்.) தண் அம் குருகூர் - குளிர்ச்சியான அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த, சேய் – குமாரரும், இரு மா மரபும் செவ்வியான் – (தாய்மரபு தந்தைமரபு என்ற) இரண்டு சிறந்த வம்சங்களிலும் மேன்மையையுடையவருமான ஆழ்வார், செய்த - அருளிச்செய்த, செய்யுட்கள் - பாசுரங்கள், — ஆயிரம் மா மறைக்கும் அலங்காரம் – மிகப்பலவாகவுள்ள சிறந்த வேதங்கட்கெல்லாம் அழகுசெய்வனவாம்; அருந் தமிழ்க்கு பாயிரம் – (இன்சுவையினால்) அருமைமிக்க தமிழ்ப்பாஷைக்கு முகவுரையுமாம்; நால் கவிக்கு படிச் சந்தம் - நால்வகைக்கவிகளுக்கும் மாதிரிக்காப்பியமுமாம் பனுவற்கு எல்லாம் தாய் – எல்லா நூல்களுக்கும் தாயுமாம்; இருநால்திசைக்கு தனி தீபம் - எட்டுத் திக்குக்கும் ஒப்பற்ற விளக்குமாம்; (எ - று.)

நாற்கவி - ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி என்பன. திருவழுதிவளநாடரென்றொருவர்; அவர் பிள்ளை அறந்தாங்கியார்; அவர் பிள்ளை சக்கரபாணியார்; அவர் பிள்ளை அச்சுதர்; அவர் பிள்ளை செந்தாமரைக்கண்ணர்; அவர் பிள்ளை செங்கண்ணர்; அவர் பிள்ளை பொற்காரியார்; அவர் பிள்ளை காரியார்; அவர் பிள்ளை மாறன் என்ற சடகோபர்.

'திருவள்ளுவர் குறள்செய்தகாலத்தில், அவரும் ஔவையும் இடைக்காடரும் சந்தித்த சமயத்தில், வள்ளுவரை நோக்கி மற்றை இருவரும் 'நீர் செய்த நூல் எத்தன்மைத்தாகியது?' என்று வினவ, அவர் 'அகஸ்தியரால் பிரசித்தம் பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறத்ததாகிய தமிழும், என்னாற்செய்யப்பட்ட குறளும் உடையநங்கையின் திருக்குமார

ராகிய சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்ர ஸ்தானமாகிய வழிநூலாம்' என்னுங் கருத்தை உள்ளமைத்து ''குறுமுனிவன்முத்தமிழும் என்குறளும் நங்கை, சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்'' என்று சொன்னதையும்; அதுகேட்டு, ஔவை 'அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்விதபுருஷார்த்தத்யையும் அறப்பால்முதலிய முப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண் மைப்பொருளாகிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்குஞ் சம்மத மான மேலானபொருளை, குளிர்ச்சிதங்கிய தாமிரபருணிதீரத்தி லிருக்குந் திருக்குருகூரிற் காரிமுதலியார்புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய திராவிட வேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்;

10\. செய்யோடருவிக்குருகைபிரான்றிருமாலைநங்கள்
கையோர்கனியெனக்காட்டித்தந்தான்கழற்
கேகமலம்
பெய்யோமவன்புகழேத்திப்பிதற்றிப்பித்தாய்த்
திரியோ
மையோவறிதுமென்றேயுபகாரத்திறுற்றலையே

(இ - ள்.) செய் - வயல்களில் ஓடு - விரைந்துபாய்கின்ற, அருவி - நீர்ப்பெருக்கையுடைய, குருகை — திருக்குருகூரில் அவ தரித்த, பிரான் - தலைவரான ஆழ்வார், திருமாலை — ஸ்ரீமந்நாரா யணனை நங்கள் கை ஓர்கனி என காட்டி தந்தான் - நம்முடைய கையிற் கிடைத்ததொரு பழத்தைப்போல (ஸ்வரூபம் நன்கு விளங்கும்படி) காட்டி உபகரித்தருளினர்; (அவன்) கழற்கே - அங்ஙனம் பரோபகாரஞ்செய்தவருடைய திருவடிகளிலே, கமலம் பெய்யோம் - தாமரைமலர்களை இட்டு அருச்சிக்கின்றோ மில்லை! அவன் புகழ் ஏத்தி பிதற்றி பித்து ஆய் திரியோம் - அந்த ஆழ்வாருடைய கீர்த்தியை எடுத்துத் துதித்துப் பலகாலுஞ் சொல்லி (அவ்விஷயத்திலே நம்மைப்) பித்தரென்றே (பிறர் சொல்லும்படி) பரவசமாய்த் திரிதலுஞ் செய்திலோம்!! ஐயோ - அந்தோ! உபகாரத்தின் ஆற்றலை என்றே அறிதும் - (ஆழ்வார் செய்தருளிய) உதவியின் பெருமையை என்றைக்குத்தான் அறிவோம்! (எ - று.)

எவ்வாற்றலும் உணர்தற்கு அரிய பகவானுடைய சொரு பத்தை ஆழ்வார் தெளிவாகஉணர்த்திவிளக்கி எளிதிற் காட்டி

யருளினமையாகிய பேருதவிக்கு உலகத்தவரனைவரும் கடமைப் பட்டிருக்கவும் பெரும்பாலார் அதனை உணர்ந்து அவர் திறத்தில் வழிபாடுசெய்தலின்றிப் பழுதேபலபகலும் போக்குதலைக் குறித்துக் கழிவிரக்கமாகக் கூறியவாறும், அவருடைய திரு வடிகளில் மலர்களைக்கொண்டு அருச்சனைசெய்தும் அவர்புக ழையே எப்பொழுதும்எடுத்துச்சொல்லியும் உய்தல் தவிர, அவர் செய்த பேருதவிக்கு ஏற்றபடி பிரதியுபகாரஞ்செய்யக்கூடிய தொன்றுமில்லையென்பதும் இதிற் போதரும்.

11. ஆற்றிப்பொதிந்தமணலின்றொகையருமா
மறைகள்
வேற்றிற்பொதிந்தபொருள்களெல்லாம்
விழுமாக்கமலஞ்
சேற்றிற்பொதியவிழ்க்குங்குருகூரர்செஞ்சொற்
பதிக
நூற்றிற்பொதிந்தபொருளொருகூறுநுவல்கிலவே.

(இ - ள்.) ஆற்றில் பொதிந்த மணலின்தொகை - ஒருநதி யிலேபொருத்தின மணல்க ளெத்தனையோ அத்தனையாகவுள்ள [அநந்தங்களென்னும்படி அளவிறந்தனவான]. அரு மா மறை கள் வேற்றில் - (ஓதியுணர்தற்கு) அரியனவும் சிறந்தனவும் பல வேறு வகைப்பட்டனவுமாகிய வேதங்களனைத்திலும், பொதிந்த- உள்ளடங்கிய, பொருள்கள் எல்லாம் — சகல அர்த்தங்களும், — விழு மா கமலம் — சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்கள், சேற்றில் பொதி அவிழ்க்கும் — சேறுள்ளவிடங்களிலெல்லாம் கட்டவிழ்த்து மலரப்பெற்ற, குருகூரர் — திருக்குருகூரிலவதரித்தவரான ஆழ் வார் அருளிச்செய்த, செம் சொல் பதிகம் நூற்றில்—செந்தமிழ்ச் சொற்களாலாகிய நூறுதிருப்பதிகங்களில், பொதிந்த — நிரம்ப அமைந்த, பொருள் - அருத்தத்தின், ஒரு கூறும் — ஒருபகுதியை யாயினும், நுவல்கில - சொல்லமாட்டிற்றில; (எ - று) — ஏ - தேற்றம்.

[இயலிடங்கூறல்.]

12. இலவேயிதழுளவேமுல்லையுள்ளியம்பும்
மொழியுஞ்
சிலவேயவைசெழுந்தேனொக்குமேதமிழ்ச்
செஞ்சொற்களாற்
பலவேதமுமொழிந்தான்குருகூர்ப்பதுமத்திரண்டு
சலவேல்களுமுளவேயதுகாணென்றனியுயிரே.

(இ-ள்.) தமிழ்ச் செம் சொற்களால் பல் வேதமும் மொழிந்தான் - செவ்விய தமிழ்மொழிகளினாற் பலவகைவேதங்களின் பொருளையெல்லாம் அருளிச்செய்தவரான ஆழ்வாருடைய (திருவவதார ஸ்தலமாகிய), குருகூர் - திருக்குருகூரிலே, பதுமத்து - ஒரு தாமரைமலரிலே இதழ் - இதழ்கள், இலவே - இலவமலரே போலும்; (அவ்விதழ்களினுள்ளே), முல்லை உளவே - முல்லையரும்புகள் உள்ளனவே; உள இயம்பும் மொழியும் சிலவே - அவற்றுள்ளே பேசப்படும் பேச்சுக்களும் சிலவே (உண்டு); அவை - அந்தச் சின்மொழிகள்தாம், செழுந் தேன் ஒக்குமே - சுவைமிக்க தேனையே போலும்; (மற்றும் அத்தாமரை மலரில்), இரண்டுசலம் வேல்களும் உளவே - அசைகின்ற இரண்டு வேலாயுதங்களும் உள்ளனவே; அது காண் என் தனி உயிரே - (இவையனைத்தையுமுடைய) அவ்வுருவந்தான் எனது தனிப்பட்ட உயிர்போன்ற காதலி யென்று (நீ) உணர்வாய்; (எ - று.)

'இதழ்' என்றது - இங்கு, வாயிதழ்களை. அவற்றிற்கு இலவம்பூ உவமை - செம்மைக்கும், மென்மைக்கும். 'முல்லை' என்றது - அவ்வரும்புகள்போல் வெண்ணிறமான வடிவை யுடைய பற்களின் வரிசையை. மொழிக்குத்தேன் உவமை - இனிமையில். கண்டவர் கண்களைக் களிப்பிக்குங் கட்டழகு பற்றி முகம் 'பதுமம்' என்றும், கூரியவடிவும் ஆடவர்நெஞ்சிற் பாய்ந்து அதன் வலிமையைக் கெடுத்து அதனை வருத்துந்திறமும் பற்றிக் கண் 'வேல்' என்றுங் கூறப்பட்டன.

13. உயிருருக்கும்புக்குணர்வுருக்கும் முடலத்தினுள்ள
செயிருருக்கொண்ட நந்தீங்குருக்குந்திருடித்
திருடித்
தயிருருக்குந்நெய்யொடுண்டானடிச்சடகோபன்
சந்தோ
டயிருருக்கும்பொருநற்துருகூரெந்தையந்தமிழே.

(இ - ள்.) தயிர் - தயிரையும், உருக்கும் நெய்யோடு - உருக்குதற்குஉரிய வெண்ணெயையும், திருடி திருடி உண்டான - (திருவாய்ப்பாடியில்) இடந்தொறும் நாள்தொறும் எப்பொழுதும் மிகுதியாகக் களவாடி அமுதுசெய்தருளியவனான திருமாலினது, அடி - திருவடிநிலையாகிய, சடகோபன் - சடகோபனென்னுந்

திருநாமமுடையவரும், சந்தோடு அமிர் உருக்கும் பொருநல் குருகூர் எந்தை — (பரிமளத்தாற்) சந்தனத்தையும் (சுவையினி மையாற்) சருக்கரையையுந் தோற்கச் செய்கின்ற பொருநை யென்னுந் தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்ற திருக்குருகூரில் அவ தரித்தவருமான நம்மாழ்வாருடைய. அம் தமிழ் - அழகிய தமிழ்ப்பாசுரங்கள்,—உயிர் உருக்கும் - (ஓதுகிற நம்முடைய) உயிரை (ப்பக்தி மிகுதியினால்) உருக்கச்செய்யும்; புக்கு உணர்வு உருக்கும் — உள்ளே பிரவேசித்து (அகத்துஉறுப்பான) மனத்தை (ஆனந்தாதிசயத்தாற்) கரையச்செய்யும்; செயிர் உரு கொண்ட நம் உடலத்தின் உள்ள தீங்கு உருக்கும் — குற்றந் தானே புருஷவடிவங்கொண்டாற் போன்ற நமது தேகசம்பந்தத் தாலாகிய (காமம் கோபம் முதலிய) பொல்லாங்குகளைப் போக் கும்; (எ - று.)

பெருமாள் கிருஷ்ணவதாரத்திற் கோகுலத்திலே ஆய்ச் சியர்வைத்த பால் தயிர் வெண்ணெய் நெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்துஉண்டமை, பிரசித்தம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கபக்தராக இருந்ததுபற்றி அப்பெருமானதுபாதுகை 'ஸ்ரீசடகோபன்' என்று இவரது திரு நாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படுதல் தோன்ற, 'உண்டானடிச்சட கோபன்' என்றாரென்க

14. அந்தமிலாமறையாயிரத்தாழ்ந்தவரும்பொருளைச்
செந்தமிழாகத்திருத்திலனேனிலத்தேவர்களுந்
தந்தம்விழாவுமழகுமென்னுந்தமிழார்கவியின்
பந்தம்விழாவொழுகுங்குருகூர்வந்த
பண்ணவனே.

(இ - ள்.) ஆர் தமிழ் கவியின் — (இலக்கணம்) நிரம்பிய தமிழ்ப்பாடல்கள் (சீர்கேடின்றி ஒழுகுதல்) போல, பந்தம் விழா ஒழுகும் - ஒழுங்காக [முறைமைதவறாமல்] நித்திய நைமித்திக உத்ஸவங்கள் நடக்கப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரில், வந்த- அவதரித்த, பண்ணவன் - பெரியவரான ஆழ்வார், அந்தம் இலா மறை ஆயிரத்து ஆழ்ந்த அரும்பொருளை - அழிவில்லாதன வும் அநேக ஆயிரம் சாகைகளாகவுள்ளனவுமான வேதங்களின் ஆழ்ந்த அருமையான ஸாரார்த்தத்தை, செம் தமிழ் ஆக திருத் திலனேல் - செவ்விய தமிழ்த்திவ்யபிரபந்தங்களாகச் சீர் திருத்தி அருளிச்செய்யா திருந்தனராகில், நிலத்தேவர்களும்

தம் தம் விழாவும் என் ஆம் - அந்தணர்களும் (அவ்வந்தணர் களில்) அவரவர் கொண்டாடிச்செய்யுந் தேவாலய உத்ஸவங் களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயும் யாதாய் முடியும்? [சிறிதும்சிறப்புரு என்றபடி]; (எ - று.)

கோயில்களில் நிகழும் நித்தியநைமித்திகஉத்ஸவங்களி லெல்லாம் தமிழ்வேதங்களையோதவேண்டுமென்பது ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்திராதிசாஸ்திரசம்மத மென்பதும், "குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, குறிகோளாயிரத்துள்ளிவைபவத்தும் திருக்குறுங் குடியதன்மேல், அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவ ராழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே" என்றபடி அருச்செய லோதினுலே ஸ்ரீவைஷ்ண வத்வ பூர்த்தியுண்டா மென்பதும் பற்றி இங்ஙனங்கூறினர்.

15. பண்ணப்படுவனவும்முளவோமறையென்று பல்லோ
ரெண்ணப்படச்சொற்றிகழச்செய்தானிய லோடிசையின்
வண்ணப்படைக்குத்தனித்தலைவேந்தன் மலருகுத்த
சுண்ணப்படர்படப்பைக்குருகூர்வந்த சொற்கடலே.

(இ - ள்) இயலோடு இசையின்வண்ணம் படைக்கு - இயற்றமிழ்த் துறைவகைகளும் இசைத்தமிழ்த்துறைவகைகளு மாகிய சேனைகட்கு, தனி தலை வேந்தன் - ஒப்பற்ற தலைமை பூண்ட அதிபதியும்,— மலர் உகுத்த சுண்ணம் படர் - பூக்கள் சிந்திய மகரந்தப் பொடிகள் பரவப்பெற்ற, படப்பை — மருத நிலத்துஊராகிய, குருகூர் — திருக்குருகூரில், வந்த-அவதரித்த சொல் கடல் - சொற்கள் நிறைந்த கடலுமாகிய ஆழ்வார்,— பண்ணப்படுவன மறையும் உளவோ என்று பல்லோர் எண்ணப் பட - (நூதனமாகச்) செய்யப்படுவனவாகிய வேதங்களும் உண்டோவென்று பலபேராலும் கருதப்படுமாறு, சொல் திகழ - சொற்கள் சிறப்புற்று விளங்க, செய்தான் - (தமிழ்த்திவ்வியப் பிரபந்தங்களை) அருளிச்செய்தனர்;

16. கடலைக்கலக்கியமுதமரர்களித்தான் களித்தார்
குடலைக்கலக்குங்குளிர்சங்கினன்குறையா
மறையின்
றிடலைக்கலக்கித்திருவாய்மொழியெனுந்
தேனைத்தந்தா
னடலைப்பிறப்பறுத்தென்னையுமாட்கொண்ட
நாயகனே.

(இ - ள்.) களித்தார் குடலை கலக்கும் - செருக்கிய பகைவர்களுடைய குடலை (அச்சத்தால்) கலங்கச் செய்கின்ற, குளிர் சங்கினன் - குளிர்ந்த சங்கத்தையுடையவனான திருமால், கடலை கலக்கி – திருபாற்கடலைக் கலங்கச்செய்து [கடைந்து], அமுது அமரர்க்கு அளித்தான் – (அதனின்று எழுந்த) திவ்வியாமிருதத்தை (யெடுத்து)த் தேவர்கட்குக் கொடுத்தருளினன்; (அதுபோல),—நடலை பிறப்பு அறுத்து என்னையும் ஆட்கொண்ட நாயகன் – துன்பத்தைச் செய்கிற பிறப்பையொழித்து என்னையும் அடிமைகொண்டருளின தலைவரான ஆழ்வார், குறையா மறையின் திடலை கலக்கி - குறைவில்லாத வேதமாகிய (ஏறுதற்குஅரிய) மேட்டை அளவின்மையையொழித்து அளவுடையதாக்கி, திருவாய்மொழி என்னும் தேனை தந்தான் – திருவாய்மொழியென்கிற திவ்வியபிரபந்தமாகிய தேனை (மனிதர்கட்கு) கொடுத்தருளினன்; (எ – று.)

எம்பெருமான் தனது திருவாய்மலரில் வைத்து ஊதுந் திவ்வியசங்கமாகிய ஸ்ரீபாஞ்சசன்னியம்தனது பெருமுழக்கதினற் பகைவரை அஞ்சி மயங்கி அழியச்செய்து வெற்றிகொள்ளுந் தன்மையதாய், அவ்வழிவுத்தொழிலோடு நிற்காமல் அடியார்கட்கு உற்சாகத்தை விளைத்து எழுப்பவல்ல திவ்விய சக்தியையுமுடைமையால், அதற்கு 'களித்தார்குடலைக்கலக்கும்', 'குளிர்' என்ற இரண்டு அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன.

17. நாய்போற்பிறர்கடைதோறுநுழைந்தவரைச்
சினச்சிப்
பேய்போற்றிரியும்பிறவியினேனைப்பிறவியெனு
நோய்போமருந்தென்னுநுன்றிருவாய்மொழி
நோக்குவித்துத்
தாய்போலுதவிசெய்தாய்க்கடியேன்பண்டென்
சாதித்ததே.

(இ - ள்) நாய்போல்—, பிறர் கடைதோறும் நுழைந்து-அயலாருடைய வீட்டுவாயில்தோறும் புகுந்து, அவர் எச்சில் நச்சி - அவர்கள் உண்டு கழித்த சேடத்தை விரும்பி, பேய்போல் திரியும் - பேய்போல (ஓய்வின்றிப் பலவிடத்தும் அலேந்து) திரிகிற, பிறவியினேனை - (இழிந்த) பிறப்பையுடையவனை என்னை பிறவி எனும் நோய் போம் மருந்து என்னும் நுன் திருவாய்மொழி நோக்குவித்து - [illegible]கிற நோய் நீங்குதற்குக் காரணமான மருந்து' என்று சொல்லப்படுகிற உமது திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்தை நோக்கும்படி பண்ணி, தாய்போல் உதவி செய்தாய்க்கு – பெற்றதாய் (தன் குழந்தைக்குக் கைம்மாறு கருதாது பலவாற்ருலும் உதவி புரிதல்) போல (என் பக்கல் பூரணகிருபை வைத்து) உபகரித்தருளிய உமக்கு, அடியேன் பண்டு சாதித்தது என் – தாசனுன நான் முன்புசெய்த நன்மை யாதோ? (எ - று)

'ஒரு காலத்தில் தாமிரபருணிநதியின் வடகரையில் வசித்திருந்த யோகியொருவர் வளர்த்த நாயொன்று, தென்கரையிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குப்பிரதிதினமும் மத்தியானவேளையிற் போய் வீதியிலிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்டத்தைத் தின்றுவயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டுவருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள் போய்த் திரும்பிவர நேரப்பட்டதனுல், யோகியானவர் 'நாய் இன்னும்வரவில்லேயே' என்று ஆற்ருேரத்தில் வந்துபார்க்கும் பொழுது, அந்நாய் நட்டாற்றில் வருகையில் அகஸ்மாத்தாக வெள்ளம்வந்தமையால் நீந்திக் காலோய்ந்துபோய் நீரில அமிழ்ந்து கிளம்பிற்று; அத்தருணத்தில் அதன்கபாலம் வெடித்து அந்த ரந்திரத்தின்வழியாய் நாயின் ஆத்துமாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசையிருளில் அநேகம்தீவட்டி கொளுத்தினதுபோலப் பிரகாசித்ததைப் பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்து, 'அசேதனமாகிய நாயும் பெறுதற்கு அரியபேறுபெற்றதே: இது என்ன சாதனத்தை யுடைத்தாயிருந்தது? ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், ஆழ்வார்திருநகரியின்உச்சிஷ்டத்தை யுண்டதனுலல்லவோ இப்படிச்சம்பவித்தது இது, தபசிகள் யோகிகள் முதலானவர்களுக்கும் சித்திக்கமாட்டாதே! என்று நினைத்து மனதுருகிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது அவர் "வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதியெச்சிலே வாரியுண்ட, நாய்க்கும் பரமபதமளித்தாய் அந்நாயொடிந்தப், பேய்க்கு மிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமாள் மகுடஞ், சாய்க்கும்படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத்தமிழ்க்கடலே"

என்பது முதலாகச் சிலபாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித் தனர்'

18. சாதிக்குமேபரதத்துவத்தைச்சமயத்திருக்கைச்
சேதிக்குமேயொன்றுசிந்திக்குமேயதனைத்
தெரியப்
போதிக்குமேயெங்குமோங்கிப்பொதுநிற்கு
மெய்யைப்பொய்யைச்
சோதிக்குமேயுங்கள்வேதமெங்கோன்றமிழ்ச்
சொல்லெனவே.

(இ - ள்.) எம் கோன் தமிழ் சொல் என - எமது தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய தமிழ்ப்பிரபந்தம்போல. — உங்கள் வேதம் — பரதத்துவத்தை சாதிக்குமே - (எல்லாப்பொருள்கட்கும்) மேலான உண்மைப்பொருளாகி பரப்ரஹ்மத்தை (உண்டென்று நிலைநிறுத்தி)ச் சாதிக்கமாட்டுமோ? சமயம் திருக்கை சேதிக்குமே — பிறமதங்களின்மாறுபாட்டைக் கண்டித் தொழிக்க மாட்டுமோ? ஒன்று சிந்திக்குமே - யாதாயினுமொரு விஷயத்தை ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணரமாட்டுமோ? அதனை தெரிய போதிக்குமே — அங்ஙனமுணர்ந்த பொருளைப் பிறர்க்கு விளங்க உணர்த்தமாட்டுமோ? எங்கும் ஓங்கி பொது நிற்கும் மெய்யை பொய்யை சோதிக்குமே - எவ்விடத்துஞ்சிறந்து (யாவர்க்கும்) பொதுப்படநிற்கின்ற உண்மையான விஷயத்தையும் அதற்கு மாறுகிய) பொய்யான விஷயத்தையும் பகுத்து ஆராயமாட்டுமோ? [மாட்டாஎன்றபடி];

19. சொல்லென்கெனோமுழுவேதச்சுருக்கென்கெனோ
வெவர்க்கு
நெல்லென்கெனோவுண்ணுநீரென்கெனோமறை
நேர்நிறுக்குங்
கல்லென்கெனோமுதிர்ஞானக்கனியென்கெனோ
புகல
வல்லென்கெனோகுருகூரெம்பிரான்சொன்ன
மாலையையே.

(இ — ள்.) குருகூர் எம்பிரான் சொன்ன மாலையை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த எமதுதலைவரான நம்ஆழ்வார்

அருளிச்செய்த பாமாலையாகிய திவ்வியபிரபந்தத்தை,—சொல் என்கேனோ - (எல்லாவிலக்கணமுமமைந்த) சொல் என்று சொல் வேனோ? முழு வேதம் சுருக்கு என்கேனோ – வேதம் முழுவதன் சாரசங்கிரகமென்பேனோ? எவர்க்கும் நெல் என்கேனோ – எல் லார்க்கும் (ஜீவ நோபாயமான) நெல் என்பேனோ? உண்ணும் நீர் என்கேனோ (இன்றியமையாததான) பருகுதற்குஉரிய நீர் - என்பேனோ? மறை நேர் நிறுக்கும் கல் என்கேனோ தராசுதட்டு இரண்டனுள் ஒன்றில் வேதத்தைவைத்து அதற்குச்சமமாக மற் றொன்றில் வைத்துநிறுத்தற்குஉரிய எடுத்தலளவைக் கல் என் பேனோ? முதிர்ஞானம் கனி என்கேனோ - முதிர்ந்த தத்துவஞான மயமான பழமென்பேனோ புகல வல் என்கேனோ - (மற்றும் அதன் திறத்தை உள்ளபடி எடுத்துச்) சொல்ல வல்லமை (எனக்குஉள்ளது) என்பேனோ?

20. மாலைக்குழலியும்வில்லியுமாறனைவாழ்த்தலர்
பேசம்
பாலைக்கடம்பகலேகடந்தேகிப்பணைமருதத்
தாலைக்கரும்பினரேலென்னுமோசையையஞ்சியம்
பொற்
சாலைக்கிளியுறங்காத்திருநாட்டிடஞ்சார்வர்களே.

(இ - ள்) மாலை குழலியும் - மலர்மாலையைச்சூடிய கூந்தலையுடையளான தலைமகளும், வில்லியும் - கையில்வில் லேந்தியுள்ளவனான தலைமகனும் (ஆகிய இருவரும்),— மாறனை வாழ்த்தலர் பேசம் பாலை கடம் பகலே கடந்து ஏகி - நம்மாழ் வாரை வாழ்த்தாதவர்கள் செல்லுமிடமான பாலைநிலமாகிய கொடுஞ்சுரத்தை இன்றைப்பகலிலேயே கடந்துசென்று; பணை மருதத்து - விளைநிலஞ்சூழ்ந்த மருதநிலத்திலே, ஆலைகரும்பின் - கரும்பையாட்டுகிற ஆலையினது, நரேல் என்னும் ஓசையை - நரேல் என்று ஒலிக்கிற ஓசைக்கு. அஞ்சி - பயந்து, அம் பொன் சாலை கிளி உறங்கா – அழகிய பொன்மயமான மாளிகைவெளி களிலமைக்கப்பட்டுள்ள கூடுகளில் வசிக்கிற்ற கிளிகள் நித்திரை கொள்ளாத. திரு நாடு இடம் - சிறந்த (பாண்டிவள) நாட்டின் எல்லையில், சார்வர்கள் - சேர்வார்கள்; (எ – று)

இயற்கையழகுடன் செயற்கையழகையும்முடைய ளாத லால், 'மாலைக் குழலி' எனப்பட்டாள். இங்ஙனங் கூந்தலழகு கொண்டு தலைவனை வசீகரித்தவளென்க 'வில்லி' என்றது –

தலைவன் வில்வீரனாதலாற் கையிலேந்திய வில்லைக் கொண்டு அம்புஎய்து இக்கானகத்திலெதிர்ப்பட்ட கொடுவிலங்குகளை அழித்து இடையூறின்றிச் செல்கின்றன னென்ற குறிப்பு. மாறனை வாழ்த்தாதவர்கள் நாடு முதலிய நல்இடங்களை நீங்கிப் பாலைவனம்புகுவ ரெனவே, ஆழ்வாரின் அருமையைப் பாராட்டி அவர்பக்கல் அன்புபூணாதவர்கள் மறுமைப்பயனையேயன்றி இம்மைப்பயனையும் இழப்பரென்பது போதரும்.

மாறனைவாழ்த்தும் விதம் — 'மேதினியில் வைகாசிவிசாகத்தோன் வாழியே வேதத்தைச்செந்தமிழால் விரித்துரைத்தான் வாழியே. ஆதிகுரு வாய்ப்புவியிலவதரித்தான்வாழியே அனவரதஞ் சேனையர்கோனடிதொழுவோன் வாழியே, நாதனுக்கு நாலாயிரமளித்தான்வாழியே நம்மதுரகவி வணங்கும் நாவீறன் வாழியே. மாதவன் பொற்பாதுகையாய்வளர்ந்தருள்வோன் வாழியே மகிழ்மாறன் சடகோபன் வையகத்தில் வாழியே'' எனக் காண்க.

21. சாரற்குறிஞ்சிதழுவும்பொழிற்றளிர் மெல்லடித்தண்
மூரற்குறிஞ்சிநகைமுகநோக்கற்குநீமுடுகுஞ்
சூரற்குறிஞ்சிநெறிநினைதோறுந்துணுக்கெனுமால்
வாரற்குருகைப்பிரான்றிருவாணைமலையவனே.

(இ - ள்) மலையவனே — மலைக்குஉரியவனே! சாரல் குறிஞ்சிதழுவும் பொழில் - மலைச்சார்பாகிய குறிஞ்சிநிலத்தைச் சார்ந்த சோலையிலே, தளிர் மெல் அடி தண் மூரல் குறிஞ்சி நகை முகம் நோக்கற்கு - தளிர்போன்ற மென்மையான பாதங்களையும் குளிர்ச்சியான [கண்ணுக்குஇனிய] பற்களையும் குறிஞ்சியென்னும் பண்போலினிய சொற்களையும் புன்சிரிப்பையு முடையவளான தலைவியினது முகத்தைப் பார்த்தற்பொருட்டு நீ முடுகும் - நீ விரைந்து வருவதாகிய சூரல் குறிஞ்சி நெறி - பிரப்பங்காடு மிக்க மலைவழியை, நினைதோறும் — (நாங்கள்) நினைக்கிறபோதெல்லாம், துணுக்கெனும் - (எங்கள்மனம்) திடுக்கிட்டு அஞ்சுவதாயிருக்கும்; ஆல் — ஆதலால், குருகைபிரான் திரு ஆணை வாரல் - திருக்குருகைக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார்மேலாணை இனி நீ இங்ஙனம் வரவேண்டா; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சிப்பெற்ற தலைமகன், பின்பு, தலைமகளினது தோழியினுதவியைக்கொண்டு தலைமகளைப் பகலிலும் இரவிலும் களவுநெறியில் ஏகாந்தத்திலே சந்தித்தல் தமோகுணப்ரசுரமாய் அநேகவித தேகவியாதி மநோவியாதிகளாகிற கொடுவிலங்குமுதலியவற்றையுடையதான ஸம்ஸாரமார்க்கத்திலேஇருந்து நேர்பட்ட இடத்தில் ஆழ்வார்பக்கல் பக்திசெய்தொழுகுகிறபாகவதர்களை நோக்கி அன்பர்கள் இனிஇக்களவொழுக்கத்தைவிட்டுப்பிரபத்திமார்க்கத்தில்நின்றுஆழ்வார்பக்கல் இடையீடின்றி அநவரதபாவனை செய்தல் வேண்டும்' என்று வற்புறத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருளாம்:

22. மலையாரமுங்கடலாரமும்பன்மாமணிகுயின்ற
விலையாரமும்விரவுந்திருநாடனைவேலைசுட்ட
சிலையாரமுதினடிச்சடகோபனைச்
சென்றிறைஞ்சுந்
தலையாரெவரேயெம்மையாளுந்தபோதனரே.

(இ - ள்) மலை ஆரமும் - பொதியமலையிலுண்டாகிற சந்தனமும், கடல் ஆரமும் — கடலில் தோன்றுகிற முத்துக்களும் பல் மா மணி குயின்ற விலை ஆரமும் — பலவகைப்பட்ட சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற விலைமிக்க ஹாரங்களும் விரைவும் - பொருந்திய, திரு நாடனை - சிறந்த பாண்டிவளநாட்டிலே அவதரித்தவரும், வேலை சுட்டசிலை ஆர் அமுதின் அடி சடகோபனை - சமுத்திரத்தை (ஆக்கிநேயஸ்திரத்தால்) வேகச்செய்த (கோதண்டமென்னும்) வில்லையேந்திய அருமையான அமிருதம்போன்ற எம்பெருமானது திருவடிநிலையெனப்படுபவருமாகிய ஆழ்வாரை, சென்று இறைஞ்சும் - (திருக்குருகூரிற்) போய் வணங்குகின்ற, தலையார் — தலையையுடையவர், எவர்- எவரோ, அவரே - அவர்தாம், எம்மை ஆளும் தபோதனர் - எம்மை அடிமைகொள்ளுந் தவச்செல்வராவர்; (எ — று) -- ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம் ஈற்றசையுமாம்.

'மலையாரமுங் கடலாரமும் பன்மாமணிகுயின்றவிலையாரமும்விரவும்' என்றஅடைமொழி திருவழுதிவளநாட்டின் வளங்களை யுணர்த்தும்,ஆரம் - ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: ''சந்தனம் மாலைபூண் ஆத்தி முத்தென, வந்தன வைந்தும் ஆரமாகும்'' என்ற திவாகரத்தால், ஆரமென்பதன் பொருளை

யுணர்க; ''அரைக்கு மாரமு மாரமு மாரமு மணிந்து'' என்றார் வில்லிபுத்தூராரு ''சந்தனப்பொதியத்தடவரை'' என்றபடி, சந்தனமரங்களை மிகுதியாக வுடைமையாற் சந்தநாசல மெனப்படுகிற மலயபர்வதம் பாண்டியநாட்டிலுள்ளதனால், மலையாரம் அந்நாட்டிக்குச் சிறந்த உரிப்பொருளாயிற்று ''பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து'' என்றபடி பாண்டிய நாட்டைச் சார்ந்த கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாக உண்டாவது பிரசித்தமாதலால், கடலாரமும் அந்நாட்டுக்கு ஏற்றதால் காண்க.

23. போந்தேறுகவென்றிமையோர்புகலினும்
பூந்தொழுவின்
வேந்தேறடர்த்தவன்வீடேபெறினுமெழிற்குருகூர்
நாந்தேறிய வறிவன்றிருவாய்மொழிநாளுநல்குந்
தீந்தேறலுண்டுழலுஞ்சித்தியேவந்துசித்திக்குமே

(இ - ள்) போந்து ஏறுக என்று இமையோர் புகலினும் — 'மேலேயுள்ளதான எங்களுலகத்துக்கு வருவாயாக' என்று இந்திராதிதேவர்கள் வேண்டும்படி (சுவர்க்கம்முதலிய மேம் பட்டபதவி) கிடைப்பதாலும்,—பூதொழுவின் வேந்து ஏறு அடர்த்தவன்வீடே பெறினும் - அழகியதொழுவத்திலே தலைமை பெற்ற எருதுகளை வலியடக்கித் தழுவியவனான திருமாலினது ஸ்ரீவைகுண்டத்தையே பெறுவதாலும், —எழில் குருகூர் நாம் தேறிய அறிவன் திருவாய்மொழி நாளும் நல்கும் தீம் தேறல் உண்டு உழலும் சித்தியே வந்து சித்திக்கும் அழகியதிருக்குரு கூரிலவதரித்தவரும் நாமெல்லாம் தேர்ந்து குருவாகக்கொள் ளத்தக்க ஞானியுமான நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பிரபந்தம் தன்னை அநுஸந்திக்கும் பொழுதெல்லாந் தருகிற இனிமையான சொற்பொருளின்பத்தேனை யுட்கொண்டு களித் துத்திரியும் பேறே (எனக்கு) வந்து கைகூடுவதாக: (எ - று)

கண்ணன் நப்பின்னையென்பவளைத் திருமணஞ்செய்து கொள்வதற்கு அவள் தந்தை கன்னியாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழு எருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினனென்ப தாம்.

24. சித்தர்க்கும்வேதச்சிரந்தெரிந்தோர்கட்குஞ்செய்த
வர்க்குஞ்
சுத்தர்க்குமற்றைத்துறைதுறந்தோர்கட்குந்
தொண்டுசெய்யும்
பக்தர்க்குஞானப் கவர்க்குமேயன்றிப்பண்டு
சென்ற
முத்தர்க்குமின்னமுதஞ்சடகோபன்மொழித்
தொகையே

(இ - ள்) சடகோபன் மொழித் தொகை - நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் தொகுதியானது,— சித்தர்க்கும் - (அணிமா மகிமாமுதலிய) யோகசித்திகளைப் பெற்ற வர்கட்கும், வேதம் சிரம் தெரிந்தோர்கட்கும் — வேதத்தின் தேர்ந்த பொருண்முடிவாகிய [வேதாந்தமெனப்படும்] உப நிஷத்துக்களை யுணர்ந்தவர்கட்கும், செய்தவர்க்கும் - தவஞ் செய்கிறவர்கட்கும், சுத்தர்க்கும் (மனம்மொழி மெய் என்னும் திரிகரணங்களின்) தூய்மையுடையவர் கட்கும், மற்றை துறை துறந்தோர்கட்கும் — மற்றொரு மார்க்க மாகிய இல்லறத்திலிருந்து துறவறம்புக்கவர்களான சந் நியாசிகட்கும், தொண்டு செய்யும் பத்தர்க்கும் - (பகவானுக்கும் பாகவதர்க்கும்) அடிமைத்தொழில் செய்கின்ற பக்தியையுடைய வர்கட்கும் ஞானம் பகவர்க்குமே அன்றி - தத்துவ ஞானத்தை யுடைய பெரியோர்கட்குமேயல்லாமல், பண்டு சென்ற முத்தர்க் கும் — முன்னமே பிறவித்துன்பங்களைக்கடந்து சென்றவர் களான முத்திபெற்றவர்கட்கும், இன் அமுதம் - இனிய அமிரு தம்போல இன்சுவை விளைப்பதாம்; (எ - று.)

இன்னமுதம் - திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றியது அமுதம். ஆழ்வார் திருவாய் மலரினின்று தோன்றியது இன்ன முதம் என்க.

25. தொகையுளவாயபனுவற்கெல்லாந்துறை
தோறுந்தொட்டாற்
பகையுளவாமற்றும்பற்றுளவாம்பழநான்
மறையின்
வகையுளவாகியவாதுளவா/ வந்தவந்திடத்தே
மிகையுளவாங்குருகூரெம்பிரான்றன்விழுத்
தமிழ்க்கே.

(இ - ள்.) தொகை உள ஆய பனுவற்கு எல்லாம் - தொகுதியாகவுள்ளனவான மற்றைச் சமய நூல்கட்கெல்லாம், துறைதோறும் தொட்டால் - இடந்தோறும் ஊன்றிநோக்கினல் [அவற்றிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்தால் என்றபடி], பகை உள ஆம் - ஒருநூலிலேயே முன்னுக்குப்பின் மாறுகொளக்கூறலாகிய விரோதமும் வேதாங்கமான சாஸ்திரங் களோடு தாம் மாறுபடுதலாகிய விரோதமும் உள்ளனவாம்; மற்றும் - இதுவன்றியும், பற்று உள ஆம் பழ நால்மறையின் வகை உள ஆகிய வாது உள ஆம் - தொடர்ச்சியுள்ளனவாகிய பழமையான நான்குவேதங்களின் வகுப்புகளிற்கூறிய பொருளோடு (மாறுபடுதலால்) உள்ளனவாகுஞ் சொற்போர்களும் (அச் சமயநூல்கட்கெல்லாம்) உண்டாகும்; குருகூர்எம்பிரான்தன் விழுத் தமிழ்க்கே - திருக்குருகூரிலவதரித்த எமதுதலைவரான நம்ஆழ்வாருடைய சிறந்த தமிழ்த்திவ்வியபிரபந்தங்களிலோ வெனில் வந்த வந்தஇடத்தே மிகை உள ஆம் - (மாறுபடக் கூறலும் நித்தியமான பொருளோடு எதிர்வாதமும் இல்லாமல்) பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் விசேஷார்த்தங்களே அமைந்துள் ளனவாம்; (எ - று)

26. ளிழுப்பாரினியெம்மையார்பிறவித்துயர்
மெய்யுறவந்
தழுப்பாதொழிமினருவினைகாளுடும்மையப்
புறத்தே
யிழுப்பானொருவன்வந்தின்றுநின்ருனிள
நாகுசங்கங்
கொழுப்பாய்மருதஞ்சுலாங்குருகூரெங்
குலக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) அரு வினைகாள் - (போக்குதற்கு) அரிய கருமங் களே! இளநாகு சங்கம் கொழுப்பு ஆய் மருதம் சுலாம் - இளமை யான பெண்சங்குகளுடனே ஆண்சங்குகள் மதர்ப்புகொண்டு மருதநிலத்திலே எங்குந்திரியப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குரு கூரில் அவதரித்த, எம்குலம் கொழுந்து - எங்கள் குலமான வைஷ்ணவ குலத்துக்கெல்லாங் கொழுந்துபோன்றவரான நமமாழ்வார், உம்மை அபுறத்தே இழுப்பான் ஒருவன் வந்து - உங்களை இழுத்து அப்புறத்திலே எறியவல்ல ஒருவராய் எழுந் தருளி, இன்று நின்ருன் - இப்பொழுது (எமது உள்ளத்தில்)

நின்றருளினர்; இனி எம்மை பிறவி துயர் விழுப்பார் ஆர் - இனி மேல் எம்மைப் பிறப்புத் துன்பத்தில் வீழ்த்தவல்லவர் யார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (ஆகவே), மெய் வீறவந்து அழுப் பாது ஒழிமீன் - (எமது) உடம்பிலே பொருந்தவந்து வருத்தாமல் நீங்குங்கள்; (எ – று)

ஒருமரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன்கொழுந்து காரணமா தல்போல, தொண்டக்குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் நம்மாழ்வார் என்பது, 'எம்குலக்கொழுந்து' என்பதன் கருத்து

[பிரிவாற்றுது வருந்துந் தலைவிநிலை கண்டு தோழி இரங்கல்.[

27. கொழுந்தோடிலையுமுகையுமெல்லாங்கொய்யுங்
கொய்ம்மகிழ்க்கீழ்
விழுந்தோடுவதொர்சருகும்பெருள் விறன்
மாறனென்று
லழுந்தோடளருமனமுருகுங்குருகூறையி
லெழுந்தோடவுங்கருத்துண்டுகெட்டேனிவ்
விளங்கொடிக்கே.

(இ - ள்.) (இம்மெல்லியலாள்), கொழுந்தோடு இலையும் முகையும் எல்லாம் கொய்யும் – (மகிழமரத்தினது) கொழுந்தும் இலையும் அரும்புமுட்பட எல்லாவற்றையும் தனக்குக் கொண்டு தரவேண்டுவாள்; கொய் மகிழ் கீழ் விழுந்து ஓடுவது ஓர் சருகும் பெருள் - மலர்கொய்தற்கு உரிய மகிழமரத்தின்கீழ் உதிர்ந்து (காற்றின்விசையினால் எப்புறத்தும்) ஓடுவதான சருகு ஒன்றை யாயினும் பெற்றுளில்லை; விறல்மாறன் என்னுல் - பெருமையை யுடைய மாறன் என்று (தலைமகனதுபெயரைச்) சொன்னுல், அழும் - (ஆற்றுமையினுல்) அழுவாள்; தோள் தளரும் - தோள் கள் தளரப்பெறுவாள்; மனம் உருகும் - நெஞ்சு உருகப்பெறு வாள்; குருகூர் அறையில் – (அந்தமாறனுடைய ஊராகிய) திருக்குருகூரின் பெயரைச் சொன்னுல், இ இளங்கொடிக்கு – இளமையான பூங்கொடிபோன்ற இமமங்கைக்கு, எழுந்து ஒட வும் கருத்து உண்டு – எழுந்திருந்து (இங்கு நின்று அவ்விடத் துக்கு) ஓடிச்செல்லவும் எண்ணமுண்டாகின்றது; கேட்டேன்—! (எ - று.)

''தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ், வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசுமினே,'' ''சீரசிதாழ்பொழில் மாலிருஞ்சோலையிற் செல்வர் செங்கட், போரரிதாள்புனை தாரரிதாகில் தண்பூந்துளவின், தாரரிதாவுந் தழையரிதாகில் தழைதொடுத்த, நாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதா மெங்கள் நன்னுதற்கே'' என்றபடி, தலைமகனைப் பிரிந்து அப்பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற நிலையில் அவன்தரித்த மகிழமலர்மாலையையாயினும் பெற்றால் அது கொண்டு ஒருவாறு தணிந்திருக்கலாமென்று கருதிய தலைமகள் அதுகிடையாமைபால் அதுதானேகிடையாவிடினும் அதன் சம்பந்தமுள்ள கொழுந்து இலை முகை என்பவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாவது கிடைக்குமாயின் அது பற்றுக்கோடாக ஆறியிருக்க நினைத்து அவற்றை வேண்டுகின்ற இயல்பு, கொழுந்தோடு இலையும் முகையும் எல்லாம் கொய்யும் எனப்பட்டது. அங்ஙனம் வேண்டியவற்றிலொன்றுங் கிடைத்திலதென்பதேயன்றி அம்மகிழமரத்தின்கீழே உதிர்ந்து கிடக்குஞ் சருகுதானும் கிடைத்திலதென்று இரங்குவாள்.

28\. கொடியெடுத்துக்கொண்டுநின்றேனினிக்
கொடுங்கூற்றினுக்கே
ரடியெடுத்துக்கொண்டென்பால்வரலாகுங்
கொலாரணத்தின்
படியெடுத்துக்கொண்டமாறனென்றாற்பதுமக்
கரங்கண்
முடியெடுத்துக்கொண்டவந்தணர்தாளென்
முடியெனவே.

(இ - ள்.) 'ஆரணத்தின் படி எடுத்துக்கொண்ட - வேதம் போலவே (ஸாரமான அர்த்தங்களைத்) தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு கூறிய, மாறன் - மாறனென்னுந் திருநாமமுடையவர், என்றால் என்று யார்சொன்னாலும், (அவரைக்குறித்து), பதுமம் கரங்கள் முடி எடுத்துக்கொண்ட - தாமரை மலர்போன்ற தமது கைகளைக் குவித்து அஞ்சலிசெய்து அந்த அஞ்சலிபத்தத்தைத் தமதுசிரசின் மேற்கொள்ளுந் தன்மையரான, அந்தணர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, தாள் - திருவடிகள், என் முடி - எனதுசிரமேற் கொள்ளப்படுவனவாம்' என - என்றுசொல்லி, கொடி எடுத்துக்கொண்டு நின்றேன் - (பாகவதர்க்கு வழித்

தொண்டன் யானென்று வெளியிடுமாறு) விருதுக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு நின்றேன்; இனி – இங்ஙனம் யான் ஆழ்வாரடியார்க்குத்தொண்டு பூண்டபின்பு, கொடுங்கூற்றினுக்கு ஓர் அடி எடுத்துக்கொண்டு என் பால் வரல் ஆகும் கொல் – (தீவினைக்கு ஏற்பக்) கொடியதண்டனை செய்பவனான யமனுக்கு என்பக்கல் ஒருகாலடியையாவது எடுத்துவைத்து வருதல் கூடுமோ? [கூடாது என்றபடி]; (எ – று)

29. என்முடியாதெனக்கியாதேயரியதிராவணன்றன்
பொன்முடியாற்கடறூர்த்தவில்லான்பொருநைத்துறைவன்
றன்முடியாலவன்றாளிணைக்கீழெப்பொருளுந்தழீஇச்
சொன்முடியாலமுதக்கவியாயிரஞ்சூட்டினனே.

(இ–ள்.) இராவணன்தன் பொன் முடியால் கடல் தூர்த்த வில்லான் - இராவணனுடைய ஸ்வர்ணகிரீடத்தைத் தரித்த தலைகளை(ப் பலமுறை துணித்துத்தள்ளி அவற்றை)க்கொண்டு (மிக ஆழ்ந்த) கடலையும் நிரம்பியிட்டவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனது (அடியவராகிய), பொருநைத் துறைவன் – தாமிரபர்ணி நதிதீர தேசத்திலவதரித்தவரான நம்மாழ்வார், — அவன்தாள் இணைக்கீழ் - அத்திருமாலினது உபயதிருவடிகளிலே, தன் முடியால் - தமதுசிரசினால் (வணங்கி), சொல்முடியால் - (தமது) சொற்களின் சேர்க்கை கொண்டு, எ பொருளும் தழீஇ – (முத்தி பெறுவார்க்கு வேண்டுவனவான) எல்லாப்பொருள்களையும் ஒருங்கு தொகுத்து, அமுதம் கவி ஆயிரம் சூட்டினன் – அமிருதம் போலினிய ஆயிரம்பாசுரங்களை(ப் பாடி அப்பாமாலையை அப்பெருமானுடைய இணையடியிற்) சமர்ப்பித்தனர்; (இப்படிப்பட்ட மகாவைபவமுடைய ஆழ்வாருக்கு யான் அடிமைபட்ட பின்பு), எனக்கு முடியாது என் - எனக்கு அசாத்தியமானது யாது? (எனக்கு) யாதே அரிது - எனக்குச் சிரம சாத்தியமானது தான் யாது? [எதுவுமில்லை: வேண்டிய வேண்டிய நற்பயன்களெல்லாம் தவறாது எளிதிற் கைகூடுமென்றபடி;] (எ - று)

30. கூட்டிற்குருகுறங்குங்குருகூர்தொழுதேன்வழுதி
நாட்டிற்பிறந்தவர்காளுஞ்செய்தேனென்னை
நல்வினையாங்
காட்டிற்புகுதவிட்டுய்யக்கொண்மாறன்கழல்
பற்றிப்போய்
வீட்டிற்புகுதற்குமுண்டேகுறைமறை
மெய்யெனிலே.

(இ - ள்.) கூட்டில் — நெற்போர்களிலே, குருகு — மருத நிலத்துப்பறவைகள், உறங்கும் - (யாதொருகவலையுமின்றி) இனிதுதுயிலப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரென்கிற ஆழ்வார் திருநகரியை, தொழுதேன் - சேவிக்கப்பெற்றேன்; வழுதிநாட்டில் பிறந்தவர்க்கு ஆளும்செய்தேன் - (அந்த ஆழ்வார் திருவவதரிக்கப்பெற்ற நாடாகிய, பாண்டியநாட்டிற் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அடிமைத்தொழிலையுஞ் செய்யப்பெற்றேன்; மறை மெய்எனில் - வேதம் சத்தியமாகுமானால், — என்னை நல்வினை ஆம் காட்டில் புகுதவிட்டு உய்ய கொள் மாறன் கழல் பற்றி போய் வீட்டில் புகுதற்கும் குறை உண்டே - என்னை நற்செய்கைகளாகிற தவவனத்திலே செல்லவிட்டு (யான்) ஈடேறுமாறு (என்னை) ஆட்கொண்டருளுகிற நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்தபின்பு (யான்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் சென்று சேர்தற்கும் தடையுண்டோ? [இல்லையே யென்றபடி]; (எ - று)

ஒருபாகவதரை ஆசாரியராகக்கொண்டு அவர்திருவடிகளிற் சரண்புகுந்து ஆட்படுதலும், அந்தக்குருவினது திருவவதார ஸ்தலத்தை வணங்குதலும், அந்தஞானாசாரியரது சம்பந்தத்தை எவ்வாற்றாலாயினும் பெற்றவர்கட்கு அடிமைபூணுதலும், ஆத்மா உஜ்ஜீவித்துத் தவறாது வீடுபெறுதற்குக் காரணமாமென்பது சத்தியமான வேதத்தின் சித்தாந்தமாகும் என்று தாற்பரியங் காண்க.

31. மெய்யுமெய்யாயதுபொய்யும்பொய்பாயது
வேறுபடுத்
துய்யுமெய்யாயவுபாயம்வந்துற்றதுறுவினையைக்
கொய்யுமெய்வாள்வலவன்குருகைக்கரசன்
புலமை
செய்யுமய்யன்றனக்கேதனித்தாளன்பு
செய்தபின்னே.

(இ - ள்.) உறுவினையை - மிக்ககருமங்களை, கொய்யும் - அறுத்தொழிக்கின்ற, மெய் - சத்தியவாக்காகிய, வாள் - வாட்படையின் தொழிலில், வலவன் - வல்லவரும், குருகைக்கு அரசன் — திருக்குருகூர்க்குத்தலைவரும், புல்மை செய்யும் அய்யன்தனக்கே - ஸ்வரூபஞானத்தை (எல்லார்க்கும்)உபதேசிக்கிற ஆசாரியருமாகிய நம்மாழ்வார்க்கே, தனி தாள் அன்பு செய்த பின் - ஒப்பற்ற திருவடிகளில் (யான்) பக்திசெய்தபின்பு,— (எனக்கு), மெய்யும் மெய் ஆயது - உண்மைப்பொருளும் உண்மையாக விளங்கிற்று; பொய்யும் பொய் ஆயது — பொய்மைப் பொருளும் பொய்யாகவே புலப்பட்டது: வேறுபடுத்த - (இங்ஙனம் மெய்பொய்களைப்) பகுத்து உணர்ந்தபின்பு, உய்யும் (ஆத்மா) உஜ்ஜீவிப்பதற்குஉரிய, மெய் ஆய உபாயம்-உண்மையான உபாயமும், வந்து உற்றது – (எனக்கு) வந்து சித்தித்தது; (எ — று)

32. செய்யன்கரியனெனத்திருமாலைத்தெரிந்துணர
வய்யங்கரியல்லமாட்டாமறைமதுரக்குருகூ
ரய்யன்கவியல்லவேற்பிறவிக்கடலாழ்வதல்லா
லுய்யும்வகையொன்றும்யான்கண்டிலேனிவ்
வுயிர்களுக்கே.

(இ - ள்.) திருமாலை - ஸ்ரீமந்நாராயணனை, செய்யன் கரியன் என தெரிந்து உணர - செந்நிறமுடையவன் அல்லது கருநிறமுடைவன் என்று ஆராய்ந்து அறிதற்கு வய்யம் கரி அல்ல — உலகத்துஉயிர்கள் ஏற்ற சாக்ஷியாகா; மறை - வேதங்களும், மாட்டா - (அங்ஙனமே பகவானது சொரூபத்தை இன்னபடியென்று அறிதற்கு) வல்லனவல்ல; (ஆகவே), மதுரம் குருகூர் அய்யன் கவி அல்ல ஏல் - (அவனைத்தெரிந்து சொல்லுதற்கு) இனிமையான திருக்குருகூரிலவதரித்த ஆசாரியரான ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் உள்ளனவல்லவாளுல், பிறவி கடல் ஆழ்வது அல்லால் — (உயிர்களெல்லாம்) பிறப்பாகிய கடலில் அழுந்துவதல்லாமல், இ உயிர்களுக்கு உய்யும் வகை ஒன்றும் யான் கண்டிலேன் — இந்தஜீவாத்மாக்களுக்கு உய்வுபெறும் உபாயம்ஒன்றையும் யான் கண்டேனில்லை; (எ - று)

33. உயிர்த்தாரையிற்புக்குறுகுருகுறும்பாமொரு
மூன்றனையுஞ்
செயிர்த்தார்குருகைவந்தார்திருவாய்மொழி
செப்பலுற்றன்
மயிர்த்தாரைகள்பொடிக்குங்கண்கணீர்
மல்குமாமறையு
ளயிர்த்தாரயிர்த்தபொருள்வெளியாமெங்களந்
தணர்க்கே.

(இ - ள்.) உயிர் தாரையில் புக்கு உறு - உயிர் செல்லுகிற வழியிலே உடன் சென்று கூடுகிற, குறும்பு ஆம் ஒரு மூன்றினையும் - முக்குறும்புகளையும், செயிர்த்தார் - வெறுத்தொழித்தவராகிய, குருகை வந்தார் — திருக்குருகூரிலவதரித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழிப் பிரபந்தமாகிய திவ்வியசூக்திகளை, செப்பல்உற்றால் - ஓதியுணரத் தொடங்கினால்,—எங்கள் அந்தணர்க்கு - எங்களை ஆட்கொள்ளுதற்கு உரியவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு,—மயிர் தாரைகள் பொடிக்கும் - (உடம்பிலுள்ள) மயிரொழுங்குகள் சிலிர்ப்புக் கொள்ளும்; கண்கள் நீர் மல்கும் - கண்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்து பெருகப்பெறும்; மா மறையுள் அயிர்த்தார் அயிர்த்த பொருள் வெளி ஆம் - (பொருளுணர்தற்கு அரிய) பெருமையையுடைய வேதங்களின் கருத்துக்களிற் பிறசமயத்தார் சந்தேகித்த அர்த்தங்களெல்லாம் நன்கு விளங்கும்; (எ — று)

முக்குறும்பு - உயிர்குடிப்பிறந்தேனென்னுஞ் செருக்கு, கல்வியிற் சிறந்தேனென்னுஞ்செருக்கு ஒழுக்கத்திற் சிறந்தேனெனுஞ் செருக்கு என்பவை. இவை, தம்மையுடையார் அபிமானத்தால் தமது உயிரைப் பகவத் பாகவதர்கட்கு அடிமையென்று கொண்டு உயர்கதிபுகாது தமக்கே உரியதென்று கொண்டு இழிகதிகளிற் செல்லுதற்குக் காரணமென்பது தோன்ற, 'உயிர்த்தாரையிற் புக்குறு குறும்பாம் ஒருமூன்று' எனப்பட்டன.

34. அந்தணர்க்கோநல்லருந்தவர்க்கோவன்றி
யோகியராய்
வந்தவர்க்கோமறவாதியர்க்கோமகரக்குழைசேர்
சுந்தரத்தோளனுக்கோவவன்றொடர்கட்கோ
சுடர்நோய்
சந்தனச்சோலைக்குருகைப்பிரான்வந்து
சந்தித்ததே

(இ - று) அந்தணர்க்கோ - வேதியர்கட்காகவோ, நல் அருந்தவர்க்கோ - சிறந்த அருமையான தவத்தைச்செய்கிறவர் கட்காகவோ, அன்றி - அல்லது, யோகியர் ஆய்ந்தவர்க்கோ- யோகாப்பியாசஞ்செய்து வருகிறவர்கட்காகவோ, மறம் வாதியர்க்கோ - பிணக்கங்களையும் பரசமயவாதஞ் செய்கிறவர்கட்காகவோ, மகரம் குழைசேர் சுந்தரம்தோளனுக்கோ - மகரகுண்டலங்கள் தாழ்ந்து தழைப்பெற்ற அழகிய திருத்தோழ்களை யுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்காகவோ, அவன் தொண்டர் கட்கோ - அப்பெருமானுடைய அடியார்கட்காகவோ. சுடர் தோய் சந்தனம் சோலை குருகைபிரான் வந்து சந்திந்தது - (சந்திரர் சூரியர் முதலிய) விண்ணொளிகள் தன்மேற் படும்படி (அவற்றை யளாவிமிகஉயர்ந்து) வளர்ந்துள்ள சந்தனமரச்சோலையை யுடைய திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் வந்து அவதரித்தது? (எ - று.)

35. சந்தியுஞ்சந்திப்பதமுமவைதம்மிலேதழைக்கும்
பந்தியும்பல்லலங்காரப்பொருளும்பயிலுகிற்பீற்
வந்தியும்வந்திப்பவரைவணங்கும்வகையறிவீர்
சிந்தியுந்தென்குருகூர்தொழுதாட்செய்யுந்
தேவரையே.

(இ - ள்.) சந்தியும் - எழுத்துப்புணர்ச்சியிலக்கணத்திலும், சந்தி பதமும் — அங்ஙனம்புணர்தற்குஉரியபதங்களி னிலக்கணத் திலும், அவைதம்மிலே தழைக்கும் பந்தியும் - அச்சொற்களிலே மிக்குவிளங்குகிற பொளிலக்கண வகைகளிலும், பல் அலங்காரம் பொருளும் - பலவகை அணியிலக்கணவிஷயங்களிலும் பயிலுகிற்பீர் — பழகுகிற இலக்கணப்புலவர்காள்! தென் குருகூர் தொழுது ஆள் செய்யும் தேவரை - (ஆழ்வாருடைய திருவவதார ஸ்தலமான) அழகிய திருக்குருகூரைச் சேவித்து (ஆழ்வார் பக்கல்) அடிமை செய்கிற பூதேவர்களாகிய அந்தணர்களை, வந்தியும் - நமஸ்கரியுங்கள்; வந்திப்பவரை வணங்கும் வகை அறிவீர் - (அந்த ஆழ்வாரடியார்களை) வணங்குகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வணங்கும் விதத்தை அறிவீர்கள்; சிந்தியும் - (அவர்களைத்) தியானமும் செய்யுங்கள்; (எ — று.)

36. தேவரையேறியமூதறிவாட்டியைச் சீரழித்தீர்
பூவரையேறியகோதையுள்ளம்புகுந்தாரெவரென்
றேவரையேறிமொழிகின்றபோதியம்பிற்றிறைவர்
மூவரையோகுருகூரையோசொல்லுமுந்துறவே.

(இ - ள்.) தேவரை ஏறிய மூதறிவாட்டியை சீர் அழித்தீர்- தெய்வஆவேசங்கொண்ட முதிர்ந்த அறிவுடையளான கட்டுவிச்சியைச் சீர்கெடுத்துவிட்டீர்கள், (நீங்கள்; பூ வரை ஏறிய கோதை உள்ளம் புகுந்தார் எவர் என்றே வரை ஏறி மொழிகின்ற போது - மலர்கள் அளவாகச் சூட்டப்பெற்றுள்ள கூந்தலையுடைய இவ்விள மங்கையினது மனத்திற் புக்கு இவளை வருத்துபவர் யார் என்று நீங்கள் வினவியதைக்குறித்து (அக்கட்டுவிச்சி) நமது உறையுளினெல்லையில் ஏறிவந்து விடைகூறுகிறபொழுது, இயம்பிற்று - சென்னது. இறைவர் மூவரையோ - திரிமூர்த்திகளையோ? (அன்றி), குருகூரையோ-திருக்குருகூர்நம்பியையோ? முந்துறசொல்லும் — என்முன்னே சொல்லுங்கள்; (எ — று)

37. துறவாதவர்க்குந்துறந்தவர்க்குஞ்சொல்லவே
சுரக்கு
மறவாவவையிங்கோராயிரநிற்கவந்தோசிலர்
போய்
மறவாதியர்சொன்னவாசகமாமலட்டாவைப்
பற்றி
கறவாக்கிடப்பரங்கென்பெறவோதங்கள்
கைவலிப்பே.

(இ - ள்) துறவாதவர்க்கும் - இல்லறத்தார்க்கும், துறந்தவர்க்கும் - துறவறத்தார்க்கும், சொல்லவே சுரக்கும் - ஓதுமளவிலேயே (அறம்பொருளின்பம்வீடென்னும் நால்வகைப் பால்களையும்) மேன்மேற்சுரந்து தருகிற, அறம் ஆ அவை ஓர் ஆயிரம் - பரமதர்மரூபமான ஓராயிரம் பசுக்கள் [ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணியான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்கள்], இங்கு நிற்க - இவ்வுலகத்திலே சிறப்புற்று நிற்க,—அந்தோ - ஐயோ! சிலர்—, போய் - (இவற்றைவிட்டுச்) சென்று, மறம் வாதியர் சொன்ன வாசகம் ஆம் மலடு ஆவை பற்றி — மாறுபாடுடைய வாதங்களைச் செய்பவர் சொன்ன வாசகமாகிய மலட்டுப் பசுவைப் பயன்தருவதாகக் கொண்டு,

கறவா கிடப்பர் - கறந்து கொள்ள முயல்வர்: அங்கு – அந்த மலட்டுப்பசுவினிடத்து, தங்கள் கை வலிப்பு – அவர்கள் கை நோகப்பெறுவது, என் பெறவோ - யாதுபயனை யடையவோ? [அதில் ஒன்றும் பெறப்படுவதில்லையென்றபடி]; (எ - று.)

துறந்தவர் – புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பினிடத்தும் உள்ள பற்றை, அவற்றின் நிலைமையை நோக்கி விட்டவர்;

38. கைதலைப்பெய்தரும்பூசலிட்டுக்கவியாலுலகை
யுய்தலைச்செய்ததும்பொய்யென்றுமோசென்
றவ்வூரறிய
வைதலைத்தேசுதுமோகுருகூரென்னுமாறறியாப்
பைதலைக்கோகுகட்டிட்டேட்டிலேற்றிய
பண்பனையே.

(இ – ள்) குருகூர் என்னும் ஆறு அறியா - '(தலைமகனது ஊர்) குருகூர்' என்று வாயினுறசொல்லும் விதத்தையும் அறியாதிருந்த, பைதலை - இளமையுடைய இம்மகளை, கோகு உகட்டிட்டு ஏட்டில் ஏற்றிய முறைகேடு தலைக்கேறிப் பனைமடற் குதிரையின்மேலேறுமாறுசெய்த, பண்பனை - குணத்தையுடையனை தலைமகனை, சென்று – (அவனது ஊர்க்கு யாம்) சென்று, கை தலை பெய்து – கைகளைத் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு அரும்பூசல் இட்டு - (பொறுத்தற்கு) அரிய பேராரவாரத்தைச் செய்து, கவியால் உலகை உய்தலை செய்ததும் பொய் என்றுமோ – (அக்குருகூர்நம்பி) தான் பாடியபாடல்களைக்கொண்டு உலகத்துஉயிர்களைத் துன்பந்தீர்ந்து வாழுமாறு செய்தனனென்பதையும் பொய்யென்றுசொல்லி முறையிடுவோமோ? அ ஊர் அறிய வைது அலைத்து ஏசுதுமோ – அவ்வூரிலுள்ளாரனைவரும் அறியும்படி நிந்தித்துக்கலக்கம்விளைத்துப் பழிப்போமோ? (எ-று.)

தலைமகனும் தலைமகளும் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றித் தமது விருப்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சி புணர்ந்து. பிரிந்த பின்பு அவ்வாற்றுமை விஞ்சி அதனால் நாணம்முதலியன அழிந்து, இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பெயரையும், தமது ஊரையும் பெயரையும் ஒருபடத்திலெழுதி அச்சித்திர படத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒருகுதிரையுருச்செய்வித்து அதன்மேல் தாம் ஏறி அதனைப் பிற

ராலிழுப்பித்து வீதிவழியே பலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல் லாஞ் செல்லுதலுண்டு; இது - மடலூர்தலெனவும், மடன்மா வேறுத லெனவும் படும்.

39. பண்ணுந்தமிழுந்தவஞ்செய்தனபழநான்மறையு
மண்ணும்விசும்புந்தவஞ்செய்தனமகிழ்மாறன் செய்யு
ளெண்ணுந்தகைமைக்குரியமெய்யோகியர் ஞானமென்னுங்
கண்ணும்மனமுஞ்செவியுந்தவஞ்செய்த காலத்திலே

(இ - ள்) மகிழ் - மகிழமலர்மாலையையுடைய, மாறன் - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, செய்யுள் - பாசுரங்களை, எண்ணும் - சிந்தனை செய்வதாகிய, தகைமைக்கு - பெருமைக்கு, உரிய - ஏற்ற, மெய் யோகியர் - உண்மையான ஞானபக்தி யோகங்களையுடையவர்களுடையர், ஞானம் என்னும் கண்ணும் - அறிவாகிய அகக்கண்ணும், மனமும்—, செவியும் - காதுகளும், தவம்செய்த காலத்திலே—,—பண்ணும் - (குறிஞ்சிமுதலிய) பண்களும், தமிழும் - தமிழ்ப்பாஷையும், தவம் செய்தன —; பழ நால் மறையும் - பழமையான நான்கு வேதங்களும், மண்ணும் - பூலோகமும், விசும்பும் - மேலுலகமும், தவம் செய்தன —; (எ — று)

ஆழ்வார் அவதரித்துத் திருவாய்மொழி முதலியன பாடிய தற்குக் காரணம், பண்முதலியன செய்த தவ மென்பதாம். வடமொழிமுதலிய மற்றைப் பாஷைகளிலன்றித் தமிழிலே பண் வகைகளமைய ஆழ்வார் பாசுரம்பாடப்பெற்றமை அப்பண்ணும் தமிழும்மிக்கசிறப்புப்பெறுதற்குக்காரணமாதலால், 'அவை தவஞ்செய்தன' என்றன ரென்க. தொன்று தொட்டு உள்ள நான்கு வேதங்களும் வடமொழியிலே உணர்தற்கு அரிய மறை பொருளனவாயிருந்து எளிதிற்பயன்படாமற் போதலாகிய குறைதீர அறிதற்கு எளிய தென்மொழியில் ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்று அனைவர்க்கும் பயன்படும்படியாயினமை கருதி, ''பழநான்மறை தவஞ்செய்தன'' என்றுர்.

40. காலத்திலேகுருகூர்புக்குக்கைக்கொண்மினோ கடை நா
ளாலத்திலேதுயின்றோர்கொண்டவையிரண்டா யமைந்த
கோலத்திலேமுளைத்துக்கொழுந்தோடிக் குணங்கடந்த
மூலத்திலேசெல்லமூட்டியஞானத்தெம் மூர்த்தியையே.

(இ - ள்.) கடை நாள் - கற்பாந்தகாலத்திலே, ஆலத்திலே துயின்றோர் – ஆலிலையிலே யோகநித்திரை செய்தருள்பவரான எங்பெருமாள், கொண்ட - (கருமவசத்தினாலன்றி இச்சையினால்) எடுத்துக்கொள்கிற, ஐ இரண்டு ஆய் அமைந்த கோலத்திலே - பத்துத் திருவவதாரங்களிலே, முளைத்து - அடிக்கொண்டு, கொழுந்துஓடி - கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து, குணம் கடந்த மூலத்திலே செல்ல மூட்டிய - இழிகுணங்களைக்கடந்த ஆதி மூலப்பொருளாகிய அந்தஸ்ரீமந்நாராயணன்பக்கலிலே (பலரும்) செல்லுமாறு (தமதுபிரபந்தமுகமாகப் பலர்க்கும்) ஆதரத்தை யுண்டாக்கியருளிய, ஞானத்து - தத்துவஞானத்தையுடைய, எம் மூர்த்தியை – எமது ஆசாரியமூர்த்தியான நம்மாழ்வாரை. காலத்திலே குருகூர் புக்கு கைக்கொண்மினோ - (பழுதேபலபக லும் போக்காது) இப்பொழுதேதிருகுருக்கூர்க்குச்சென்றுசரண் புக்கு உய்யுங்கள்;

'ஆழ்வாரவதரித்தருளின காலம் முந்திப்போயிற்றே, இக் காலத்து என்செய்யலாம்?' என்பாரை, நாதமுனிகள்போல ஆழ்வார்திருநகரியிலேறச்சென்று ஆழ்வாரது அர்ச்சாவிக்கிரகத் தைப் பற்றி வழிபட்டு உய்வுபெறுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார்.

41. மூர்த்தத்தினையிம்முழுவேழுலகுமுழுகுகின்ற
தீர்த்தத்தினைச்செய்யவேதத்தினைத்திருமால் பெருமை
பார்த்தற்கருளியபாரதத்தைப்பணித்தானுநின்ற
வார்த்தைக்குருகைப்பிரானுங்கண்டானம்மறைப் பொருளே.

(இ - ள்.) மூர்த்திகளை - ஜீவாத்துமாவின் ஸ்வரூபத்தையும், இ முழு ஏழ் உலகும் முழுகுகின்ற தீர்த்தத்தினை - ஏழு வகைப்பட்ட இந்தஉலகங்களெல்லாம் அடங்குமிடமும் ஸ்வயம் பரிசுத்தமுமான பரப்ரஹ்மத்தினதுதன்மையையும், செய்ய வேதத்தினை - செவ்வியையுடைய வேதங்களையும், திருமால் பெருமை பார்த்தற்கு அருளிய பாரதத்தை - ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிறந்த உண்மைப்பொருளை (அருச்சுனனுக்கு) உபதேசிக்கப்பெற்ற [ஸ்ரீபகவத்கீதை தன்னில் அடங்கப்பெற்ற] மகாபாரதத்தையும், பணித்தானும் - சொல்லியருளியவனான ஸ்ரீவேதவியாசபகவானும், நின்ற வார்த்தை குருகைபிரானும் - நிலைபெற்ற திருவாய்மொழியாகிய திவ்விய சூக்தியையுடைய நம்மாழ்வாரும், (ஆகிய இருவருமே), அ மறை பொருள் கண்டான் - அப்படிப்பட்ட [உணர்தற்குஅரிய] இரகசியமான வேதங்களின் சாரார்த்தங்களை அறிந்தவர்கள்; (எ - று)

42. பொருளைச்சுவையென்றுபோவதெங்கே
குருகூர்ப்புனித
னருளைச்சுமந்தவள் கண்ணின்கடை திறந்தாறு
பட்டுக்
குருளைச்சுமந்துவெளிபரந்தோட்டருங்
கொள்ளைவெள்ள
முருளைச்சுடர்மணித்தேரையந்தோவந்
துதைக்கின்றதே.

(இ - ள்;) குருகூர் புனிதன் அருளை சுமந்தவள் - திருக்குருகூர்க்குத் தலைவனும் பரிசுத்தனுமான தலைமகனது கருணையை மிகுதியாகப்பெற்றவளான தலைமகளினது. கண்ணின் கடை - கண்களின் நுனியிடத்தை, திறந்து - திறந்து அவ்வழியாகவெளிப்பட்டு, ஆறு பட்டு - ஓர்ஆறாகி, குருளை சுமந்து வெளி பரந்து ஓட்டரும் - (பலவகை) விலங்கின்குட்டிகளை இழுத்து மேற்கொண்டு வெளியானநிலமெங்கும் பரவி ஓடுவதான, கொள்ளை வெள்ளம் - மிகுதியாகிய (கண்ணீர்ப்) பெருக்கானது, உருளை சுடர் மணி தேரை - சக்கரங்கள் பூண்டதும் ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் பதித்ததுமான (தலைமகனது) தேரை அந்தோ - ஐயோ,—வந்து உதைக்கின்றதே - வந்துமோதுகின்றதே! (இங்ஙனமாக), பொருளை சுவை என்று போவது எங்கே -(தலைமகன்)

செல்வத்தை இனியதென்றுஎண்ணி (அதன்பொருட்டு இவளைப் பிரிந்து) செல்வது எவ்வாறே! (எ - று)

தலைவன் தலைவியை மணஞ்செய்து கொண்டதன்பின்பு பிரியும்பிரிவு, ஆறுவகைப்படும்; ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பகை தணிவினைப்பிரிவு, வேந்தற்குற்றுளிப்பிரிவு, பொருள்வயிற்பிரிவு, பரத்தையிற்பிரிவு என: அவற்றில், இங்குஎடுத்துக்கொண்டது, பொருள்வயிற்பிரிவு; அதாவது - பொருளீட்டுதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு.

[மருங்குலைாதல்]

43. வந்தடிக்கொண்டனகொங்கைகண்மாறன் குருகைவஞ்சி
கொந்தடிக்கொண்டகுழலுங்கலையுங்குலைந் தலையப்
பந்தடிக்குந்தொறுநெஞ்சம்பறையடிக்கின்ற தென்றாற்
செந்தடித்தன்னமருங்கிற்குண்டோநிற்குஞ் சிக்கனவே.

(இ - ள்) மாறன் குருகை வஞ்சி - சடகோபருடைய திருக் குருகூரிலேயுள்ள வஞ்சிக்கொடிபோல் மெல்லிய இந்த இளமாதி னிடத்து, கொங்கைள் வந்து அடிக்கொண்டன — தனங்கள் மங்கைப்பருவந்தோன்றவந்தெழுந்து மார்பினிடமெல்லாம் தம் மிடமாகக் கொண்டன; (இங்ஙனம் தனபாரம் மிக்கதனால்), கொந்து அடிக்கொண்ட குழலும் கலையும் குலைந்து அலைய பந்து அடிக்கும் தொறும் நெஞ்சம் பறை அடிக்கின்றது - பூங்கொத்துக் கள் நிரம்பச்சூட்டப்பெற்ற கூந்தற்பாரமும் உடுத்தஆடையும் நிலைகுலைந்து சோருமாறு (இம்மெல்லியலாள்) பந்தடிக்கும் பொழுதெல்லாம் (இவளிடைக்கு என்னாகுமோ வென்று) என் மனம் பறையடிக்கின்றதுபோலப் படபடவென்று துடிதுடிக் கின்றது; என்றால் —, செம் தடித்து அன்ன மருங்கிற்கு நிற்கும் சிக்கனவு உண்டோ — செவ்விய மின்னலைப்போன்ற இவளி டைக்கு (இப்பாரங்களைச் சுமந்து துவளாது) நிற்கும் வன்மை உளதாமோ? (எ — று.)

(இயற்கைப்புணர்ச்சி பாங்கற்கூட்டம் இவற்றின்பின் னர்ப்பாங்கியிற் கூட்டத்தால் இரவுக்குறியிலே தலைவன் தலைவி யைத் தனியிடத்திற் சந்தித்துச் சில அன்புமொழி பேசும்போது

அவள் பெருநாணினுளளாதலால் அவன்முன்நிற்கமாட்டாது நாணித் தலைவணங்கி வருந்தாநிற்க, தலைவன் தனது மிக்கஆதரவினால் அவ்வருத்தந் தணிப்பான்போன்று முலையொடு முனிந்து அவளிரு மருங்குல் தாங்கி நெருங்கித் தழுவுபவனாய் அவளது இடையின் மென்மையையும் தனபாரத்தையும் பற்றிக் கவன்று உரைக்கிற வியாஜத்தால் தன்காதன்மிகுதி புலப்படச்சொல்லும் சிலவார்த்தை, இச்செய்யுளிற்குறித்த பொருள்.

ஆழ்வார்பக்கல் ஆதரத்தால் அவரருகில் வந்த பாகவதர், அவரது பக்தி வளர்ச்சியையும் பிராணமம் முதலிய முயற்சிகள் நிலைகுலையும்படி நேர்கிற பிரபஞ்சபோகலீலைக்கு அவர் உரியரல்லாமையையும் அவரது வைராக்கியத்தின் முதிர்ச்சியையும் பாராட்டிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

44. கனவாயினவுந் துரியமுமாயவையுங்கடந்து
மனவாசகங்களைவீசியமாறனைமாமறையை
வினவாதுணர்ந்தவிரகனைவெவ்வினையைத்
தொலைத்த
சினவாரணத்தைக்குருகைக்கரசனைச்
சேர்ந்தனமே.

(இ - ள்.) கனவு ஆயினவும் - சொப்பனாவஸ்தையின் வகைகளையும், துரியமும்—துரியாவஸ்தையையும், ஆயவையும் — மற்றும் அவற்றிற்கு இனமான ஜாக்கிராவஸ்தை ஸுஷுப்தியவஸ்தை என்றவைகளையும், கடந்து—, மனவாசகங்களை வீசிய - மனோவாக்குகளைக்கடந்த, மாறனை - மாறனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், மா மறையை வினவாது உணர்ந்த விரகனை — சிறந்தவேதங்களை (எவரிடத்துங்) கேளாமல் (தாமே எம்பெருமானருளால்) அறிந்த ஞானவிசேஷத்தையுடையவரும், வெவ்வினையைதொலைத்த சினம் வாரணத்தை - கொடியகருமமாகிய கட்டுத்தறியை முறித்தொழித்த கோபமுடைய யானைபோன்றவரும், குருகைக்கு அரசனை — திருக்குருகூர்க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வாரை, சேர்ந்தனம் - சரணமடைந்தோம்; (எ - று)

'ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்' என்றபடி, அநாதிகாலமாய் எண்ணிறந்த பலபிறப்புக்கள்தோறும் மாறிமாறித் திரிந்த நாம் இன்று ஆழ்வாரைச் சேர்ந்து உய்யப்பெற்றோம் என்ற

ஆநந்தாதிசயத்தாலும், ஆழ்வார் செய்தருளிய உபகாரங்களை யுணர்ந்து அவரை வணங்கிக் கடமைசெலுத்தினேமென்றமகிழ்ச்சியினாலும், இங்ஙனம் கூறினர் ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி, துர்யம். துர்யாதீதம் என்று அவஸ்தை ஐந்து வகைப்படும். ஜாக்கிரம் - விழிப்பு நிலை. ஸ்வப்நம் - கனவு நிலை. ஸுஷுப்தி — மனவொடுக்கம்: அயர்ந்த தூக்கம். துர்யம் - உயிரொடுக்கம் சமாதி, ஆத்மா தன்னைத் தான காணுதல். துர்யாதீதம் — ஜீவாத்மா ஒடுங்கிப் பரமாத்மாவைத் தரிசித்து ஆனந்தத்தி லழுந்தி நிற்கும் நிலை

45. சேராதனவுளவோபெருஞ்செல்வர்க்கு
வேதஞ்செப்பும்
பேராயிரதிண்பெரும்புயமாயிரம்பெய்துளவத்
தாரர்முடியாயிரங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
வாராவமுதங்கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே.

(இ - ள்.) அ அரியினுக்கு — அந்த ஸ்ரீமந்நாராயண னுக்கு,—வேதம் செப்பும் பேர் ஆயிரம் வேதங்கள் கூறிய திருநாமங்கள் ஆயிரமாம்; திண்பெரும் புயம் ஆயிரம்-வலிய பெரிய தோள்கள் ஆயிரமாம்; பெய் துளவம்தார் ஆர் முடி ஆயிரம் — சாத்திய திருத்துளாய்மாலை பொருந்திய திருமுடிகள் ஆயிரமாம்; (இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமையப் பெற்றுள்ள எம்பெருமானுக்கு), குருகூர்சடகோபன் சொன்ன ஆரா அமுதம் கவி ஆயிரம் – திருக்குருகூரிலவதரித்த நம்மாழ்வார் பாடிய தெவிட்டாத அமிருதம் போன்ற பாசுரங்கள் ஆயிரமும் அமைந்தன; பெருஞ்செல்வர்க்கு சேராதன உளவோ - மிக்க செல்வமுடையார்க்கு மற்றுஞ்சேராதபொருள்களும் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி] (எ — று)

46. அரிவளைபொன்மகிழாயிழைக்கீயுங்கொலத்தி
வந்து
முரிவளைமுத்துஞ்சினையுமயங்கமுறைசெறுத்து
வரிவளையும்மன்னமுந்தம்மிலேவழக்காடவலம்
புரிவளையூடறுக்குங்குருகூரெம்புரவலனே.

(இ - ள். முரி வளை முத்தும் - பெரியசங்கினாற் பெறப்பட்ட முத்தும், சினையும் - (அன்னப்பறவையீன்ற) முட்டையும்,

மயங்க - (நீர்த்துறையிலே) கலந்து மாருடினவாக, (அவற்றைக் குறித்து), வரி வளையும், அன்னமும் - உட்சுழியையுடைய சங்கும் அன்னப்பறவையும், முறை செறுத்து தம்மிலே வழக்கு ஆட — (ஒன்றன் பொருளை மற்ருென்று தனதென்று மயங்குதலால்) நீதிமுறை கடந்து தமக்குளே [ஒன்ருெடொன்று] வழக்கிட, வலம்புரிபவளை ஊடு அறுக்கும் - வலம்புரிச்சங்கு சென்று நடு நின்று அவற்றின் போரை விலக்குதற்கிடமான, குருகூர் — திருக்குருகூரில் தோன்றிய, எம் புரவலன் எமது தலைவன், அந்தி வந்து - (இன்றை) மாலைப்பொழுதில் மீண்டுவந்து, அரி வளை பொன் மகிழ் - வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கப்பெற்ற அழகிய தனது மகிழம்பூமாலையை, ஆயிழைக்கு ஈயும் கொல் - தேர்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களையுடையளான இம்மடமங் கைக்குக் கொடுத்தருள்வனே?

மணந்து பிரிந்த தலைவனது பிரிவை யாற்ருது வருந்திய தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின ளென்க பிரிந்த நிலையிலே தலைவி தலைவனது மலர்மாலையைப் பெற்ருயினும் மகிழக்கருதியதனைக் குறித்து, 'மகிழ் ஈயுங்கொல்' என்றது. இது. தனதுமாலை இவளுடம்பிற்படும்படி கலவியின் பத்தைத் தந்தருள்வனே வென்ற குறிப்புமாம்; பிரிந்தகாலத் திலே கைவளைகழலுமாறு தலைவிக்கு நேர்ந்த உடல் மெலிவு மீண்டுவந்து கலந்தவளவிலே தணிதலால் அவ்வளை கழலாத வாறு மகிழ்ச்சியால் உடல்பூரிக்கச்செய்வனே வென்பது தாற் பரியம். பொன்மகிழ் - பொன்நிறமான மகிழமலர் என்றும் பொருள் படும். சங்குஈன்று முத்தும், அன்னப்பறவையீன்ற முட்டையும் வடிவிலொப்புமையுடைமையால், அவற்றை மாரு டிச் சங்கும் அன்னமும் வழக்கிட்டன வென்க.

தியானநிலையில் நின்ற கம்பநாடரது அகக்கண்ணுக்கு ஆழ்வார் புலனுகி மறைந்தவளவிலே அவரது ஸதாஸாந்நித்தி யத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரிவாற்ருமையால் வருந்துகிற கம்பநாட ருடைய துயரத்தை நோக்கிய அன்பர்கள் 'ராஜஸதாமஸ காரி யங்களைப் போக்கிச் சாத்துவிககாரியத்தையே நிலைநிறுத்துப வரும் திவ்விய தேசத்திலவதரித்து அங்கேயே வாசஞ்செய்ப வரும் அடியார்களைப் பாதுகாத்தலையே தமக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவருமான நம்ஆழ்வார் இக்கம்பநாடர்க்கு உரிய சமயத் தில் வந்து தமது இனிமையைத் தந்து தலையளிசெய்யவேணு

மென்று ஆதரத்தோடு கூறியவார்த்தை; இத்ற்கு உள்ளுறை பொருள்.

47. புரைதுடைத்துப்பெரும்பொய்யுந்துடைத்துப் பிறர்புகலு
முரைதுடைத்தங்குள்ளஊசறுடைத்தெம்முறு பிறவித்
துரைதுடைத்தாட்கொண்டதொண்டர்பிரான் றுறைநீர்ப்பொருநைக்
கரைதுடைக்குங்கடலேதுடையேலன்பர் காற்சுவடே.

(இ - ள்.) புரை துடைத்து - (ஐம்பொறிகளாலுண்டாகிற) குற்றங்களைப் போக்கி, பெரும் பொய்யும் துடைத்து - (அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமாகிற) பெரும் பொய்யாகிய மகா மாயையையும் போக்கி, பிறர் புகலும் உரை துடைத்து - பரசமயத்தார் சொல்லும் வாதங்களைப் பொருந்தாமை காட்டிக் கழித்து, அங்கு உள்ள ஊசல் துடைத்து - அவ்வாறு பரத்துவ நிர்ணயஞ்செய்கிற விஷயத்திலுண்டாகிற தடுமாற்றத்தையுந் தீர்த்து, எம் உறு பிறவி துரை துடைத்து ஆட்கொண்ட - (விதிவசத்தால்) எமக்கு நேரும் பிறவித்துன்பத்தின் விரைவைத் தடுத்து எம்மைஅடிமை கொண்டருளிய, தொண்டர் பிரான் - (திருமாலின்) மெய்யடியார்கட்குத் தலைவரான நம் ஆழ்வார்க்கு உரிய, துறை - திருமஞ்சனத்துறை முகத்தையுடைய, நீர் பொருநை - நீரான்மிக்க தாமிரபர்ணி நதி, கரை துடைக்கும் - (கடலைநோக்கித் தான் பெருவெள்ளமாக வரும் விசையினாற்) கரையை உடைக்கப்பெற்ற, கடலே -! அன்பர் கால் சுவடு - (என்பக்கல் தலையளிசெய்து சென்ற) காதலரது தேர்க்கால் சென்ற வழியை, துடையேல் - அழித்திடாதே; (எ - று)

கம்பநாடர், ஆழ்வாரைப் பிரிந்து வருந்துகிற நிலையில், அவர் பக்கல் தமதுமநோரதத்தை இடைவிடாதுசெலுத்தி அதனாலேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலா மென்று நினைக்கும்போது, அம்மநோரதப்போக்கை இடையிற் குலையாதிருக்கவேணு மென்று ஸம்ஸாரமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக் கூறுதல், இற்றகு உள்ளுறைபொருள்.

48. சுவடிறக்கத்தொடராசைக்களிற்றைத்
தொடர்ந்திரண்டு
கவடிறக்கட்டியபாசத்தளைக்கண்பரிந்துசங்கக்
குவடிறக்குத்தியமாறப்பெயர்க்கொலையானை
நங்கா
யிவடிறத்தொன்றும்படரந்திவானமிருள்
கின்றதே.

(இ - ள்.) நங்காய் - மகளிரிற் சிறந்தவளே!—இரண்டு கவடு இற - (தனக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளனவாய்த் தன்னைக்கட்டுதற்கு ஆதாரமான) மரத்தறிகளிரண்டும் ஒடிய, கட்டிய பாசம் தளை கண்பரிந்து - தன்னைக்கட்டிய கால்விலங்காகிய சங்கிலியின் பொருத்துவாயைத் துணித்திட்டு, சுவடு இறக்க தொடர் ஆசைகளிற்றை தொடர்ந்து – (மதசலம் பெருகுகிற) அடையாளம் மிகுதியாகத் தொடந்திருக்கப்பெற்ற திக்கஜத்தை (நாடிச் சென்று) அதனோடு போர் தொடர்ந்து, சங்கம் குவடு இற குத்திய – அழகிய மலைச்சிகரங்களை ஒடியுமாறு (தந்தங்களினால்) குத்திய, மாறன் பெயர் கொலை யானை - மாறனென்னும்பெயரையுடைய கொல்லுதல்வல்ல யானையானது, படர் அந்தி வானம் இருள்கின்றதே - (பிரிந்தார்க்குத்) துன்பத்தைச் செய்கின்ற சாயங்காலத்தில் ஆகாயம் இருளடைகிறவளவிலே, இவள் திறந்து ஒன்றும் – இவள் பக்கல் (தவறாது) வந்து சேர்ந்திடும்; (எ - று.)

தலைவன் களவுப்புணர்ச்சிநேர்ந்த தலைவியை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொண்டபின்பு வந்த மணமகனைக்கண்ட செவிலி மகிழ்வோடு சென்று அத்தலைவி தலைவன்என்னுமிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் மிக்காதலுடையராயிருக்கிற நிலைமையை நற்றாய்க்குச் சொல்லுதல். இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட பொருள். கம்பநாடர்பக்கல் மிக்க ஆதரத்தையுடைய பேரறிவாளரை நோக்கி, அவர்பக்கல் அன்புள்ள ஞானிகள், ‘இவர்க்கு ஆழ்வார் உரியகாலத்திலே தவறாது ஸாந்நித்தியந் தந்தருள்வார்? என்று கூறி மகிழ்வுவிளைந்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்.

49. இருளாய்ப்பரந்தவுலகங்களை விளக்குமிரவி
பொருளாய்ப்பரந்ததுதான்பொதுநிற்றலின்
மற்றதுபோன்
மருளாய்ப்பரந்தமயக்கத்துயக்கய்மாறனெங்கோ
னருளாற்சமயமெல்லாம்பரனுண்டென்றறி
வுற்றதே.

(இ - ள்) இருள் ஆய் பரந்த - இருள் மிக்குப் பரவப் பெற்ற, உலகங்களை - நிலவுலகத்தின் பகுதிகளையெல்லாம், விளக்கும் – (இருளொழித்து) விளங்கச் செய்கின்ற, இரவி - சூரியமண்டலம், பொதுநிற்றலின் - (எல்லாவுயிர்கட்கும் (பொதுப்பட(உதவிசெய்து) நிற்றலால், பொருள் ஆய் பரந்தது - (உலகமுழுவதும்) காணப்படும் பொருளாய் விளங்கிற்று; அது போல் - அதுபோலவே, — மருள் ஆய் பரந்த மயக்கம் துயக்கு அற்றமாறன் எம் கோன் அருளால் - (பலரும்) மருளும்படி பரவுகிற மாயையினலாகுஞ் சோர்வு இல்லாத மாறனென்னுந் திருநாமமுடைய நம்மாழ்வாரது கருணையினல், சமயம் எல்லாம் பரன் உண்டு என்று அறிவுற்றது - எல்லா மதங்களும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் உளனென்று அறிந்துகொண்டன; (எ - று.) —ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம் தான், மற்று – அசைகள்.

புறவிருளையொழிக்கிற சூரியன்போலவே அகவிருளையொழிக்கிற ஆழ்வாரும் எல்லார்க்கும் உபகாரகரென்பதாம் ஆகவே, அவர்பக்கல் அனைவரும் அன்புசெய்யக் கடமைப்பட்டவரென்பது போதரும். இருளொழித்து உலகத்தை விளங்கச் செய்வதற்குச் சூரியன்போல, மாயையை யொழித்துப் பரமாத்மாவை விளங்கச்செய்தற்கு ஆழ்வாரென்று தாற்பரியங்கொள்ளினும் தவருகாது.

50. அறிவேயுனைத்தொழுதேன்மற்றையாகம
வாதியரைச்
செறிவேனெனவொன்றுசிந்தைசெய்யாது
செய்தாரையில்லா
நெறிவேதநின்றநிலையுணர்ந்தோன்குருகூர்
நிலத்தைப்
பிறிவேனெனவுமெண்ணுதென்னைவீடு
பெறுத்தினையே.

(இ - ள்.) அறிவே – (எனது) உணர்வே! - மற்றை ஆகம வாதியரை செறிவேன் என ஒன்று சிந்தை செய்யாது – (வேதமிருக்க அதனைவிட்டு அதற்கு) மாருன ஆகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு துர்வாதஞ் செய்பவராகிய புறச்சமயத்தாரைச் சேர்வே னென்று தீயசிந்தனை யொன்றையுங் கொள்ளாமல்,

செய்தாரை இல்லா நெறிவேதம் நின்ற நிலை உணர்ந்தோன் குருகூர் நிலத்தை பிரிவேன் எனவும் எண்ணுது — தன்னைச் செய்தவரெவரையும் உடையதல்லாததும் சன்மார்க்கத்தையே போதிப்பதுமாகிற வேதத்தி லூன்றிநின்ற பரதத்துவநிலையை யறிந்தவராகிய ஆழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூரென்னுந் திவ்வியதேசத்தை விட்டுப்பிரிவேனென்று எண்ணுதலுஞ் செய்யாமல், என்னை வீடு பெறுத்தினையே - (நீ) என்னை முத்திபெறும்படி செய்தாயே: (அந்தமகோபகாரத்துக்காக); உனை தொழுதேன் - உன்னை (நான்) நமஸ்கரித்தேன்; (எ - று)

51. பெறும்பாக்கியமுள்ளபோதும்பிழைப்புமுண்டே
பிறர்பால்
வெறும்பாக்களத்திமெலிகின்றவென்னைவினை
கொடுபோ
யெறும்பாக்கியதமியேனையமரர்க்குமேற
விட்டான்
குறும்பாக்கியமுப்பகைதவிர்த்தாண்ட
குருகைமன்னே.

(இ - ள்) பெறும் பாக்கியம் உள்ள போதும் — மிக்க நன்மை பெறும்படியான அதிருஷ்டம் இருக்கிறபோதும், பிழைப்பும் உண்டே — (அந்நன்மை மிகுதிநேராமல்) தவறுதலுமுண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (அது எங்ஙனமேனின் —) பிறர் பால் - அயலார்மீது, வெறும் பா களத்தி — பயனில்லாத பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு, மெலிகின்ற - திரிந்து இளைக்கின்றவனும், வினை கொடு போய் எறும்பு ஆக்கிய — தீவினைகளால் வலிய இழுத்துக்கொண்டு, சென்று எறும்புபோல எளிமையடையும்படி செய்யப்பட்டவனும், தமியேனை - வேறுகதியற்றவனுமாகிய, என்னை —, குறும்பு ஆக்கிய முப் பகை தவிர்த்து ஆண்ட- தீமைகள் செய்யும்படியான மூன்று வகைப் பகைகளையும் போக்கி அடிமைகொண்ட; குருகை மன் - திருக்குருகூரில் திருவவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வார், அமரர்க்கும் ஏற விட்டான் — தேவர்களைக் காட்டிலும் மேலான நிலையையடையும்படி செய்தருளி விட்டனர்: (எ - று.)

52. குருகூர்நகரெம்பிரானடியாரொடுங்கூடியன்புற்
றொருகூரையிலுறைவார்க்குமுண்டேயெம்மை
யுள்ளுஞ்சுற்று
மிருகூர்வினையுமறுத்திறப்பார்க்குமியற்கையவ்வூ
ரருகூரருகிலயலயலார்க்குமரியதன்றே.

(இ - ள்.) எம்மை - ஜீவாத்மாக்களாகிய நம்மை, உள்ளும் சுற்றும் - (புறத்தேயன்றி) அகத்தும் சூழ்ந்துள்ள, இரு கூர் வினையும் — மிகுதியான (புண்ணியம் பாவம் என்னும்) இரு வகைக் கருமங்களையும், அறுத்து — துணித்து, இற பார்க்கும் - (அவ்வினைமரம்) வேரோடு அழியும்படி செய்யும்படியான, இயற்கை - தன்மையானது,—குருகூர் நகர் — திருக்குருகூரென்னுந் திருநகரியிலே திருவவதரித்த, எம் பிரான் - எமது தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, அடியாரொடும் - அடியார்களுடனே, கூடி — சேர்க்கை கொண்டு, அன்பு உற்று — (அவர்கள்பக்கல்) அன்புகொண்டு, ஒரு கூரையில் உறைவார்க்கும் - (அவர்களுடன்) ஒருமனையிலே வசிப்பவர்களுக்கும், உண்டே - உள்ளதேயாம் (மற்றும்) அ ஊர் அருகு ஊர் அருகில் அயல் அயலார்க்கும் - அத்திருக்குருகூர்க்குச் சமீபத்திலுள்ள ஊர்களின் பக்த்து ஊர்களுக்கு அடுத்த வேறு ஊர்களிலுள்ளவர்களுக்கும், அரியது அன்று — (இருவினையையும் வேரோடு இறச்செய்யும் இயற்கை) அருமையானதன்று; (எ - று.)—உண்டே, அன்றே என்ற ஏகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

'குருகூரருகுஊர்' என்றது, திருக்குருகூரெனப்படும் ஆழ்வார்திருநகரிக்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய நவ திருப்பதிகளை. 'அவ்வூரருகில் அயல்' என்றது' திருவழுதி வளநாடுமுழுவதிலுமுள்ள எல்லாவூர்களையும், 'அதனயலார்' என்றது, எல்லாநாடுகளிலும் உள்ளாரையும். எங்கு இருந்தாலும் ஆழ்வார்சம்பந்தமுடையரானார் உய்வுபெறுவ ரென்றபடி.

[தலைவன்பிரிந்தநிலை ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக்கூறல்]

53. அன்றாதவன்றிலையும்மன்றுவித்தென்னையன்னையுடன்
பின்றாதவண்ணமெல்லாம்பின்றுவித்துப் பிறைக்கொழுந்தை
யொன்றாதவண்ணமுபாயமியற்றியதூழ்வினையை
வென்றான்குருகைப்பிரான்மகிழேயன்றி வேறில்லையே.

(இ - ள்.) அன்றாத அன்றிலையும் அன்றுவித்து - (எவரோடும்) பகைகொள்ளாத அன்றிலென்னும்பறவையையும் (இப்

பொழுது என்னோடு) பகைகொள்ளும்படிசெய்து, என்னை—, அன்னையுடன் பின்றாத வண்ணம் எல்லாம் பின்றுவித்து - (எனது) செவிலுத்தாயுடனே மாறுபடத்தகாத வகையெல்லாம் மாறுபடும்படி செய்து, பிறை கொழுந்தை - இளஞ் சந்திரனை, ஒன்றாத வண்ணம் - (என்னோடு) வேறுபாடுகொள்ளும்படி, உபாயம் இயற்றியது - சூழ்ச்சிசெய்தது, (யாதோவெனில்—),— ஊழ்வினையை வென்றான் – விதியை வென்றிட்டவராகிய, குருகை பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, மகிழே அன்றி – மகிழம்பூமாலையே யல்லாமல், வேறு இல்லை - வேறொன்றுமில்லை; (எ - று.) — ஈற்று ஏகாரம் தேற்றம்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதலியவகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடிநின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுந்ததென்று தோழியால் விலக்கப்பட்டபின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப் பிரிந்துறைத லுண்டு; அது, ஒருவழித் தணத்த லெனப்படும். அன்றி, கனவுப்புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் தோழியால் வரைவு முடுக்கப்பட்டுத் தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுதற்கு வேண்டிய பொருள் தேடுதற்பொருட்டும் பிரிவன்; அது, வரைபொருட்பிரித லெனப்படும் அங்ஙனம் தலைமகன் பிரிந்தசமயங்களில், அப்பிரிவையாற்றாத தலைவி, நெஞ்சோடுகூறலாகத் தன்னிலைதான் இரங்குதலும், மனமொத்த தன்னுயிர்த்தோழியோடு இரங்குதலுஞ் செய்வள். இங்ஙனம் இச்செய்யுட்குத் துறைப்போக்கு உணர்க.

அன்றிற்பறவை, எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரட்டையாகியே நிற்கும் கணப்பொழுது ஒன்றையொன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொறாமல் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக்கூவி அதன்பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்.

நம்மாழ்வார் சிற்சிலசமயங்களிற் கம்பநாடரது அகக்கண்ணுக்குப் புலனாகி மறைய, அவ்வளவிலே திருப்திபடாமல் ஸதா ஸாநித்தியத்தில் அபேக்ஷையாற் பிரிவாற்றாது வருந்துகிற கம்பநாடர், வேறுபலர்க்கு இன்பந்தருகிற பிரபஞ்சவிஷயங்கள் பலவும் தமக்குப் பிரியப்படாதபடி தம்மைச் செய்தது விதியை வென்றவரான ஆழ்வாருடைய காட்சியினிமையென்று இரங்கிக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள்.

54. வேறேநமக்கிவனன்புடைமெய்யடியா
னென்றுள்ளத்
தேறேனெனலதுதேறத்தகுஞ்செந்தமிழ்ப்
புலவர்க்
கேறேயெதிகளுக்கின்னமுதேயெறிநீர்ப்
பொருநை
யாறேதொடர்குருகூர்மறையோர்பெற்ற
வாணிப்பொன்னே.

(இ - ள்) செம் தமிழ் புலவர்க்கு ஏறே - செவ்விய தமிழ்ப் பாஷையில் தேர்ந்த பண்டிதர்களுட் சிங்கம்போன்றவனே! எதிகளுக்கு இன்அமுதே - முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கு இனிமையான அமிருதம் போன்றவனே! எறி நீர் பொருநை ஆறே தொடர் குருகூர் – அலை வீசுகின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய பொருநை யாறென்னுந் தாமிரபர்ணிநதி இடையறுது பாயப் பெற்ற திருக்குருகூரில் திருவவதரித்த, மறையோர் பெற்ற ஆணிப்பொன்னே-வைதீகர்கள் பெறப்பேருகப்பெற்ற மாற்றுயர்ந்த அரும்பொன்போன்றவனே!—இவன் நமக்கு வேறே அன்பு உடை மெய் அடியான் என்று உள்ளம் தேறேன் எனல் - இவன் நம்பக்கல் பொதுப்படவன்றிச் சிறப்பாக அன்புள்ள உண்மையடியவன் என்று (என்னைக்குறித்து) மனப்பூர்வமாக நம்பமாட்டேனென்று கொள்ளாதே; அது தேறத்தகும் - அங்ஙனம் மெய்யடியவனுக (என்னை நீ) நம்பத்தகும்; (எ - று.) — குருகூர் ஆணிப்பொன் என இயையும்

55. பொன்னையுரைப்பதப்பொன்னுடன்றே
புலமைக்கொருவ
ருன்னையுரைத்துரைத்தற்குளரோவுயர்நாற்கவியும்
பின்னையுரைக்கப்பெறுவதல்லாற்பெருந்தண்
குருகூர்த்
தென்னையுரைக்குமியற்மிசைக்குஞ்சிகாமணியே.

(இ – ள்.) பெருந் தண் குருகூர் - மகிமையுள்ளதும் நீர்வளத்தாற் குளிர்ந்ததுமான திருக்குருகூரிலே திருவவதரித்த, தென்னை உரைக்கும் இயற்கும் இசைக்கும் சிகாமணியே - தமிழ்ப்பாஷைக்கும் அதன்பகுதிகளான இயற்தமிழுக்கும் இசைத் தமிழுக்கும் தலையிலணியும் இரத்திஞபரணம்போல அனைவரும்

தலைமேற் கொண்டு கொண்டாடப்பெற்றவனே! —பொன்னை உரைப்பது அ பொன்னொடு அன்றே - (மாற்றறியுமாறு) பொன்னை (உரைகல்லில்) உரைத்துப்பார்ப்பது அதற்குச்சிறிது மேல்கீழாகவுள்ள பொன்னுடன் வைத்து உரைத்தன்றோ? (அங்ஙனம் நோக்கப்புகுமிடத்து), உயர்நால்கவியும் பின்னை உரைக்க பெறுவது அல்லால் - சிறந்த நால்வகைக் கவிகளைவரும் கடைசித்தரமாகச் சொல்லத்தகுவதே யல்லாமல், புலமைக்கு உன்னை உரைத்து உரைததற்கு ஒருவர் உளரோ - கல்வித்திறத்தில் உன்னைச்சொல்லி உனக்கு ஈடாக — மற்றுஞ்சொல்வதற்கு வேறொருவர் இருக்கின்றனரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.) — குருகூர்ச்சிகாமணி என இயையும்.

பரதகண்டத்திலே தென்பகுதியில் வழங்கும் பாஷையாதலால், தமிழுக்குத் தென்மொழி, தென்சொல், தென்கலை என்பன போல், 'தென்னுரை' என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அதனை "அன்ன நடையாரலரேச வாடவர்மேல், மன்னுமடலூரரரென்பதோர் வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்டறிவதுண்டு" எனப் பெரிய திருமடலிலுங் காண்க.

56. மணித்தாரரசன்றன்னோலையைத்தூதுவன் வாய்வழியே
திணித்தாசழியச்சிதைமின்றலையையெந் தீவினையைத்
துணித்தான்குருகைபிரான்றமிழாற்சுருதிப் பொருளைப்
பணித்தான்பணியன்றெனிற்கொள்ளுங் கொள்ளுமெம்பாவையையே.

(இ - ள்.) எம் தீ வினையை துணித்தான் - எம்முடைய கொடிய கருமங்களைப் போக்கியருளியவரும், சுருதி பொருளை தமிழால் பணித்தான் - வேதங்களின் பொருளைத் தமிழ்ப்பாடல்களினாற் பாடியருளியவரும் ஆகிய, குருகைபிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, பணி அன்று எனில் - கட்டளையன்றாயின், — மணி தார் அரசன்தன் ஓலையை அழகிய மலையைத் தரித்த அவ்வரசனது திருமுகத்தை தூதுவன் வாய்வழியே திணித்து — (அதனைக்கொண்டுவந்த) தூதனது வாயினுள்ளே புகுத்தி அவ்வாயை நன்றாக அடைத்து, ஆசு

அழிய தலையை சிதைமின் - ('பெண்ணைக்கொடு' என்றுகேட்ட) குற்றந் தீருமாறு (அத்தூதனது) தலையைத் துணித்திடுங்கள்; எம்பாவையை கொள்ளும் கொள்ளும் - (எம்குகைபிரானன்றி மற்றோரரசன்) எமது பெண்ணைக் கொள்வான் போலும்! கொள் வான்போலும்!! (எ - று)

57. பாவைத்திருவாய்மொழிப்பழத்தைப்பசுங் கற்பகத்தின்
பூவைப்பொருகடற்போதாவமுதைப்பொருள் சுரக்குங்
கோவைப்பணித்தவெங்கோவையல்லா வென்னைக்குற்றங்கண்டென்
ஞவைப்பறிப்பினுநல்லரன்றேமற்றைநாவலரே.

(இ – ள்) பழத்தை - (மிக்கஇனிமையாற் கனிந்த) பழம் போன்றதும், பசுங் கற்பகத்தின் பூவை - (வேண்டுவோர் வேண் டும் பயன்களைத்தரும் ஆற்றலினாலும் அனைவரும் விரும்பித் தலை மேற் கொள்ளப்பெருஞ் சிறப்பினாலும்) பசுமையான கற்பக விருக்ஷத்தின் மலர்போன்றதும், பொரு கடல் போதா அமுதை – (உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாமையால்) அலைமோதும் பாற் கடலினின்று தோன்றுததோர் ஆராவமுதம்போன்றதும்,பொருள் சுரக்கு கோவை – நற்பொருளாகிய பாலை மேன்மேற்சுரக்கும் காமதேநு போன்றதும் ஆகிய, திருவாய்மொழி பாவை - திரு வாய்மொழியென்னும் (தொடர்நிலைச்) செய்யுளை, பணித்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, எம் கோவை – எமது இறைவரான நம்மாழ்வாரை, அல்லா - அல்லாது பிறரை முன்பு பாராட்டிப் புகழ்ந்து கவிபாடிய, என்னை –, குற்றம் கண்டு (- முன்னமே இவரைப்பாடாத) குற்றமுடையனாக உணர்ந்து, மற்றை நாவலர் என் நாவை பறிப்பினும் – (அக்குற்றத்துக்குஏற்றதண்டனை யாக) மற்றைப்புலவர்கள் எனது நாக்கைப் பிடுங்கிவிட்டாலும், நல்லர் அன்றே – நல்லவரல்லரோ? [நல்வரேயாவர் என்ற படி] (எ - று.)

பழமும் கற்பகமலரும் அமுதமும் பசுவும் போன்ற திரு வாய்மொழியெனுந் திவ்வியபிரபந்தத்தைப் பாடி உலகுக்கு உபகரித்தவரும், எல்லாவுயிர்கட்குந் தலைவருமாகிய நம்மாழ் வாரது மகிமையை உணர்ந்து அவரையேபாடுவது கடவதா யிருக்க, அதுசெய்யாது இதுவரை யான் பிறரைப் பொருள்

செய்து கொண்டாடிப்பாடிய குற்றத்திற்காகத் தக்கபுலவர்கள் என்னை நாவைப் பறித்திட்டாலும் தகுமென்பதாம்.

58. நாவலந்தீவிற்கவிகளெல்லாஞ்சிலநாள்கழியப்
பூவலந்தீவதுபோல்வவல்லாற்குருகூர்ப்புலவன்
கேவலந்தீங்கறுப்பான்கவிபோலெங்கும்
போய்க்கெழுமிக்
கூவலந்தீம்புனலுங்கொள்ளுமேவெள்ளங்
கோளிழைத்தே.

(இ - ள்.) அம் நாவல் தீவில் - அழகிய ஜம்புத்வீபத்தில், கவிகள் எல்லாம் - (பிறர்பாடிய) பாடல்களெல்லாம், சில நாள் கழிய — சிலநாள்கழிகிறவளவிலே. பூ வலம் தீவது போல்வ அல்லால் - மலரினது (மணம் மென்மைமுதலிய) சிறப்புக் கெட்டழிவதுபோலத் தாம் கெட்டிடுமே யல்லாமல்,—தீங்கு கேவலம் அறுப்பான் குருகூர்புலவன் கவி போல் - (அடியார்களுடைய) தீவினைகளை எளிதில் தீர்த்தருள்பவரும் திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறந்த புலவருமாகிய நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள்போல,—எங்கும் போய் கெழுமி - எவ்விடத்தும் போய்ப் பரவி, வெள்ளம் கோள் இழைத்து - வெள்ளத்தையொத்தல்செய்து [வெள்ளம்போல்வதாய் என்றபடி], கூவல் அம் தீம் புனலும் கொள்ளுமே — கிணற்றிலுள்ள அழகிய இனிய நீரையும் கொள்ளமாட்டுமோ? [மாட்டா என்றபடி]; (எ — று.)

மணமும் பொலிவுமுடையனவாய்ப் பூத்த மலர்கள் விரைவில் அச்சிறப்பு நிலைகுலையப்பெற்று வாடியழிதல்போல, உலகத்திற் பிறர்பாடும் பாடல்களல்லாம் அப்பொழுது சிறந்தனவாகக் காணப்பட்டாலும் என்றும் அழிவின்றி நிலைத்து நிற்கமாட்டா; ஆழ்வார் பாசுரங்களோ அங்ஙனமன்றி என்றும் அழியாது எங்கும் போய்ப் பரவிப் பெருவெள்ளம்போல்வனவாகிக் கிணற்றகத்து நீர்போல் அகத்துநின்ற அந்தரியாமியான பரமாத்மாவின் சொருபத்தையும் தன்மேல் விளங்கும்படி கொண்டு வெளிக்காட்டுமென்பதாம்.

இந்தப்பூமியின் நடுவிலுள்ள மகாமேருமலையை யடுத்துத் தெற்கிலுள்ள 'கந்தமாதநகரியின்மேல், பதினோராயிரம் யோசனையளவுள்ளதாய்ப் பிரகாசிக்கிறதொரு நாவல்மரம் இருக்கின்றது; அதனையுடைமைபற்றி, இந்தப்பூமிக்கு ஜம்பூத்வீபம்என்கிற

பெயர் உண்டாயிற்று என்று புராணம் கூறும். அது, தமிழில் நாவல்தீவு எனப்பட்டது.

59. இழைத்தாரொருவருமில்லாமறைகளையின்
றமிழாற்
குழைத்தார்குருகையிற் கூட்டங்கொண்டார்
குமரித்துறைவர்
மழைத்தார்தடக்கைகளாலென்னை வானின்
வரம்பிடைநின்
றழைத்தாரறிவுந்தந்தாரங்கும்போயவர்க்காட்
செய்வனே.

(இ - ள்) இழைத்தார் ஒருவரும் இல்லா மறைகளை — தம்மைச் செய்தவர் யாருமில்லாத [நித்தியமான] வேதங்களை, இன்தமிழால் குழைத்தார் - இனிய தமிழ்ப்பாஷையினால் இயற்றித் தளிர்க்கச்செய்தவரும், குருகையில் கூட்டம் கொண்டார் — திருக்குருகூரில் தாம்சேர்தல்செய்தவரும் [குருகூரில் அவதரித்தவரும் என்றபடி], குமரி துறைவர் - கன்னியாகுமரி யென்னும் தீர்த்தத்துக்கு உரியவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், வானின் வரம்பு இடை நின்று - பரமபதத்தின் எல்லையில் நின்றுகொண்டு, மழைத்து ஆர் தட கைகளால் என்னை அழைத்தார் - மேகத்தின் தன்மை பொருந்திய பெரியகைகளினால் என்னை (அவ்விடத்துக்கு வாவென்று) அழைத்தார்; அறிவுந்தந்தார் — (அங்ஙனம் அழைத்தது மாத்திரமல்லாமல் அவ்விடத்துக்கு யான் செல்லுதற்கு உரிய) தத்துவஞானத்தையும் (எனக்குத்) தந்தருளினார்; (ஆதலால்), அங்கும் போய் அவர்க்கு ஆள் செய்வன் - (யான்) அவ்விடத்தும் சென்று அந்த ஆழ்வார்க்கு அடிமைசெய்வேன்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் — தேற்றம்.

தம்மை முத்திபெறும் விருப்பமுடையவராம்படியும், அது பெறுதற்கு ஏற்ற ஞானநலமுடையவராம்படியும் அருள்செய்த பரமாசாரியராகிய நம்மாழ்வார்பக்கல் நமக்குஉள்ள ஈடுபாட்டினால், பரமபதத்திலும் எம்பெருமானுக்கு நேரில் அடிமைசெய்யாது அவனடியார்களிற்சிறந்தவரான அவ்வாழ்வார்க்கே அடிமை செய்ய விரும்பினர் கம்பநாடரென்க.

பாண்டியநாடு கன்னியாகுமரியென்னும் நதியையுடைத்தாயிருந்ததனால், பாண்டியனுக்கு 'குமரித்துறைவன்' என்றும், 'கன்னித்துறைவன்' என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். கன்யாகுமரி யென்னுந் துறைமுகத்தையுடைய கடற்கரைக்குத் தலைவனென்றும் இப்பெயர்கட்குக் காரணப்பொருள் கூறலாம். துறைவனென்பது நெய்தனிலத்தலைவன்பெயர். ஆழ்வார் பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்று அந்நாட்டுக்கு அரசர்போல விளங்கியதனால், அப்பெயராற் குறிக்கப்பட்டனர்.

60. ஆட்செய்யலாவதெல்லாஞ்செய்தடியடைந்
தேனதன்றித்
தாட்செய்யதாமரையென்றலையேற்றனன்
றண்குருகூர்
நாட்செய்யபூந்தொடைமாறனென்றேனினி
நாட்குறித்துக்
கோட்செய்யலாவதுண்டேயென்றனுருயிர்
கூற்றினுக்கே.

(இ - ள்) ஆள் செய்யலாவது எல்லாம் செய்து - அடிமையாக செய்யக்கடவ தொழில்களையெல்லாம் செய்து, அடி அடைந்தேன் — (நம்மாழ்வாருடைய) திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன்; அது அன்றி அதுவுமல்லாமலும், தாள் செய்ய தாமரை என் தலை ஏற்றனன் - (அவ்வாழ்வாருடைய) திருவடிகளாகிய செந்தாமரை மலர்களை என்தலையிற் சூடிக்கொண்டேன்; (மற்றும்), தண்குருகூர் - குளிர்ச்சியான திருக்குருகூரில் அவதரித்த, நாள் செய்ய பூ தொடை - அன்றையநாளிற்பூத்தவையும் செவ்வியுள்ளவையுமான (மகிழ) மலர்களாலாகிய மாலையைத் தரித்த, மாறன் - மாறனென்னுந் திருநாமமுடையவன், என்றேன் - என்று (அவ்வாழ்வாருடைய திருநாமத்தையும வைபவத்தையும் திருவதாரஸ்தலத்தையும்) பாராட்டிக்கூறினேன்; இனி - இங்ஙனம் யான் ஆழ்வாரைச் சரணமடைந்து வழிபட்டு எத்தியபின்பு, என்தன் ஆர் உயிர் - எனது அருமையான உயிரை, நாள்குறித்து கூற்றினுக்கு கோள் செய்யலாவது - உடம்பினின்று நீங்குங்காலத்தைக் குறிப்பிட்டு (அச்சமயத்தில்) யமன் (வந்து குற்றவாளியெனப்பிடித்துக்) காட்டி வருத்தஞ்செய்யும் நிலை, உண்டே - உண்டாகுமோ? [உண்டாகாது என்றபடி]; (எ - று)

61. கூறப்படாமறையின்பொருள் கூறிக்
குவலயத்தோர்
மாறப்படாவினைமாற்றியமாறன்மகிழலங்க
ஞறப்படாநின்றபோதமுதாகுமதன்றிநஞ்சந்
தேறப்படாதுகெட்டேன்மன்றனுறுந்
தண்டென்மன்றலையே.

(இ – ள்.) கூறப்படா மறையின் பொருள் கூறி – (எவராலுஞ் சொல்லப்படாத [எவர்க்குஞ்சொல்ல முடியாத] வேதங்களின் ஆழ்பொருள்களை (அனைவரும் எளிதில்அறியலாம்படி தமிழினுற்) பாடியுணர்த்தி, குவலயத்தோர் மாறப்படா வினை மாற்றிய - நிலவுலகத்திலுள்ளாரது நீக்கவொண்ணுத அருவினைகளை நீக்கியருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வார்தரித்த, மகிழ்அலங்கல் - மகிழம்பூமாலை, நாறப்படாநின்ற போது - மணம்வீசப் பெருதபோது, நஞ்சம் - விஷம்போலக் கொடுமைசெய்வதாம்; (ஆகவே), மன்றல் நசறும் தண் தென்றலை - வாசனைவீசுகிற குளிர்ந்த தென்றற்காற்றை. தேறப்படாது - நம்பத்தகாது; கெட்டேன்—! (எ - று)

தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப்பொலிந்து நின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழமலர்மாலையைத் தரித்தலால், நம்மாழ்வார்க்கு வகுளாபரணரென்று ஒருதிருநாமம் வழங்கும். "வண்குருகூர் நகரான் - நாட்கமழ்மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்" என்று ஆழ்வார் தாமே தம்மைக்கூறியிருத்தலுங் காண்க.

தமது ஞானக்கண்ணுக்கு ஆழ்வார் புலனுகி மறைந்தவளவிலே அவரது ஸதாஸந்நித்தியத்தைப்பெறும் விருப்பினுல் வருந்துகிற கம்பநாடர், லௌகிகபதார்த்தங்கள் அவரது சம்பந்தத்தையுடையனவாம்போது தமக்கு மகிழ்ச்சியையும், அவரது சம்பந்தமுடையன வாகாதபோது தமக்கு வருத்தத்தையுந் தருமியல்பை யெடுத்துக்கூறி அரற்றுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்

62. தென்றலைத்தோன்றுமுபநிடதத்தையென்றீ
வினையை
நின்றலைத்தோன்றுநியாயநெறியை நிறைகுருகூர்
மன்றலைத்தோன்றுமதுரகவியையமனத்துள்
வைப்பா
ரென்றலைத்தோன்றெம்பிராற்களென்னுவுக்
குரியவரே.

(இ - ள்.) தென்தலே தோன்றும் உபநிடதத்தை - தென் திசையிடத்தே உண்டாகிய வேதாந்தமும், என் தீவினையை நின்று அலேத்து ஒன்றும் [ஒன்றும்] நியாயம் நெறியை - எனது கொடிய கருமங்களை உறுதியாக போக்கிப்பொருந்திய நீதிமார்க்கமுடையனவுமாகிய, நிறை குருகூர் மன் தலே தோன்றும் மதுர கவியை – (எல்லாவளங்களும்) நிறைந்த திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலேவராகிய நம்மாழ்வார்பக்கல் உண்டான இனியபாசுரங்களை, மனத்துள் வைப்பார் - (ஓதியுணர்ந்து) தம்மனத்தில் வைத்துக்கொள்பவர்கள், என்தலே தோன்று எம் பிரான்கள் - எனது சிரசின்மேற் கொள்ளப்பட்டு விளங்கும் எமது தலேவராவர்; என் நாவுக்கு உரியவர் எனது நாவினுல் துதிக்கப்படுதற்கும் உரியவராவர்; (எ - று.)

63. உரிக்கின்றகோடலினுந்துகந்த மெனவொன்று மின்றி
விரிக்குந்தொறும்வெறும்பாழாய்விடும்பிறர் புன்கவிமெய்
தெரிக்கின்றகோச்சடகோபன்றன்றெய்வக்கவி புவியிற்
சுரிக்கின்றநுண்மணலூற்றெக்குந்தோண்டச் சுரத்தலினே

(இ - ள்.) பிறர் புக் கவி – அயலார்பாடுகிற புல்லிய பாடல்கள், —உரிக்கின்ற கோடலின் உந்து கந்தம் என – உரிக்கப்படுகின்ற வெண்காந்தளின்பெரிய கிழங்குபோல, விரிக்கும் தொறும்ஒன்றும் இன்றி வெறும் பாழ் ஆய்விடும் - வகுத்து நோக்கநோக்கச் சாரமொன்மில்லாமல் மிகவும்பயனற்றனவாய்ப்போய்விடும்; மெய்தெரிக்கின்ற கோ-உண்மைப்பொருளை யுணர்த்துகிற தலேவரான, சடகோபன்தன் - நம்மாழ்வாருடைய, தெய்வம் கவி - தெய்வத்தன்மையுள்ள பாடல்களோ, தோண்ட சுரத்தலின் - ஆழ்ந்துநோக்கநோக்க மேன்மேல் நற்பொருள் இடையருது வெளிப்படுதலால், புவியில் சுரிக்கின்ற நுண் மணல் ஊற்று ஒக்கும் - பூமியிலே அருவுகின்ற நுண்ணிய மணற்பாங்கிலுள்ள நீரூற்றைப் போன்றிருக்கும்; (எ – று.)

வெங்காயம் உருவத்திற் பெரிதாயிருந்தாலும் உரித்துக் கொண்டு செல்லச்செல்ல உள்ளீடொன்றும் இலதாதல்போல,

பிறர்பாடும் புன்கவிகள் மேல்நோக்கில் ஓசை குறையாதிருப் பினும் பொருள் வகுத்து நோக்கிக்கொண்டு ஆழ்ந்துசெல்லச் செல்ல உள்ளே ஒன்றும் சாரமில்லாமல் பயனற்று நிற்கும் என் பது. முந்திய வாக்கியத்தின் கருத்து; ''ஓட்டிலுரிபோல் ஆராயின் எதுமிலையாதி'' என்ற கம்பராமாயணத்திலும் இவ் வுவமை விளங்கக் காண்க.

64. சுரக்குந்திருவும்வறுமையுந்தீருந்தொடக்கு விட்டுக்
சுரக்குமிருவினைமேன்மையுங்காணும்கயல் குதிப்பத்
திரக்குங்கழைநெடுந்தாளிற்றொடுத்த செந்தேனுடைந்து
பரக்கும்பழனவயற்குருகூர்வளம்படுமினே.

(இ - ள்.) திரக்கும் - உறுதிபெற்ற [நன்கு வளர்ந்து முதிர்ந்த], நெடு — நீண்ட, கழை தாளில் - கருப்பந்தண்டிலே, தொடுத்த — கட்டிய, செம் தேன் — சிவந்ததேனையுடைய கூடு கள், கயல்குதிப்ப உடைந்து - (அருகிலுள்ள) கயல்மீன்கள் துள்ளி விழும்போது அவைபடுதலால் உடைபட, பரக்கும் - (அத்தேனிருல்களினின்று தேன்) பரவிப்பாயப்பெற்ற, வயல் — கழனிகளையுடைய, பழனம் - மருதநிலஞ் சூழ்ந்த குருகூர் — (நம்மாழ்வார் திருவவதாரஸ்தலமான) திருக்குருகூரினது, வளம் - மகிமையை, பாடுமின் — கவிபாடித் துதியுங்கள்; (அங் ஙனம் பாடினீராயின் உங்களுக்கு), திருவும் சுரக்கும் - செல்வ மும் மேன்மேற்பெருகும்; வறுமையும் தீரும் — தரித்திரமும் நீங்கும்; இரு வினை - (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவினை களும், தொடக்கு விட்டு கரக்கும் — தொடர்ச்சிநீங்கி இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழிந்திடும்; மேன்மையும் காணும் - எல்லா மேன்மைகளும் உண்டாகும்; (எ - று.)

65. பாடுங்கறங்குஞ்சிறைவண்டுபாடப்பைந்தாட் குவளைத்
தோடுங்கறங்குங்குருகைப்பிரானிச்சுழல்பிறவி
யோடுங்கறங்கன்னவாழ்க்கையைநீக்கி யுணர்வுதவி
வீடுந்திறந்துதந்தானையெந்நான்றும்விடகிலமே.

(இ - ள்.) சுழல் - சுழன்று வருகிற [கருமவசத்தால் மாறி மாறிவரும் இயல்பினதான], இ பிறவியோடும் – இந்தப்பிறப்புடனே, கறங்கு அன்ன வாழ்க்கையை - காற்றாடிபோன்ற [சிறிது பொழுதேனும் ஒருநிலை நில்லாது சுழன்று அலைகிற] இப்பிரபஞ்ச வாழ்வை, நீக்கி - (அடியார்களுக்குப்) போக்கி, உணர்வு உதவி– நன்ஞானத்தை அளித்து, வீடும் திறந்து தந்தான்–பரமபதத்தையும் கதவுதிறந்து தந்தருளியவரும்,—பாடும் கறங்கும் சிறை வண்டு பாட - இசைபாடிக்கொண்டு சுழன்று மொய்க்கு மியல்பினவான சிறைவளத்தையுடைய வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்து கொண்டு நெருங்கிமொய்த்து மோதுதலால்; பைந் தாள் குவளை தோடும் கறங்கும் - பசுமையான நாளத்தையுடைய குவளையென்னும் நீர்ப்பூங்கொடிமலரின் இதழ்களும் ஒருநிலை நில்லாது சுழலப்பெற்ற, குருகை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த, பிரானை - உபகாரகருமாகிய நம்மாழ்வாரை, எ நான்றும் விடகிலம் - எந்நாளும் விட மாட்டோம், (யாம்); (எ - று)

66. விடவந்தகாரவெம்பாலிற்பராங்குசர்மெல்லியலுக்
மிடர்வந்ததாலென்றிரங்கிப்புணர்ந்திலரின்
னுயிரை
படவந்தகாலன்கொலோவறியேனின்றிவ்
வந்திவந்து
படவந்தகாரப்பெரும்புகையோடிப்பரக்கின்றதே.

(இ-ள்.) விடம் அந்தகாரம் - (கருநிறத்தாலும் கொடுமையாலும்) விஷம்போன்ற இருளையுடைய, வெம் பாலில் - கொடிய (இரவாகிய காலப்) பகுதியில், பர அங்குசர் – பகைவராகிய யானைகளை அடக்கி யாளுதற்கு மாவெட்டிபோன்றவராகிய [பல பராக்கிரமங்கள் மிக்க] தலைவர், மெல் இயலுக்கு இடர் வந்தது ஆல் என்று இரங்கி புணர்ந்திலர் – மெல்லியதன்மையையுடையவளான இத்தலைவிக்கு விரவேதனை நேர்ந்ததேயென்று மனமிரங்கிவந்து கூடினாரில்லை; இன்று - இப்பொழுது, இ அந்தி வந்து பட – இந்த அந்திமாலைப்பொழுதாகிய பெருந்தீ வந்து சேர, அந்தகாரம் பெரும்புகை ஓடி பரக்கின்றதே - இருளாகிய பெரும்புகை எங்கும் விரைந்துசென்று பரவுகின்றதே! (இது), இன் உயிரை அட வந்தகாலன் கொல் ஓ-(இத்தலைவியின்) இனிய உயிரை(ச் சமயம்பார்த்து)க் கொல்லவந்த யமன்தானோ? அறியேன் - அறிகின்றேனில்லை; (எ - று)

67. பரவாதுகேட்டினிப்பையநட சுருதிப்பசுக்கள்
சுரவாதவற்றைச்சுரப்பித்தவைசொரியும்
பொருட்பால்
சுரவாதுதவியமாறன்கவியனையாயினியோர்
சரவாதமிப்புறமப்புறங்காண த்தடம்பணையே.

(இ - ள்.) சுருதி பசுக்கள் சுரவாதவற்றை - எளிதிற் பொருள் புலப்படாத வேதங்களாகிய பால்சுரவாத பசுக்களை, சுரப்பித்து - அப்பொருளாகிய பாலை எளிதிற்சுரக்கும்படி செய்து, அவை சொரியும் பொருள் பால் – அவ்வேதப்பசுக்கள் மிகுதியாகப் பொழிகிற தத்துவப்பொருளாகிய பாலை, சுரவாது உதவிய - லோபஞ்செய்யாது (தமது பிரபந்தங்களின் மூலமாக் அனைவருக்கும்) கொடுத்தருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வாருடைய, கவி – பாசுரங்களை, அனையாய் - ஒத்துச் சிறப்பையும் இனிமையையுமுடைய மங்கையே!—இனி இப்புறம் - இனி (எனது ஊர்க்கு) இப்பாற்செல்லவேண்டிய இடம், ஓர் சர வாதம் – ஓர் அம்புவீழ்ச்சியளவுதான்; அப் புறம் - அதற்கு அப்பால், அ தட பணையே காண் - முன்பு நான் சொல்லியிருக்கிற என்து ஊரின் எல்லையாகிய பெரிய மருத நிலமே காண்; (ஆகவே). இனி—, பரவாது – விரைவுகொள்ளாமல், கேட்டு – (யான் சொல்லும் வார்த்தையைக்) கேட்டுக்கொண்டு, பைய நட - மெல்ல நடப்பாய்: (எ - று.)

68. தடம்பணைத்தண்பொருநைக்குருகூரர்தகைவகுள
வடம்பணைக்கொங்கையில்வைக்கின்றிலர்மற்றை
மாலையெல்லா
முடம்பணைக்குந்தொறும்வெந்துகுமைந்து
வெம்பாம்புமிழ்ந்த
விடம்பணைக்கொண்டனவேபனிதோய்ந்திடு
மேகங்களே.

(இ - ள்.) தட பணை - அகன்ற வயல்களையுடையதும், தண் - (நீர்வளத்தால்) குளிர்ச்சியுள்ளதும், பொருநை - தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்றதுமான, குருகூரர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவராகிய நம்மாழ்வாருடைய, தகை வகுள வடம் - அழகிய மகிழம்பூமாலையை, பணை கொங்கையில் வைக்கின்றிலர் - (பாங்கிமார் கொணர்ந்து) பருத்த என் கொங்கைகளில் வைக்

கின்றுரில்லை; மற்றைமாலை எல்லாம் - (அதுவன்றி) மற்றமாலைகள் யாவும், உடம்பு அணைக்கும் தொறும் வெந்து உகும் - என் உடம்பிற் சேர்க்குந்தோறும் (மேற்கொண்ட விரகதாபத்தால்) வெந்து பொடியாய் உதிர்ந்துவிடும்; (இந்நிலையில்), பனிதோய்ந்திடும் மேகங்கள் - நீர்த்துளி நிறைந்த மேகங்களோ, ஐந்து வெம் பாம்பு உமிழ்ந்த விடம் பணைக் கொண்டனவே - கொடிய ஐந்துபாம்புகள் ஒருங்கு உமிழ்ந்த விஷங்கள்திரண்டனவேயாம்; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

சிற்சிலசமயங்களில் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான ஆழ்வார் மறைந்த வளவிலே அவரது இடையீடில்லாச்சேர்க்கையிலவாவினுல் வருந்துகிற கம்பநாடர் தமக்கு அவ்வாழ்வார் உரியகாலத்தில் வந்து காட்சிதந்து தம்மை அவர்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது விளம்பித்தலாலே, அந்த நற்காலத்துக்குச் சூசகமாகிற பொருள்கள் தமது வருத்தத்தைத் மிகுவித்தலைக் குறித்து இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் ஆழ்வாரது பிரசாதமான மகிழமலர் மாலை கிடைக்கப்பெற்றுல், அது ஆறுதலாகுமேயன்றி மற்று எதுவும் இத்துயர்க்குப் பரிகாரமாகாதென்க. ' உடுத்துக்களைந்த நின்பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு, தொடுத்த துழாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூடு மித்தொண்டர்களோம்'' என்றபடி பகவதப்ரஸாதத்தையே விரும்பிப்பெற்று ஸ்வரூபம் திறம் பெறும் ஆழ்வார்கள்போல, நம்மாழ்வார் சூடிக்களைந்த மாலையையே அவர்ப்ரஸாதமாக ஏற்று மகிழுமியல்பினர் கம்பநாட்டாழ்வா ரென்க.

69\. மேகத்தையாற்றிகண்டேனென்றெண்ணுது
மெய்யன் குருகூர்ப்
பாகத்தையாற்றுஞ்சொல்லாலைக்கண் ணீரின்றுளி
பரந்த
மோகத்தையாற்றிக்கொண்டேகண்டமாற்ற
மொழிந்துசிந்தைச்
சோகத்தையாற்றிக்கொண்டே துளிதூவத்
தொடங்குகவே.

(இ - ள்.) மேகத்தை ஆற்றில் கண்டேன் என்று எண்ணுது - மேகங்களாகிய உங்களை இடைவழியிலே கண்டு செய்தி கூறினேனென்று (இதனை ஓர் இழிவாக நீங்கள்) நினையாமல்,

—மெய்யன்குருகூர் [illegible]த்த ஆற்றும் சொல்லி[illegible]-உண்மைப் பொருளையே உணர்த்துபவரான நம்மாழ்வாரது திருக்குருகூரின் பகுதியையொத்த [மிக இனிய] சொற்களையுடையவளான என் காதலியை, கண் நீரின் துளி பரந்த மோகத்தை ஆற்றிக் கொண்டே — கண்ணீர்த் துளிபெருகுமாறு விஞ்சியுள்ள மோகத் தைத் தணிவித்துக்கொண்டே, (நீங்கள் சுகிப்பவர்களாய்). கண்ட மாற்றம் மொழிந்து சிந்தை சோகத்தை ஆற்றிக் கொண்டே -(நீங்கள் வருகிற வழியில் யான் மீண்டுவருவதில்லை) கண்ட செய்தியைச் சொல்லி அவன் மனத்திலுண்டான விரக வேதனையைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டே, துளி தூவ தொடங் குக - மழைத்துளி பெய்யத் தொடங்குவீர்களாக; (எ - று)

70. தொடங்குகின்றாணடஞ்சொல்கின்றேன்
குருகூரர்த்தொழா
மடங்குகின்றாண் மண்டலஞ்சுற்றியாடுகின்றாண்
மதங்கி
விளங்குகண்டார்பிழைப்பார்சவையீர்விரைந்
தேகுமிந்தப்
படங்குவிண்டாற்பின்னைப்போகவொண்ணா
தும்பதிகளுக்கே

(இ - ள்) சவையீர் - சபையிலுள்ளவர்களே! —சொல்லு கின்றேன்-(யான் உங்கட்கு ஓர் உறுதி) கூறுகின்றேன்; (கேளுங் கள்) : மதங்கி — ஆடல் பாடல்வல்ல ஓர் இளமங்கை, நடம் தொடங்குகின்றாள் — கூத்தாடத் தொடங்குகிறாள்; குருகூரர் தொழா மடங்குகின்றாள் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரான நம்மாழ்வாரைத் (தொடக்கத்திலே) தொழுது (திரையினுள்ளே) திரும்பிச்செல்லுகிறாள்; மண்டலம் சுற்றி ஆடுகின்றாள் - மண்டல மாகச் சுழன்று (அங்கிருந்தபடியே) கூத்தாடுகின்றாள்; விடங்கு கண்டு பிழைப்பார் ஆர் — (இந்திய மதங்கியின்) அழகைக்கண் டால் (காதல்நோயால் மரணவேதனைப்படாது) பிழைப்பவர் எவர்? [எவருமில்லையென்றபடி]: இந்த படங்கு விண்டால் பின்னை உம் பதிகளுக்கு போக ஒண்ணாது — இந்தத்திரையை வாங்கிவிட்டாலோ (அவளைக்கண்ட) பின்பு (மோகித்துவீழ்வதே யன்றி உங்களால்) உங்களுருக்குப் போகமுடியாது; (ஆதலால்), விரைந்து ஏகும் — (அத்திரை வாங்குதற்கு முன்னே) விரைவாக அப்பாற் போய்விடுங்கள்.

ஞானங்கனிந்து நலங்கொண்ட கம்பநாடரது பக்தியதிசயத்தை யுணர்ந்த பாகவதர், அவர் ஆழ்வாரைத் தொழுதலையும், ''கும்பிடுநட்டமிட்டெழுத்தாடிப்பாடியிறைஞ்சி'' என்றபடி பக்தி பரவசப்பட்டுக் கூத்தாடுதலையும் உலகத்தார்க்கு எடுத்துக் காட்டி. 'இவரது நலத்தைக் கண்டால் தப்ப விரகில்லை' என்றும், 'ஞானக்கண்ணின் காட்சியை மறைக்கும் திரிபுணர்வாகிய திரை அகல இவரது சொரூபத்தை உள்ளபடி கண்டவர் இவர்பக்கல் ஈடுபடுவதேயன்றி இவரைவிட்டு முன்பு தாம் விரும்பிய பிரபஞ்ச விஷயங்களிற்செல்ல இயலாது' என்றும் பாராட்டிக்கூறுதல், இதற்குஉள்ளுறைபொருள்.

71. பதியந்தமிழென்னநான்மறையென்னவிப் பார்புரக்கு
மதியந்தமிலொளிமாலைகளென்னமறைத்தமிழி
னதியந்தருங்கவியாயிரஞ்செய்தளித்தானமுதம்
பொதியந்தருநதியங்குருகூரெந்தைபூசுரர்க்கே.

(இ – ள்.) பொதியம் தரு - பொதியமலையினால் கொடுக்கப்பட்ட [பொதியமலையிலிருந்து தோன்றிவருகிற], நதி - தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்ற அம் – அழகிய, குருகூர் – திருக்குருகூரில் திருவவதரித்த, எந்தை - எமதுதலைவரான நம்மாழ்வார், —தமிழ் பதியம் என்ன - (மேல்நோக்கிலே காண்பவர்கள்) தமிழ்ப்பதிகங்களென்று சொல்லும்படியும் நால் மறை என்ன - (ஆழ்ந்துபொருள் நோக்குபவர்) நான்குவேதங்களென்று சொல்லும்படியும், இ பார்புரக்கும் மதி அந்தம் இல் ஒளி மாலைகள் என்ன - (பயனைநோக்கி ஈடுபடுபவர்) இந்நிலவுலகத்தை நல்வழிப்படுத்திப் பாதுகாப்பனவும் வரம்பிலாஞானமாகிய ஒளியை வெளிப்படுத்துவனவுமான ஆரங்களென்று சொல்லும்படியும், மறை தமிழின் அதிஅம் தரும் கவி ஆயிரம்செய்து - வேதங்கட்கும் தமிழ்ப்பாஷைக்கும் மிகக அழகைத் தருகிற திருவாய்மொழியாயிரம் பாடல்களைப் பாடி, பூசுரர்க்கு அமுதம் அளித்தான் – பூதேவரெனப்படுற அந்தணர்களுக்கு அந்த இன்கவிகளாகிய அமிருதத்தைக் கொடுத்தருளினார்;

72. பூட்சிகண்டீர்பொய்ச்சமயப்புலவர்க்குப்
போக்குவல்லவாய்
வாட்சிகண்டீர்மற்றைமாயத்தருகர்க்கு
மன்னுயிர்கட்
காட்சிகண்டீர்தொண்டர்க்காநந்தவாரி
கண்டீரறிவைக்
காட்சிகண்டீர்பரவுங்குருகூர்வந்தகற்பகமே.

(இ - ள்.) குருகூர் வந்த கற்பகம் - திருக்குருகூரில் தோன்றிய கல்பகவிருக்ஷம்போன்ற நம்மாழ்வார், — பொய் சமயம் புலவர்க்கு - (பிரபஞ்சத்தைப்) பொய்யென்றுகூறும் (பௌத்தமும் பிரச்சந்ந பௌத்தமாகிய) மதங்களிலுள்ள வித்துவான்களுக்கு, பூட்சி கண்டீர் - (வாயடைக்கும்) பூட்டு என்று அறியுங்கள்; மற்றை மாயத்து அருகர்க்கு — அவர்களினும் வேறான வஞ்சனையையுடைய ஜைநசமயத்தார்க்கு, போக்கு வல்வாய் வாட்சி கண்டீர் - (அவர்கள்மாறுபாட்டைப்) போக்குகிற வலியகூர்வாயையுடைய வாட்சியெனுங் கருவியென்று அறியுங்கள்; மன் உயிர்கட்கு ஆட்சி கண்டீர் - உலத்தில் நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு உரிமையான அழிவற்ற பொருளென்று அறியுங்கள்; தொண்டர்க்கு ஆநந்த வாரி கண்டீர் - (தமது) அடியார்களுக்குப் பேரின்பப் பெருக்காவரென்று அறியுங்கள்; அறிவை காட்சி கண்டீர் - (மற்றும் அவர் நமது) அறிவுக்குக் காணத்தக்க பொருளாவரென்று அறியுங்கள்; (ஆகவே), பரவும் - (எல்லீரும் அவரை) வணங்கிப் புகழ்ந்து வழிபடுங்கள்; (எ — று.) — என்று, உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தபடியாம்.

73. கற்றுஞ்செவியுறக்கேட்டும்பருகிக்களித்துமுள்ளே
முற்றும்முகப்பெய்துமூழ்கிக்குடைந்துமுகந்துகொடு
நிற்றுநிலையுறநீந்துதும்யாநிதமாறனெம்மை
விற்றும்விலைகொள்ளவும்முறியான்கவி
வெள்ளத்தையே.

(இ - ள்.) எம்மை விற்றும் விலைகொள்ளவும் உரியான் - எம்மை விற்கவும் வாங்கவும் உரியவராகிய, மாறன் — நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, கவிவெள்ளத்தை — பாடல்களாகிய பிரவாகத்தை, யாம் — நாம்,— நிதம் — நாள்தோறும், கற்றும் செவி

உற கேட்டும் பருகி களித்தும் - ஓதியும் (பிறர்கூறக்) காதில் நன்ருகக்கேட்டும் குடித்து மகிழ்வோம்; உள்ளே முற்றும் உக பெய்தும் – அகத்திலே அவ்வெள்ளமுழுவதும் விழும்படி ஊற்றிக் கொள்வோம்: மூழ்கி குடைதும் - (அவ்வெள்ளத்தில்) இறங்கி அமிழ்ந்து நீராடுவோம்; முகந்து கொடு நிலை உற நிற்றும் - (அப்பெருக்கை) மொண்டெடுத்துக்கொண்டு நிலைபெற நிற்போம், நீந்துதும் - (அவ்வெள்ளத்தில்) நீந்துவோம்; (எ - று.)

[தலைவியின் கண்ணழகு கண்டு வியந்த தலைவன் கூறுதல்]

74\. வெள்ளம்பரந்தனவோகமலத்தன்றி
வெண்மதிமேற்
கள்ளம்பரந்தனவோமுயனீக்கிக்கவிக்கரசன்
றெள்ளம்பரந்தவயற்குருகூர்கொம்பின்
செம்முகத்தெ
முள்ளம்பரந்தனவோகண்களோவொன்று
மோர்கிலமே.

(இ - ள்.) (இவை),—கமலத்து - (ஒரு) செந்தாமரை மலரின் மேல், வெள்ளம் பரந்தனவோ - பிரவாகம் பரவியவை தாமோ?—அன்றி அல்லது, வெள் மதிமேல் - வெண்ணிறமான சந்திரன் மேல் முயல் நீக்கி - (களங்கமாகிய) முயலைப் போக்கி, கள்ளம் பரந்தனவோ – களவுத்தொழில் பரவியவை தாமோ, —கவிக்கு அரசன் - பாவலர்கட்கெல்லாம் மேலான தலைவராகிய நம்மாழ்வாருடைய, தெள் அம் பரந்த வயல் குருகூர் - தெளிவான நீர் பரவிப் பாயப்பெற்ற கழனிகளையுடைய திருக்குருகூரிலுள்ள, கொம்பின் - பூங்கொம்புபோன்ற இம்மங்கையினது, செம் முகத்து – சிவந்த முகத்திலே, எம் உள்ளம் பரந்தனவோ - எமதுமனம் பரவியவை தாமோ?—(அன்றி), கண்களோ - கண்கள்தாமோ?—ஒன்றும் ஓர்கிலம் – (இவற்றில்) ஒன்றையும் துணிவாக அறிகின்றேமில்லை; (எ - று.)

சந்திரனிடத்திலுள்ள களங்கத்தை முயலென்றும் மானென்றுங் கூறுதல், மரபு. கவி – இங்கு, சாதிப்பெயர். ஆழ்வார் திருநாவிறுடைய பிரானுதலால், 'கவிக்கரசன்' எனப் பட்டார்.

75. ஒருந்தகைமைக்குரியாருமோங்கிய ஞானியருஞ்
சாருந்தனித்தலைவன்சடகோபன்றடம்பதிக்கே
வாரும்உமக்கொருறுதிசொன்னேனும்மயக்க
மெல்லாந்
தீருந்திருக்கறுஞ்சிந்தைசெவ்வேநிற்குந்
தீங்கறுமே.

(இ - ள்.) ஒரும் தகைமைக்கு உரியாரும் - (தத்துவப் பொருளை) ஆராயுந்தன்மைக்கு உரியவர்களும், ஓங்கிய ஞானியரும் - (அங்ஙனம் ஆராய்ந்து தெளிந்து) உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெற்றவர்களும், சாரும்-சரணமடையப்பெற்ற, தனி தலைவன் - ஒப்பற்ற தலைவரான, சடகோபன் - நம்மாழ்வார் திருவவதரித்த தலமான, தடபதிக்கே - பெருமையுடைய திருக்குருகூர்க்கே, வாரும் — வாருங்கள்; (அங்கு வருவீர்களாயின் அவர்திருவருளால்), உம் மயக்கம் எல்லாம் தீரும் - உங்களுடைய விபரீத ஞானமெல்லாம் ஒழியும்; திருக்கு அறும் — மாறுபாடு நீங்கும்; சிந்தை செவ்வே நிற்கும் - மனம் (கோணமல்) நேரே [நல்வழியிலே] நிலைநிற்கும்; தீங்கு அறும் - தீவினைகளெல்லாந்தொலையும்; உமக்கு ஓர் உறுதி சொன்னேன் - (இங்ஙனம்) உங்களுக்கு ஓர் உறுதிப்பொருள் கூறினேன்; [கேட்டு உய்வீராக என்றபடி]; (எ - று.)

வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாகும் பரம்பொருளை உணர்தற்கு உபாயம் மூன்று; அவை - கேள்வி, விமர்சம், பாவனை என்பன: அவற்றுள். கேள்வியாவது - ஞான நுட்டானங்களையுடையவரான நல்லாசிரியர்பக்கல் உபதேசமொழிகளைக் கேட்டல், விமர்சமாவது - அங்ஙனம் கேட்ட உபதேசமொழிப் பொருளைப் பிரமாணங்களைக் கொண்டும் யுக்தியைக்கொண்டும் தெளிய ஆராய்தல். பாவனையாவது - அம்முதற்பொருளை இடையறாது கருதுதல்

76. அறுவகையாயசமயமுமைவகைத்தாம்புலனு
முறுவகையாற்சொன்னவோட்டமெல்லா
மொழிவித்தொருங்கே
பெறுவகையாறெனச்செய்தபிரான்குருகூர்ப்
பிறந்த
சிறுவகையாரவரைத்தொழுதோமெம்மைத்
தீண்டுகவே.

(இ - ள்.) அறு வகை ஆய சமயமும் – ஆறுவகைப்பட்ட சமய நூல்களும், உறு வகையால் சொன்ன – (தம்தமக்குத் தோன்றியபடி கூறிய) ஒட்டம் எல்லாம் - பொருள்விரிவு முழுவதையும், ஒருங்கே ஒழிவித்து – ஒருசேரப் போக்கி, பெறு வகை ஆறு என செய்த - முக்திபெறும்படியான வழி இதுவென்று காட்டி நூல் செய்த, பிரான் - உபகாரகரும் குருகூர் பிறந்த சிறு வகையார் அவரை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறியமனித வடிவினருமாகிய நம்மாழ்வாரை, தொழுதோம் – வணங்கினோம் (யாம்); ஐ வகைத்து ஆம் புலனும் எம்மை தீண்டுக - ஐந்து வகைப்புலன்களும் (இனி) எம்மைச் சார்வனவாக; (எ-று)

யாம், ஆழ்வார்திருவடிகளைச் சரணமடைந்தோமாதலால், இனி ஐம்புலன்களைக் குறித்து அஞ்சவேண்டுவதில்லை; அப்புலன்களிற் கண்டபடிசெல்லாதவாறு எமது ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையுஞ் சீர்திருத்தி எம்மை ஆண்டருள்வர் ஆழ்வார் என்பதாம்.

77. தீண்டித்திருவடியைப்பற்றிக்கொண்டு சிந்தித்தையே
வேண்டிக்கொளப்பெற்றிலேன்வினையேனிவ் வெறும்பிறவி
யாண்டிற்பிறந்தவக்காலத்திலேயன்பனு யணிநீர்ப்
பாண்டித்தமிழ்த்திருநாட்டுருக்காட்டிய பாவகற்கே.

(இ - ள்.) வினையேன் - தீவினையுடையேனான யான், இ வெறும்பிறவி ஆண்டில் பிறந்த அ காலத்திலே - பயனற்ற இந்தப் பிறப்பாகிய அவ்விடத்திற் பிறந்த அந்தக்காலத்திலே, அணி நீர் பாண்டி தமிழ் திருநாடு உரு காட்டிய பாவகற்கே அன்பன் ஆய் – அழகிய தன்மையையுடையதும் செந்தமிழ் வழங்குமிடமுமான சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவவதாரஞ் செய்த பரிசுத்தமூர்த்தியான நம்மாழ்வார்க்கே பக்தனாகி, தீண்டி திருவடியை பற்றிக்கொண்டு சிந்தித்ததையே வேண்டி கொள பெற்றிலேன் - கைகளால் தொட்டு அவர்திருவடிகளைச் சரணமாகப் பிடித்துக்கொண்டு நினைத்தவரத்தைவேண்டி அடையப்பெற்றேனில்லை:

தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்தியரும் பாண்டிய ராஜாக்களும் சங்கப் புலவர்களும் இனிதுவீற்றிருந்து தமிழ்ப்பாஷையைப் போற்றி வளர்த்த நாடாதலால், பாண்டியநாடு 'தமிழ்த்திரு நாடு' எனப்பட்டது. பாவகற்கு - ஜ்யோதிஸ்வரூபியான ஆழ்வார்க்கு என்று பொருள்கொள்ளவும் அமையும்: வடதிசை யாத்திரை சென்றிருந்த மதுரகவிகளுக்கு நம்மாழ்வார் முதலில் திவ்யதேஜோமூர்த்தியாய்த் தென்னாட்டிற் காட்சி தந்தன ராதலால், அவரை 'பாண்டித்திருநாட்டுருக் காட்டிய பாவகன்' என்னத்தகும்.

78. பாவகத்தாற்றன்றிருவவதாரம்பதினொன் றென்றிப்
பூவகத்தாரறியாதவண்ணந்தன்னையேபுகழ்ந்து
நாவகத்தாற்கவியாயிரம்பாடிநடித்தளித்த
கோவகத்தாற் கன்றியென்புறத்தார்செய்குற்
றேவல்களே.

(இ — ள்.) பாவகத்தால் — (தனது) தோற்றத்தைக் கண்டு அதனால், தன் திரு அவதாரம் பதினொன்று என்று இ பூ அகத்தார் அறியாத வண்ணம் - (திருமாலாகிய) தனது சிறந்த அவதாரங்கள் பதினொன்று என்று இந்நிலவுலகத்திலுள்ளார் அறிந்துகொள்ளாதபடி, தன்னையே புகழ்ந்து நாஅகத்தால் கவி ஆயிரம் பாடி - தம்மையே தாம் துதித்துத் தம்நாவினிடமாகத் திருவாய்மொழியாயிரம் பாசுரங்களைப் பாடி, நடித்து - வேறான ஒருவரைப்போலத் தம்மைக்காட்டி, அளித்த - (அப்பாசுரங்களை உலகத்தார்க்குக்) கொடுத்து அவர்களைப் பாதுகாத்தருளிய, கோஅகத்தாற்கு அன்றி — பரமபதநிலையையுடைய அத்திருமாலாகிய நம்மாழ்வார்க்கே குற்றேவல்செய்து உய்வதல்லாமல், (அன்னியர்களுக்கு), புறத்தார் செய் குறு ஏவல்கள் — மதாந்தரங்களிலுள்ளவர்கள் செய்கிற சிறிய ஊழியங்கள், என் - யாது பயன்தரும்? [யாதொருநற்பயனையுந் தரமாட்டா என்றபடி]; (எ — று.)

திருமாலுக்கு மற்றும் பற்பல அவதாரங்கள் நூல்களிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், தசாவதாரம் பிரதானமாதலால், அவற்றோடு இதனையுங் கூட்டி 'தன்திருவவதாரம் பதினொன்று' எனப்பட்டது.

79. குற்றேவலுஞ்செய்துமெய்கண்டுகைகொண்டு
கும்பிட்டன்பு
பெற்றேனென்போலெவர்பேறுபெற்றார்
பின்னையேபிறந்து
வெற்றேவலினின்றபொய்யன்பர்தாங்களு
மெய்யுணர்ந்தா
ரெற்றேகுருகைப்பிரானெம்பிரான்றனி
யலிசைக்கே.

(இ - ள்.) குருகைப் பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம் பிரான்தன் எமதுதலைவருமான நம்மாழ்வாருடைய இயல் இசைக்கு - பண்மைதியோடுகூடிய இயற்றமிழ்ப் பாசுரங்களாகிய திவ்வியபிரபந்தங்களினால், (யான்), மெய் கண்டு – தத்துவார்த்தங்களை யுணர்ந்து, கைகொண்டு கும்பிட்டு- (அவ்வாழ்வாரை எனது) கைகளைக்கொண்டு தொழுது, குறு ஏவலும் செய்து - (அவர்க்குச்) சிறியஅடிமைத்தொழில்களையுஞ் செய்து, அன்பு பெற்றேன் - (அவருடைய) கருணையை அடைந்தேன்; என்போல் எவர் பேறு பெற்றார் - என்னைப்போல (வேறு) எவர்தாம் இவ்வகைநற்பயன் பெற்றனர்? (இதுவன்றி), பின்னையே பிறந்து – (ஆழ்வாரவதாரத்திற்குப்) பிற்காலத்திலே தோன்றி, வெறு ஏவலில் நின்ற - (தேவதாந்தரங்களுக்குச்செய்யும்) பயனற்ற பணிவிடைகளில் நிலைநின்ற, பொய் அன்பர் தாங்களும் – (உண்மையுணர்வில்லாமல்) திரிபுணர்வையே யுடைய தொண்டர்களும்) மெய் உணர்ந்தார் - (ஆழ்வாருடைய பிரபந்தங்களினால்) தத்துவப் பொருளை அறிந்து கொண்டார்கள்; எற்றே – (இது) என்னவியப்புடையது! (எ – று.)

[தலைமகளைத் தலைமகன் கண்ணுற்று 'இஃது ஒரு வியப்பு என்?' என்றல்]

80. இயலைத்தொடுத்தின்னிசையைப்புணர்த்
தெம்மையிப்பிறவி
மயலைத்துடைத்தபிரான்குருகூர்மதியைக்
கொணர்ந்து
முயலைத்துடைத்துத்தனுவைப்பதித்துமுத்தங்
குயிற்றிக்
கயலைக்கிடத்திக்கொல்சாளரத்தூடுகதவிட்டதே.

(இ - ள்.) இன் இசையை புணர்ந்து - இனிமையான பண்ணிசைகளை அமைத்து; இயலை தொடுத்து - இயற்றமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடி, எம்மை இ பிறவி மயலை துடைத்த - எமது இந்தப் பிறப்புத் துன்பங்களைப் போக்கியருளிய, பிரான் - உபகாரராகிய நம்மாழ்வாருடைய, குருகூர் - திருக்குருகூரிலே,- மதியை கொணர்ந்து - சந்திரமண்டலத்தைக் கொண்டுவந்து, முயலை துடைத்து - (அதன் நடுவிலுள்ள) முயலெனப்படுகிற களங்கத்தைப்போக்கி, தனுவை பதித்து - (அதிலே இரண்டு) விற்களைப் பதியவைத்து, முத்தம் குயிற்றி - முத்துக்களைப் பதித்து, கயலை கிடத்தி - (இரண்டு) கயல்மீன்களையும் வைத்து, சாளரத்து ஊடு - பலகணியினுள்ளே (அச்சந்திரமண்டலத்தை நிறுத்தி), கதவு இட்டது கொல் - (புறத்தே) கதவு அமைக்கப்பட்டதோ! (எ - று)—'இத்தோற்றம்' எனத் தோன்றாஎழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

81. இட்டத்திலுந்தமுள்ளத்திலும்மெண்ணிலும் மிருப்பின்
கிட்டத்திலும்வலியாருமுருகுவர்கேணியிலும்
பட்டத்திலும்பைந்தடத்திலுமோடைப் பழனத்திலுங்
குட்டத்திலுங்கயல்பாய்குருகூரர்குணங்களுக்கே

(இ - ள்.) கேணியிலும் - கிணறுகளிலும், பட்டத்திலும் - (பெருக்குக் காலத்தில் நீர்ஏறிப்பாயும்) பட்டக்கால்களிலும், பைந்தடத்திலும் - பசுமையான தடாகங்களிலும், ஓடை பழனத்திலும் - நீரோடைசூழ்ந்த வயல்களிலும், குட்டத்திலும் - ஆழமான குட்டைகளிலும், கயல் பாய் - (நீர்வளத்தால்) கயல்மீன்கள் பாய்ந்துகுதிக்கப்பெற்ற, குருகூரர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய குணங்களுக்கு - நற்குணங்களைக் கண்டு அவற்றிற்காக, இருப்பின் கிட்டத்திலும் வலியாரும் - இரும்புநக்கிய உருக்குக்கிட்டத்தைக்காட்டிலும் கடினமானவர்களும்,—தம் தம் இட்டத்திலும் உள்ளத்திலும் எண்ணிலும் உருகுவர் - தம்தம்முடைய மனம் புத்தி சித்தம் என்னும் அகக்கரணங்களிற் கரைவார்கள்; (எ - று.)

82. குணம்வேண்டுமேநற்குலம்வேண்டுமேயக்குலத் தொழுக்காம்
பிணம்வேண்டுமேசெல்வப்பேய்வேண்டுமே பெருந்தண்வகுள

மணம்வேண்டுந்தண்டெரியற்பெருமான்
செய்யுண்மாமணியின்
கணம்வேண்டுமென்றறிவாரைக்கண்டாற்
சென்றுகைதொழுமே.

(இ – ள்.) பெருந் தண் வகுளம் மணம் வேண்டும் - பெரிய குளிர்ந்த மகிழமலர்களின் வாசனை (அனைவராலும்) விரும்பப் படுகிற, தண் தெரியல் - இனிமையான மாலையைத்தரித்த, பெரு மான் - பெருமையுடையவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, செய்யுள் - பாசுரங்களாகிய, மா மணியின் கணம் – சிறந்த இரத்தினங்களின் கூட்டத்தை, வேண்டும் என்று அறிவாரை - (தமக்கு) இன்றியமையாதனவென்று தெரிந்து ஓதியுணர்பவர் களை, கண்டால் - (நீங்கள் எங்குக்) கண்டாலும், சென்று கைதொழும் - (உடனே) அருகிற்சென்று கைகூப்பிவணங்குங்கள்; குணம் வேண்டுமே நற்குணம் வேண்டுமோ? - நல்குலம் வேண்டுமே - நல்லகுலத்திற் பிறத்தல் வேண்டுமோ? அக்குலத்து ஒழுக்கு ஆம் பிணம் வேண்டுமே – அந்த நற்குலத் துக்கு ஏற்ற ஆசாரமாகிய பிணம் வேண்டுமோ? செல்வம் பேய் வேண்டுமே - செல்வப் பொருளாகிய பேய் வேண்டுமோ? [ஒன் றும் வேண்டுவதில்லை யென்றபடி];

விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள்போல அனைவரும் நன்கு மதிக்கத்தக்கனவான ஆழ்வார்பாசுரங்களின் மகிமையை யறிந்து அவற்றை அன்புடன் ஓதுபவரைக் கண்டால், அவர்களுடைய குணம் குலம் ஒழுக்கம் பொருள் எதனையும் பார்க்கவேண்டுவ தில்லை: உடனே அவரருகிற்சென்று அவரை வணங்குங்கள்: நற்குணவமைதி, உயர்குடிப்பிறப்பு, அதற்கு ஏற்றஆசாரபூர்த்தி, செல்வப்பொருள் என்பவற்றில் எதுவும் இல்லாயினும் அவர்கள் நன்கு மதிக்கத்தக்கவர் என்றும்; ஆழ்வாரருளிச்செயல்களை யறிபவர்களை அடுத்துத் தொழுவது மாத்திரமே நீங்கள் மிக்க மேன்மையடைதற்குப்போதும்:

83. தொழும்பாக்கியவினைத்தொல்லைப்பிறவிச்
சுழியிடை நின்
றெழும்பாக்கியமுடைத்தாக்கவுந்தென்னிய
லோடிசைந்து
கெழும்பாக்கெழுமியகீர்த்தியைநாளுங்கிளத்தி
யென்னைத்
தழும்பாக்கவும்வல்லகோசடகோபன்றயாபரனே.

(இ — ள்.) தொழும்பு ஆக்கிய — (உயிரைத் தனக்கு) அடிமையாகச் செய்த, வினை — கருமமாகிய, தொல்லை பிறவி சுழி - தொன்றுதொட்டுவருகிற பிறப்புக்களாகிய கடலின் சுழி யினது, இடை நின்று - நடுவிலிருந்து, எழும் பாக்கியம் உடைத்து ஆக்கவும் — (அவ்வுயிர் தப்பி) வெளியேறி உய்யும்படியான அத் ருஷ்டத்தையுடையதாம்படி செய்யவும், தென் இயலோடு இசைந்து கெழும் - அழகிய இலக்கணங்களுடன் அமைந்து விளங்குகிற, பா - (தாம்பாடிய திருவாய்மொழி முதலிய திவ் வியப்பிரபந்தங்களின்) பாடல்களிலே, கெழுமிய - எங்கும் நிறைந்துள்ள, கீர்த்தியை - (எம்பெருமானுடைய) புகழை, நாளும் கிளத்தி என் நா தழும்பு ஆக்கவும் - நாள்தோறுஞ் சொல்லிச்சொல்லி எனதுநாக்கில் தழும்பேறும்படி செய்யவும், வல்ல கோ - திறமமைந்த தலைவர், (யாவரெனில்,—) தயாபரன் சடகோபனே - (எல்லாயிர்கட்குங்) கருணை செய்தலிலேயே ஊன்றியவரான நம்மாழ்வாரே; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை.

[நற்றாய்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நிற்றல்]

84. பரந்தலைக்கும்பொருநைக்குருகூரென்னிற்கண்
பணிக்குங்
கரந்தலைக்கொள்ளுமுள்ளும்முருகுங்கவியா
லுலகைப்
புரந்தலைக்கும்வினைதீர்த்தான்புனைமகிழ்
பூவுமன்றி
மரந்தலைக்கொள்ளவும்போதுநங்காயுன்
மகள்கருத்தே.

(இ — ள்.) நங்காய் - மகளிரிற்சிறந்தவளே! பரந்து அலைக்கும் பொருநை குருகூர் என்னில் - பரவி அலைவீசுகிற பொருநையாறென்னும் தாமிரபர்ணி நதிபாயப் பெற்ற திருக் குருகூர் என்று (யாரேனும் தலைவனது ஊர்ப்பெயர்) சொன்னமாத் திரத்தில், (நின் மகள்), கண்பனிக்கும் கண்ணீர் பெருக்குகின்றாள்; கரம்தலை கொள்ளும் - கைகளைத் தலைமேற்கொண்டு கூப்பித்தொழு கின்றாள்; உள்ளும் உருகும் — (புறமாகிய உடல் உருகுதலே யுன்றி) அகமாகிய மனமும் கரைந்து நீராகின்றாள்; கவியால் உலகை புரந்து — (தான் பாடிய) பாசுரங்களினால் உலகத்தைப்

பாதுகாத்து, அலைக்கும் வினை தீர்த்தான் - (உயிர்களை) வருத்துகின்ற கருமத்தைப் போக்கியருளியவனான அத்தலைவன், புனை - அணிந்த, மகிழ்பூவும் அன்றி - (மாலையாகிய) மகிழமலர்களைத் தான் சூடிக்கொள்ள விரும்புவதும் அல்லாமல், மரம் தலைகொள்ளவும் போதும் — (அந்தமலர்களைப் பூக்கின்ற) மகிழமரத்தைச் சார்ந்து அதனைத் தலைமேற்கொள்ளுதற்குஞ் செல்கின்றாள்: உன் மகள் கருத்து - உனது பெண்ணின் மனநிலை, (இத்தன்மையதாம்); (எ - று.)—'இத்தன்மையதாம்' என வினை வருவித்து முடிக்க.

[தலைவனைநோக்கித் தோழி தலைவியை உடன் கொண்டுபோகச் சொல்லுதல்]

85. கருத்திற்கருணை வைத்தேகுமிதுவுங்கலை
மறையோர்
திருத்திற்றொருமணந்தீருந்தினமயனீரினிறை
முருத்திற்செருந்தயலேயிவளோடுமுயற்கருப்பின்
குருத்திற்பிரசம்வைக்குங்குருகூர்சென்று
கூடுமினே.

(இ - ள்.) கருத்தில் கருணை வைத்து - (நுமது) மனத்திற் பேரன்புகொண்டு, இவளோடு ஏகும் — இம்மங்கையுடனே (நீர்) செல்லக்கடவீர்; இதுவும் - இவ்வாறு நீர் இவளைக்கைப்பற்றுவதும், கலை மறையோர் திருத்திற்று ஒரு மணம் — சாஸ்திரம் வல்ல அந்தணர்கள் செவ்விதாக அமைத்த விவாகங்களுள் ஒன்றன்பாற்படும்; (அன்றியும்), தினம் மயல் தீரும் - நாள்தோறும் (உங்களிருவர்க்கும் இடையீடுகளினால் உண்டாகும்) மயக்கமும் (இவளை நீர் உடன்கொண்டுசென்றால்) நீங்கியிடும்; (ஆதலால்), —நீரில் நிறை — நீர்வளத்தால் நீர்சுகிலே முளைத்து நிறைந்துள்ள, முருத்தின் செருந்து - வெண்மையான அடிக்குருத்துக்களையுடைய செருந்தியென்னுங் கோரைகளின், அயலே - அருகிலே (யுள்ள), கரும்பின் - கரும்புகளின், குருத்தில் - குருத்துக்களிலே, முயல் - முயற்கூடெனப்படுகிற சந்திரமண்டலம்போல, பிரசம் வைக்கும் - தேன்கூடு கட்டப்பெற்ற, குருகூர் - (நுமது) திருக்குருகூர்க்கு, சென்று கூடுமின் - (இவளை அழைத்துக்கொண்டு) போய்ச் சேர்வீராக;

86. கூட்டங்கடோறுங்குருகைப்பிரான்குணங் கூறுமன்ப
ரீட்டங்கடோறுமிருக்கப்பெற்றேமிருந் தெம்முடைய
நாட்டங்கடோறும்புனல்வந்துநாலப்பெற்றே மினிமேல்
வீட்டெங்கடோழர்க்கென்றேபெரும்போகம் விளைகின்றதே.

(இ - ள்.) கூட்டங்கள் தோறும் - தாம் கூடும்பொழுதெல்லாம், குருகைப்பிரான் குணம் கூறும் — திருக்குருகூரிலவதரித்த உபகாரகரான நம்மாழ்வாருடைய திவ்வியகுணங்களைச் சொல்லிப்புகழ்கிற' அன்பர் அடியார்களுடைய, ஈட்டங்கள் தோறும் - கூட்டங்களிலெல்லாம், இருக்க பெற்றேம் - கூடியிருக்கப்பெற்றோம்; இருந்து - அங்ஙனங் கூடியிருந்து, எம்முடைய நாட்டங்கள் தோறும் புனல் வந்து நால பெற்றேம் - (அன்புமிகுதியால்) எங்கள் இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிவழியப் பெற்றோம்; இனிமேல் - நாங்கள் இங்ஙனம் ஆனபின்பு,—வீடு - பரமபதத்தில் எங்கள் தோழர்க்கு என்றே பெரும் போகம் விளைகின்றது — எங்களைச் சார்ந்தவர்கட்காகவே பேரின்பநலம் நிகழாநின்றது: (எ - று)

தாம் கூடுமிடத்தெல்லாம் நம்மாழ்வாருடைய பரமகருணை முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டாடித் துதிக்கிற அடியார்களுடைய குழாங்களிலெல்லாங் கூடியிருக்கவும், அங்கு இருந்து பக்திமிகுதியாலனுபவிக்கும் ஆனந்தாதிசயத்தாற் கண்ணீர் பெருகவும் பெற்றோம்; ஆதலால், இனிஎங்கட்கேயன்றி எங்களைச் சார்ந்தவர்க்கும் பரமபதத்திற் பேரின்பநலம் வாய்ப்பது திண்ணமென்பதாம்.

[பகற்குறியில் தலைமகனுடன் தலைமகளைக் கூட்டுவித்த தோழி, பின்பு தலைவன்சிறைப்புறமாக அவன்செவிப்படுமாறு நினையோடு வெறுத்து வரைவுகடாதல்.]

87. விளையாதொழிபமருந்துமுண்டேயெம்விண்ண திலையின்
கிளையாக்கிளரவிளைகின்றதாற்கிளையாம்பிறவித்

தளையாசழியத்தடுத்துத்தென்பாலைவழிதடுத்துக்
களையாசறத்தடுத்தாண்டான்குருகையிற்
காப்புனமே.

(இ - ள்) கிளை ஆம் - மேன்மேற்கிளைத்து வளருந்தன்மையதான, பிறவி—பிறப்புக்களினாலாகிற, தளை - பந்தத்தை, ஆசு அழிய - விரைவில் அழியும்படி, தடுத்து – போக்கி, தென் பாலை வழி தடுத்து – தென்திசையிலுள்ள பாலைநிலவழியையும் தவிர்த்து, களை – (வினைகளாகிய) களைகளை, ஆசற தடுத்து - முற்றும் அழியும்படி களைந்து, ஆண்டான் - (உயிர்களை) ஆட்கொண்டருளியவராகிய நம்மாழ்வாருடைய, குருகையின் – திருக்குருகூரைச் சார்ந்த, கா புனமே - (எம்மாற்) பாதுகாக்கப் படுதலையுடைய தினைக்கொல்லையே! —எம் வினை - எமது தீவினையே, தினையின் கிளையா – தினைப்பயிர்களாக முளைத்து வளர்ந்து, கிளர, விளைகின்றது - நன்றாகக் கதிர்முற்றிப்போகின்றது; விளையாதொழிய – (இவ்வாறு) முற்றாமற் கதிர்பறிந்தபடியே யிருக்கும்படி செய்தற்கு, மருந்தும் உண்டே - (ஏதேனும்) மருந்தும் உளதோ? (சொல்வாயாக என்றபடி); (எ - று.) —ஆல் – ஈற்றசை; இரக்கமுமாம்.

[தலைவன் வறும்புனங்கண்டு வருந்தல்]

88\. புனம்பாழ்படுத்துப்புகபாழ்படுத்ததல்லாற்
புகுந்தேன்
மனம்பாழ்படுத்தனைவாழ்தியன்றேவழுவாநரகத்
தினம்பாழ்படுத்தபிரான்சடகோனின்றுக்கலியின்
சினம்பாழ்படுத்தநின்றான்குன்றுசூழ்கின்ற
செந்தினையே.

(இ - ள்) வழுவா – (தீவினைசெய்தவர்கட்கு அவ்வினைப் பயனை அநுபவிக்கச்செய்தலில்) தவறாத, நரகத்து இனம் - நரகவகைகளை, பாழ்படுத்த - பாழாக்கிய [தமது அன்பர்கட்கு இல்லாதபடி செய்த] பிரான் - உபகாரகரும், இன்று கலியின் சினம் பாழ்படுத்த நின்றான் – துன்பஞ்செய்வதான கலியுகபுருஷனது கோபத்தையும் பாழாக்குமாறு நிலைகொண்டருளியவருமாகிய, சடகோபன் - நம்மாழ்வாருடைய, குன்று – (பொதிய)

மலையை சூழ்கின்ற – சார்ந்துவிளைந்த செம்தினையே - சிவந்த தினையே!—(நீ), புனம் பாழ்படுத்து - (கதிர்கொய்துவிட்டதனுற்) கொல்லையைப் பாழாக்கி, புகழ் பாழ்படுத்தது அல்லால்-(நினது) கீர்த்தியையும் பாழாக்கியதல்லாமல், என் மனம் புகுந்து பாழ் படுத்தனை - என்மனத்தைச் சார்ந்து (அதனையும்) பாழாக்கினுய்; வாழ்தி அன்றே - (இவ்வளவு கொடுமைசெய்த நீ) வாழ்வா யன்றோ? (எ - று)

பகவத்ருசிவிரோதியான கலியுகத்தன்மை போய்க் கிருத யுகத்தன்மையான வைஷ்ணவதர்மமே எங்கும் நடக்கும்படி ஆழ்வார் தமது உபதேசத்தால் உலகில் திருந்தாதார் தம்மையுந்தி ருத்தியருளினராதலால், 'கலியின்சினம்பாழ்படுத்தபிரான்' என் ருர்; கலிகால தோஷத்தைப் போக்கிவிட்டவரென்றபடி. இப்படி ஆழ்வார் இவ்வுலகத்தில் தாம் மனிதவுடம்புடன் வாழ்ந்திருந்த போது செய்ததேயல்லாமல், பிற்காலத்திலும் விக்கிரகரூபத்தில் அர்ச்சாவதாரமாக ஆவிர்பவித்துத் தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கு அருள்செய்து வருகிற இயல்பு தோன்றகலியின் சினம்பாழ்படுத்தி நின்ருன் என்னுது 'கலியின்சின்னம் பாழ்படுத்திநின்ருன்' என்ருர். அவரது திருவவதாரம் முடிந்தாலும், அவரது உபதேசரூபமான திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் இவ்வுலகில் நிலைநின்று பலரைக் கலி தோஷத்தினின்று மீட்டலும், இங்ஙனங் கூறக்காரணமாம். ஆழ்வார் திருவவதரித்த திருநாடாகிய பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்ற மலையாதலாலும், அவரது திருவவதாரஸ்தல மான திருக்குருகூரைச் சார்ந்து பெருகுகிற பொருனையாற்றுக்கு உற்பத்திஸ்தானமாதலாலும் 'சடகோபன்குன்று' என்றது, பொதியமலையெனக் கொள்ளப்பட்டது; முன் "பொதியந் தரு நதியங் குருகூரெந்தை'' என்றதுங் காண்க.

[பிரிவாற்ருத் தலைவி, அன்றிலின் குரல்கேட்டு அயர்தல்.]

89. தினையொன்றியகுற்றமற்றுணர்ந்தோர்
மகிழின்றிறத்தின்
மனையொன்றியகொடியாடுயின்ருலுந்தன்
வாயடங்கா
வினையொன்றியவன்றிலுக்கிடங்காட்டவிரிதலைய
பனையன்றியுமுளதோதமியேற்குப்பழம்பகையே.

(இ – ள்.) மனை ஒன்றிய கொடியாள் துயின்ருலும் - வீட்டின் அகத்தே பொருந்திய கொடியவளான தாய் (வாயடங்கித்) தூங்கினாலும், தன்வாய் அடங்கா - (தன்தூக்கமின்றித்) தன் வாய் திறந்து கத்துகிற, வினை ஒன்றிய அன்றிலுக்கு—கொடுமை பொருந்திய அன்றிற்பறவைக்கு, இடம் காட்ட - (தங்க) இடங் கொடுக்குமாறு, விசி தலைய - விரிந்த தலையையுடைய, பனை அன்றியும் - பனைமர மல்லாமலும், —தமியேற்கு - (தலைவரைப் பிரிந்து) தனியளாயிருக்கிற எனக்கு, —தினை ஒன்றிய குற்றம் அற்று உணர்ந்தோர் மகிழின் திறத்தின் - தினையளவுகுற்றமுமில்லாமல் (மெய்ப்பொருளை) உணர்ந்தவரான தலைவரது மகிழ மலர்மாலை விஷயமாகக்கொண்ட ஆசையினாலே, பழம் பகை உளதோ - பழமையானபகை (வேருென்று) உளதோ? [இல்லையென்றபடி]! (எ – று)

90. பகையாய்வருகின்றமூன்றையும்வேரினெடும் பறித்து
வகையாய்வருவனயாவையுமாற்றியிவ்வைய முய்யத்
தொகையாயிரங்கவிசொன்னேன்பெயர் சொல்லச்சூழ்பனியின்
புகையாமிருள்பின்னையெந்நாட்கழியப் புகுகின்றதே.

(இ - ள்.) பகை ஆய் வருகின்ற மூன்றையும் வேரினேடும் பறித்து - உட்பகையாய் வருகின்ற (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) முக்குற்றங்களையும் அடியோடு ஒழித்து, வகை ஆய் வருவன யாவையும் மாற்றி - (அக்குற்றங்களின்) கூறுபாடாய் விளைவனவான கருமங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி [தமக்கும் தமது அடியார்க்கும் இல்லையாக்கி], இ வையம் உய்ய தொகை ஆயிரம் கவி சொன்னேன் - இந்நிலவுலகத்தார் உய்வு பெறும்படி (நூறுபதிகமாகத்) தொகுக்கப்பெற்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசுரங்களை அருளிச்செய்தவாராகிய நம்மாழ்வாரது, பெயர் - திருநாமங்களை, சொல்ல —, (அதனுல்), சூழ் பனியின் புகை ஆம் இருள் கழிய புகுகின்றது - நெருங்கிச்சூழ்கிற பனியும் புகையும் போல்வதான அஜ்ஞானவிருள் நீங்கப்போகின்ற காலம், பின்னை எந்நாள் - இனி எப்பொழுது வாய்க்குமோ? (எ - று.)

"குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் [=குருவின் பெயரை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவேண்டும்]" என்றபடி, மகோபகாரகரான பரமாசாரியராகிய நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களை யான் இடையறாது உச்சரித்து, அதனால் அஜ்ஞாநாந்தகாரம்நீங்கி ஞானனத்தச் சுடர்பெற்று உய்வது எந்நாளோ? என்பதாம். இதுவரை பழுதே கழிந்த பகலும்போலவன்றி இனியாயினும் நற்பயன் பெறுங்காலம் வாய்க்கவேண்டுமே யென்று ஆதரங்கொண்டு கழிவிரக்கத்தோடு கூறிய வார்த்தை

[பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவிநிலைகண்டு பாங்கி இரங்கல்.]

91. புகுகின்றதுவிருள்போகின்றதுவண்ணம் பூவைகண்ணீ
ருகுகின்றதென் றுயிரோய்கின்றதாலுலகேழு முய்யத்
தொகுகின்றவாயிரஞ்சொன்னோன்குருகைச் சொல்லால்விளங்கத்
தருகின்றனரல்லர்மேன்மேலுங்காதறருமவரே.

(இ - ள்) இருள் புகுகின்றது - இருட்டோ வந்து நிறைகின்றது; பூவை - கிளிபோன்றவளான இம்மங்கையினது, வண்ணம் - (உடம்பின்) நல்லநிறம், போகின்றது - நீங்குகின்றது; பூவை கண்நீர் உகுகின்றது - (மற்றும்) இம்மங்கையின் கண்களிலிருந்து நீரும் பெருகுகின்றது, என்று - என்ற இக்காரணத்தால், உயிர் ஓய்கின்றது - (எனது) உயிர் சோர்வடைகின்றது; மேல்மேலும் காதல்தருமவர் - (இவளுக்கு இங்ஙனம்) ஆசைநோயை மேல்மேல் விளைப்பவரான, உலகு ஏழும் உய்ய தொகுகின்ற ஆயிரம் சொன்னோன் - ஏழுலகத்தாரும் உய்வு பெறும்படி (பதிகம் பதிகமாகச்) சேர்கின்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசுரங்களை அருளிச்செய்தவராகியதலைவர், குருகை சொல்லால் விளங்க தருகின்றனர் அல்லர் - (தாம் பிறந்ததலமான) திருக்குருகூர்க்கு உரிய கீர்த்தியால் விளங்கத்தக்கவரல்லர்; (எ - று.)

92. நருமமுங்காமமுந்தாவிலரும்பொருளுந்தணவாக்
கருமமுமாகியகாரணங்கண் டவக்காரணத்திற்

பெருமையுமாயப்பிணக்குந்தவிர்ந்துறுபேதஞ்
செய்யு
மிருமையுந்தீர்ந்தபிரான்சடகோபன்றனின்
னருளே.

(இ – ள்.) தருமமும்—, காமமும் - இன்பமும், தா இல் அரும் பொருளும் - குற்றமற்ற அருமையான செல்வமும், தணவாகருமமும் - எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாது செய்யுங் கைங்கரியமும் [மோக்ஷமும் என்றபடி]. (ஆக நான்கு புருஷார்த் தங்களும்), ஆகிய – உண்டாவதற்கு, காரணம் - ஏது, (எது வென்றல்),—கண்ட அ காரணத்தின் - (தம்மாலே) காணப்பட்ட ஆதிமூலப்பொருளாகிய அந்தப் பரப்ரஹ்மம்போலவே, பெருமையும் மாயப்பிணக்கும் தவிர்ந்து - அனைத்திலும் பெரியதாம், மகாமாயையெனப்படுகிற பிரகிருதியின் சம்பந்தமும் அந்தப்பிர கிருதியின் சலனத்தாலாகும் மாறுபாடுகளும் இல்லாமல், உறு பேதம் செய்யும் இருமையும் தீர்ந்த – மிக்க பலவேறுபாடுகளை யுண்டாக்குகிற (நல்வினை தீவினையென்னும்) இருவகை வினை களும் தொடரப்பெருத, பிரான் - தலைவராகிய, சடகோபன் தன் – நம்மாழ்வாருடைய, இன் அருளே – இனிமையான கருணையே யாம்; (எ – று)

காரணம், சடகோபன்தன் இன்னருளே என முடிபு காண்க. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருள்களும் ஆழ்வார்திருவருளாலே அவரடியார்க் கெல்லாம் சித்திக்குமென்பது. கருத்து

[இருளுங்கு ஆற்றாத தலைவியைக்குறித்துத் தோழி இரங்குதல்.]

93. அருளிற்சிலமகிழாயிழைக்கீவர்கொலந்திவந்த
விருளிற்பிறிதுதுயருமுளேடோவியலோடிசையிற்
பொருளிற்சிறந்தவலங்காரவல்லியிற்
போக்கிலுள்ளந்
தெருளிற்கரும்பொக்குமாயிரம்பாப்பண்டு
செய்தவரே.

(இ - ள்) இயலோடு இசையின் பொருளில் சிறந்த இயற்றமிழ்ப் பொருளமைதியிலும் இசைத்தமிழ்ப்பொருளமைதி

யிலும் சிறப்புபெற்ற அலங்கார வல்லியின் - அலங்காரங்களமைந்ததொரு பூங்கொடி போலும்படி. போக்கு இல் உள்ளம் தெருளின் கரும்பு ஒக்கும் ஆயிரம் பா பண்டு செய்தவர் – குற்றமற்றவையும் மனத்தினால் ஆராயுமிடத்துக் கருப்பஞ்சாற்றையொத்து இனியவையுமான திருவாய்மொழி ஆயிரம்பாசுரங்களை முன்பு செய்தருளினவராகிய நம்மாழ்வார், ஆய் இழைக்கு - தேர்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களையுடையளான இத்தலைவிக்கு, அருளின் - கருணையினால், சில மகிழ் - (தாம்சாத்திய மாலையிலுள்ள) சில மகிழம்பூக்களை, ஈவர்கொல் - கொடுத்தருள்வரோ? அந்தி வந்த இருளின் - மாலைப்பொழுதில் வந்த இருள்போல துயர் பிறிதும் உண்டோ - (இவட்குத்) துன்பந்தருவது வேறொன்றும் உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி];

94. அவரேயயற்குமரற்குமல்லாவமரர்க்குமெல்லாம்
பவரேகையுற்றென் பணிகொள்ளுமோபடர்
நீரினிட்ட
நவரேகையுட்கொள்ளச்செய்ததல்லானம்பி
மாறனைப்போ
லெவரேதிருவாயிரமோக்கமாலையிசைத்தவரே.

(இ - ள்.) அயற்கும் – பிரமனுக்கும், அரற்கும் – சிவபிரானுக்கும், அல்லா அமரர்க்கும் – இவர்களல்லாத (இந்திரன் முதலிய) மற்றைத்தேவர்கட்கும், எல்லாம் – ஆகிய அவர்கட்கெல்லாம், பவ ரேகை உற்று என் - பிறப்புவகை நேர்ந்து என்ன பயன்? (அவர்களுடையபிறப்பு), படர் நீரின் இட்ட நவரேகை உட்கொள்ள செய்தது அல்லால் – பரவுமியல்புள்ள நீரிலே யெழுதிய புதிய எழுத்துப்போலச்சிறிதும் நிலையில்லாதனவான இப்பிரபஞ்ச விஷயங்களை (அவர்கள் தாமும் பிறரும்) மனங்கொள்ளும்படி செய்ததல்லாமல், பணி கொள்ளுமோ - (எம்பெருமானுக்கு நிரந்தர) கைங்கரியஞ்செய்தலைப்பெறுமோ? (அன்றியும்), அவர் எவரோ - அவர்களில் எவர்தாம், நம்பி மாறனை போல் திரு ஆயிரம் மோக்கமாலை இசைத்தவர் - திருக்குருகூர் நம்பியாகிய நம்மாழ்வாரைப்போல(த் தாமும் உய்ந்து பிறரும் உய்யுமாறு) சிறந்த ஆயிரம்பாசுரங்களாகிய மோக்ஷமாலையைப் பாடியவா? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று)

95. தவஞ்செய்வதுந்தழல்வேள்விமுடிப்பதுந் தம்மையொறுத்
தெவன்செய்யுமெய்யன்குருகைப்பிரானெம் மையின்னமொரு
பவஞ்செய்கைமாற்றியபண்டிதன்வண்டமிழ்ப் பாவுமுண்டே
யவஞ்செய்கைமாற்றச்செவியுண்டுநாவுண்டறிவு முண்டே.

(இ - ள்.) தம்மை ஒறுத்து - தங்களை வருத்தி, தவம் செய்வதும் - தவத்தைச் செய்வதும், தழல் வேள்வி முடிப்பதும் - அக்கினிமுகமாக யாகத்தைச் செய்து முடிப்பதும், எவன் செய்யும் - யாது நற்பயனைத் தரமட்டும்?—அவம் செய்கை மாற்ற - கொடிய கருமங்களை யொழித்தற்கு,—மெய்யன் - உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து உரைப்பவரும், குருகைப்பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம்மை இன்னம் ஒரு பவம் செய்கை மாற்றிய பண்டிதன் - (அடிமைபூண்ட) எங்களை இனிமேல் ஒரு பிறவிப்பிறத்தலைப்போக்கியருளிய புலவருமான நம்மாழ்வாருடைய, வண்தமிழ் பாவும் - (சொற்பொருட்கருத்துக்களின்) வளமுடைய, தமிழ்ப்பாசுரங்களும், உண்டு - இருக்கின்றன; செவி உண்டு - (அவற்றை அனைவரும் உபதேசமுகமாகக் கேட்பதற்கு அவரவர்களுக்குக்) காதுகளும் இருக்கின்றன; நா உண்டு - (ஓதிப் பாராயணஞ்செய்தற்கு) நாக்கும் இருக்கின்றது; அறிவும் உண்டு - (அதிலுள்ள அர்த்தபஞ்சகங்களை அறிதற்கு) அறிவும் இருக்கின்றது; (எ - று) - ஏகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

வேதத்தின் முற்பகுதியாகிய கர்மகாண்டத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு அதன்படி தவமும் வேள்வியும் செய்பவர்களை நோக்கி, 'அவை' அழியுமியல்பினவான சுவர்க்கம் முதலிய காமியபலன்களைத் தருவனவாய் முத்திக்கு நேரேகாரணமாகாமையாலும், சிரமசாத்தியமாயிருத்தலாலும், சிறந்தமார்க்கமாகா; திருக்குருகூரில் அவதரித்து லோகோபகாரமாய்த் தத்துவார்த்தங்களை வெளியிட்டுத் தமது அடியார்கள் இனியொரு பிறப்பின்றி முக்தியைப் பெறுமாறு அருள்செய்த பொய்யில் புலவராகிய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களைக் கேட்டும் ஓதியும் உணர்ந்து அந்தமிலின்பத்து அழிவில்வீட்டை எளி

திற்பெறலாமேயென்று உயர்த்தியவாரும். 'பரமபதஞ் சேர்தற்குளிதான நல்வழி இருக்க, கடுநெறியைக் கைப்பற்றுவானேன்? என்றார்.

[தலைவன், தலைவியின்நோக்கினாலாய வருத்தங் கூறுதல்]

96. உண்டாட்டியலுந்திருமாலுருவையுயர்த்
துலகைத்
தொண்டாட்டியவந்துதோன்றியதோன்றறுறைக்
குருகூர்
நண்டாட்டியநங்கைநாட்டங்களாலிந்த
நாட்டையெல்லாந்
திண்டாட்டியகண்கள்போற்செய்யுமோ
கயறீங்குகளே.

(இ - ள்) உண்டாட்டு இயலும் - (பலவகைத்) திருவிளையாடல்கள் பொருந்திய திருமால் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, உருவை - திருவுருவங்களை உயர்த்து - சிறந்தமோக்ஷசாதகமெனக் கூறி வெளியிட்டு, உலகை தொண்டு ஆட்டிய - உலகத்தவர்களை அப்பெருமானடியவர்களாகச் செய்தற்பொருட்டு, வந்து தோன்றிய - வந்துதிருவவதரித்த தோன்றல் பெருமையிற் சிறந்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, துறை குருகூர் - (தாமிரபர்ணிநதியின் சங்கணிதுறையென்னுந் திருமுகத்துறையையுடைய திருக்குருகூரிலே, நண்டுஆட்டிய நங்கை - கைவளைகளை அசைத்துக்கொண்டு நடந்துவருகிற சிறந்த பெண்ணினது, நாட்டங்களால் இந்த நாட்டை எல்லாம் திண்டாட்டிய கண்கள் போல் - தம் பார்வைகளால் இவ்வுலகத்தவரையெல்லாம் வருத்துகின்றகண்கள்போல, கயல் தீங்குகள் செய்யுமோ — கயல்மீன்கள் வருத்தஞ்செய்யவல்லனவோ? [அல்ல என்றபடி]; (எ - று.)

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலிய தொழில்களையெல்லாம் எம்பெருமான் சிறிதும்சிரமமின்றி மிகஎளிதில்விளையாட்டுப்போல நடத்துதலால், 'உண்டாட்டியலுந்திருமால்' என்றார். இக்கம்பர்தாமே இராமாயணத்தொடக்கத்தில் "உலகம்யாவையுந் தாமுளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர், தலைவரன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே" என்றதுங் காண்க.

97. தீயைக்கிழித்தொருதிங்கட்கொழுந்தெனச்செய்த
தல்லாற்
பேயைக்கிழித்தெனவன்றிற்பனேபிளவாருளவா
நோயைக்கிழிக்கும்வகுளநல்காரிந்தநுண்பிறவி
மாயைக்கிழியைக்கிழித்தெம்மைவாங்கிட
வல்லவரே.

(இ - ள்) இந்த—, நுண் பிறவி - எளிய தறப்பாகிய. மாயை கிளியை மாயாரூப்மான ஆடை எமது உயிரைப் போர்த்துள்ளதை. கிழித்து—, எம்மை—, வாங்கிட வல்லவர் - எடுத்துத் தமது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ள வல்லவராகிய எமது தலேவர், —தீயை கிழித்து – நெருப்பைத் துண்டாகப் பிளந்தெடுத்து (அப்பிளவை), ஒரு திங்கள் கொழுந்து என செய்தது அல்லால் ஒருபிறைச்சந்திரனுகச் செய்ததே யல்லாமல்,—அன்றில் பனே -அன்றிப்பறவைகட்கு இருப்பிடமான பனேமரத்தை, பேயைகிழித்து என பிளவார் - பேயை இரண்டாகக் கிழித்தார் போலப் பிளந்திட்டாரு மில்லே; உள ஆம் நோயை கிழிக்கும் வகுளம் நல்கார் - (அவர்விஷயமாக எமக்கு) உண்டாகிய காதல் நோயை நீக்கும்படியான மகிழம்பூமாலேயைக் கொடுத்தலுஞ் செய்யார்;

பனேமரம் அன்றிற்பறவைகள் கூடுகட்டி வாழுமிடமாம். காமோத்தீபகமான குரல்கொண்டு வருந்துகிற அப்பறவைகள் தங்குமிடமாகிய பனேமரத்தைப் பிளந்தெறிந்துவிட்டால், அப்பறவைகள் இங்கு நிலேபெருது அப்பாற்சென்றுவிடுமாதலால், தனக்கு அவற்ருலாகுந் துயர மின்ரு மென்பதுபற்றி, அதனே வேண்டுகின்றவர்களும், அது செய்யாமையைக்குறித்துத் தலேவன்மேற் குறைகூறுபவளு மாயினள், (முன்றில் தனி நின்ற பெண்ணேமேற் கிடந்தீர்கின்ற, அன்றிலின்கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவ ரார்கொலோ'' என்று ஒருதலேவி கூறியதுங் காண்க) 'கருநெடும்பனங்காடு முழுமையுங் காலுங்கையுமுடையது போல்வன'' என்னும்படி மனேமரமும் பேயும் வடிவில் ஒத்தலால். 'பேயைக்கிழித்தன அன்றிற் பனேபிளவார்' எனப்பட்டது.

98. வல்லம்புலிமுகவாயிற்கரும்பின்மறுபிறப்பைக்
கொல்லம்புலியொர்வகுளங்கொடார்
கொடுங்கோகுகட்டிச்

சல்லம்புலியிட் டெதிரிடப்பாய்வதுதா
யென்றிங்கோ
ரில்லம்புலியுமுண் டம்புலிமீளவெழுகின்றதே.

(இ - ள்.) அம் - நீரிற்பொருந்திய, புலி – தாமரைமலர் போன்ற, முகம் – திருமுகமண்டலத்திலேயுள்ள, வாயில் – திருவாய்மலரினின்று வெளியான, கரும்பின் – கருப்பஞ்சாறுபோலினிய திருவாய்மொழிமுதலிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் கொண்டு, வல் – விரைவிலே, மறு பிறப்பை கொல் – (கருமவசத்தால் மனிதர்கட்கு உண்டாகும்) மறுபிறப்பை யொழித்திட்ட, அம் புலி - அழகிய சிங்கம்போன்றவராகிய எமதுதலைவர் [நம்ஆழ்வார்], ஓர் வகுளம் கொடார் – ஒப்பற்ற (தமது) மகிழமலர்மாலையை (எனக்கு)த் தந்தருளுகின்றாரில்லை; கொடுங்கோகு உகட்டி - கொடுமையான முறைகேடு தலைக்கேறி [அக்கிரமம்விஞ்சி], சல்லம் புலியிட்டு எதிரிட பாய்வது - முள்ளம் பன்றியைப்போன்று எதிர்த்துப்பாய்வதாகிய, தாய் என்ற ஓர் இல்லம் புலியும் - தாயென்கிற ஒரு வீட்டுப்புலியும், இங்கு உண்டு - இவ்விடத்திலே (என்னை இடைவிடாது வருத்திக் கொண்டு) உள்ளது; (இவ்வளவோடு நிற்காமல்), அம் புலி மீள எழுகின்றது - (வானத்திலும்) ஓர் அம்புலி [சந்திரன்] (என்னை வருத்துமாறு) மீளவும் தோன்றுகின்றது; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் – இரக்கம்.

99. எழுதியநாளும்வினையுந்தொகுத்தெம்மையிப்
பிறவிப்
புழுதியினுற்றிட்டுவைப்பரிதாற்புகழ்மெய்ப்
புலவோர்
தொழுதியலுநயகனோதுங்கனற்றுறைநீர்ப்
பொருநைந
வழுதிநன்னுடன்றிருவாய்மொழியெம்
மனத்தனவே.

(இ – ள்.) புகழ் - கீர்த்தியையுடைய மெய் புலவோர் - உண்மைப் புலவர்கள் [தத்துவஞானிகள்] தொழுது இயல் - வணங்கி அடியார்களாகிய ஒழுகப்பெற்ற, நாயகன் . தலைவரும், ஓதும் கனல்துறை நீர் பொருநை வழுதி நல் நாடன் – (வேதங்களாற்) சொல்லப்படுகிற அக்கினிகாரியமாகிய யாகவகைகள் நடக்கப்பெற்றதும் நீர்நிறைந்த தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்றது

மாகிய சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவவதரித்தவருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழி யென்ற பிரபந்தத்தின் பாசுரங்கள், எம் மனத்தன - எமது மனத்திலே நிலைகொண்டிருக்கின்றன; (ஆதலால்),—எழுதிய நாளும் வினையும் தொகுத்து - (இவ்வளவென்று பிரமன் எமக்கு) எழுதி வைத்துள்ள ஆயுளையும் பழவினைத்தொடர்பையும் (எம்மோடு) இயைபுபடுத்தி, எம்மை—, இ பிறவி புழுதியில் நாற்று இட்டு வைப்பு - இவ்வாறு பிறத்தலாகிய புழுதிக்காலில் நாற்றாகநட்டு விளையும்படிவைத்தல், அரிது - முடியாததாம்; (எ — று) — ஆல் - ஈற்றசை.

கீர்த்திபெற்ற மதுரகவிகள் முதலிய உண்மைப்புலவர்கள் வணங்கி வழிபடப்பெற்ற பரமசாரியரும், வேதவிதிமுறை தவறாது நிகழும் வேள்விகளும் அவற்றின் பயனாகும் பருவமழைப் பெருக்கும் அருத பாண்டிவளநாட்டில் திருவவதரித்தவரு மாகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பாசுரங்களை யான் இடையறாது சிந்தித்து வருகின்றேனாதலால், இனி என்னைப் பிரமன் வினைவசமாக ஆயுளைக்கற்பித்து இவ்வுலகத்திலே பல வகைப் பிறப்புக்களில் இட்டுவைக்கமுடியா தென்பதாம் "மாதவன்பாற் சடகோபன், தீதவமின்றியுரைத்த, ஏதமிலாயிரத் திப்பத்து, ஓதவலலார் பிறவாரே." "குருகூர்ச்சடகோபன், நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறு செய்யுமே" என்று ஆழ்வார்தாமே திருவாய்மொழியிற் பயன் அருளிச்செய்தபடி, அதனை அநுசந்தாநஞ் செய்வார் வினையனைத்துந் தொலைந்து பிறப்பற்று வீடுபெறுதல் நிச்சயமாதலால். இங்ஙனம் கூறினர்

100. மனையும்பெருஞ்செல்வமுமக்களுமற்றை வாழ்வுந்தன்னை
நினையும்பதமெனநின்றபிரான்குருகூர்நிமலன்
புனையுந்தமிழ்க்கவியாலிருணீங்கிப்பொருள் விளங்கி
வினையுந்திரிவுற்றனகுற்றநீங்கினவேதங்களே.

(இ - ள்) 'மனையும் - மனைவியும், பெருஞ்செல்வமும் —, மக்களும் - பிள்ளைகளும், மற்றை வாழ்வும் மற்றுமுள்ள வாழ்வுகளும், (ஆகிய இவையெல்லாம்), தன்னை நினையும் பதம் - ஆழ்வாராகிய) தம்மைத் தியானிக்கின்ற நிலைமைதான்' என -

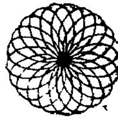
என்று (ஸ்ரீவைஷ்ணவரெல்லாரும்) கொள்ளும்படி, நின்ற பிரான் - (அத்தொண்டர்குலத்துக்குத்) தலைவராய் நின்றவ ராகிய, குருகூர் நிமலன் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த குற்ற மற்ற நம்மாழ்வார், புனையும் - பாடிய தமிழ கவியால் - தமிழ்ப் பாசுரங்களால், இருள் நீங்கி - அஜ்ஞாநாந்தகாரம் ஒழிந்து, பொருள் விளங்கி - தத்துவார்த்தம் விளங்க, வினையும் திரிவு உற்றன - (உயிர்களின்) கருமசமுகங்கம் அழிவடைந்தன; வேதங்கள் குற்றம் நீங்கின - வேதங்களும் (எளிதில் மெய்ப் பொருள் வுளங்காதிருந்த) குற்றம் நீங்கப்பெற்றன (எ - று.)

மன்றேபுகழுந்திருவழுந்தூர்வள்ளன்மாறனைமுன்
சென்றேமதுரகவிப்பெருமாடென்றமிழ்த்
தொடையி
லொன்றேபதிகமுரைத்தவன்பொன்னடியுற்று
நின்ரு
னென்றேபதிகம்பதிகமதாகவிசத்தனனே.

(இ - ள்) மன்றே புகழும் - எச்சபையாராலும் புகழப்படு கிற, திருஅழுந்தூர் - வள்ளல் - திருவழுந்தூரில் அவ தரித்த உதாரியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார்,—'முன் - முற்காலத் தில், மதுரகவி பெருமாள் - மதுரகவியாழ்வார், மாறனை - நம் மாழ்வாரை, சென்று போய் அடைந்து. தென் தமிழ் தொடை யில் - அழகிய தமிழ்ப்பாமாலை கொண்டு. ஒன்றே பதிகம் உரைத்து - ('கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்னும்) ஒருபதிகத் தையே பாடி அவன் பொன் அடி உற்று, நின்ருன் - அவ்வாழ்வ ருடைய திருவடிகளைச்சேர்ந்து வாழ்ந்தனர்,' என்றே - என்று உட்கொண்டு, பதிகம் பத்துள்ளதாக [நூறுபாடல்களாக] (இவ் வந்தாதியை அந்த நம்மாழ்வார்விஷயமாகப்) பாடினர்; (எ-று)

குலசேகரத்தாழ்வாரை 'குலசேகரப்பெருமாள்' என்ருற் போல, மதுரகவியாழ்வாரை 'மதுரகவிப்பெருமாள்' என்ருர்; இராமநுச நூற்றந்தாதியில். திருப்பாணாழ்வாரை "பாண்பெரு மாள்" என்பதுங் காண்க. பெருமான்பக்கல் கொண்ட பக்தி மிகுதியா லாகிய ஈடுபாட்டினுல் அப்பெருமான்மயமாகுதலால், ஆழ்வார்கள் 'பெருமாள்' எனப்படுவர் மதுரகவியாழ்வார் - பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவர்; "தேவு மற்றறியேன் குரு கூர்நம்பி, பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே" என்று நம்மாழ்

வார்க்கே தொண்டு பூண்டொழுகியவர். முன்பு-கலியுகத்தொடக்கத்தில், பாண்டியநாட்டில் திருக்குருகூர்க்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளூரிலே நம்மாழ்வார்க்குமுன்னமே உதித்துச் செவிக்கினிய செஞ்சொற்கவிகளைப் பாடவல்லாரானதனால் மதுரகவியென்று திருநாமம் பெற்ற மெய்யடியவர், திவ்வியதேசயாத்திரையாய் உத்தரதேசஞ் சென்று திருவயோத்தியி லிருந்தபோது தென்திசையில் திவ்வியமானதொரு பேரொளிபிழம்பைக் கண்ணுற்று வியந்து அதனை இன்னதென்று அறியுமாறு குறிக்கொண்டு மீண்டும் ஆர்வார்திருநகரியையடைந்து அப்பெருஞ்சோதி அங்கு அவதரித்துள்ள நம்மாழ்வாரது திருமேனிவிளக்கமேயென்று அறிந்து அவர்க்கு ஆட்பட்டு, 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடினரென்பது தோன்ற, 'சென்று' எனப்பட்டது. இங்ஙனம் அவர் நம்மாழ்வார்க்குத்திருவடித் தொண்டராய் ஒழுகி அவரது சீர்பாதத்திற் சேர்ந்தனராதலால், அந்நம்மாழ்வாரது திருவடிநிலை 'மதுரகவிகள்' என இவர்திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்பெறும் பத்துச்செய்யுள் கொண்டது. பதிகமெனப்படும் திருநாமப்பாட்டு நீங்கலாகக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பத்துச்செய்யுளுடையது.

ஸ்ரீ

பாசுரப்படி பாகவதம்

த்ராப்தி வைபவம்

பாலாலிலையில் துயில் கொண்ட பரமன்
மன்னிய நாகத்தணை மேலோர் மாமலைபோல்
சுடராழி சங்கிருபால் பொலிந்து தோன்றத்
திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந் திகழ

5. ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலகக்
கடலோதம் கால் அலைப்பக்
கடலோன் கைமிசைக் கண் வளர்வது போல்
உன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்டு
இலைாயில்லா இன்னிசையாழ் கெழுமி இன்பத்

10. தும்புருவும் நாரதனு மிறைஞ்சி யேத்தக்
கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தம் தூபம்
தீபங் கொண்டமரர் தொழப்
பக்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்
[முனிவர்களும்
சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்ச

15. அருள் கொண்டாடும் அடியவரின்புற
ஏழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து,

அவதார காரணம்

விண்கொள் அமரர்கள் வேதனை தீர
மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யப்
பாரேறு பெரும் பாரந்தீரத்

20. துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர
மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே
வேண்டித் தேவரிரக்கச்
சாது சனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு
என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் [பெற்ற
[வயிறுடையா ளென்னும் வார்த்தை யெய்து விக்கத்]

25. தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ
மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோத இழந்த
தாயைக்குட்டல் விளக்கம் செய்யக்

அவதாரம்

கதிராயிர மிரவி கலந்தெரித்தா லொத்து
மல்லை மூதூர் வடமதுரையில்

30 முத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடைச்
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிக்
கஞ்சன் வலைவைத்தவன்று காரிருள் எல்லிற் [பிழைத்து
எடுத்த பேராளன் நந்த கோபன்றனின் னுயிர்ச் [சிறுவ னொன்னக்

35. கூர்வேல் கொடுந் தொழிலன் நந்தகோபன் [குமரனாய்த்
தெய்வ நங்கை யசோதைக்குப்
போத்தந்த பேதைக் குழவியாய்ப்
பலதேவற் கோர் கீழ்க்கன்றாய்
ஆயர்கள் நாயகனாய்

40. ஆயர்பாடிக்கு அணிவிளக்காய்க்
கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்துக்குங் [கொழுந்தாய்க்
காண்டலின்றிக்
கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த்தான் வளர்ந்து

ஆயர்ப்பாடியில் மங்களங் கொண்டாடல்

எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர் தூவிடப்

45. பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாட
அயலிடத்துப் போர்ந்து,
தத்துக் கொண்டாள் கொலோ! தானே பெற்றாள்
சித்த மனையாள் அசோதை யென்னப் [கொலோ!

50. பேணிச்சீருடைப் பிள்ளை
ஒருத்தி மகனா யொளித்து வளரத்,

பூதனை வதம்

தீமனத்தான் கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்
பெண்மை மிகு வடிவு கொடு
வன்பேய்ச்சி தன் மகனாகத்தான் முலையுண்ணக்
[கொடுக்க

55. முலையுண்பான் போலே முனிந்துண்டு
வஞ்சனத்து வந்த பேய்ச்சி யாவி பாலுள்வாங்கிச்
சூருருவின் பேயளவு கண்டு,

சகட பங்கம்

மாணிக்கங் கட்டி வயிர மிடை கட்டி
ஆணிப்பொன்னாற் செய்த வண்ணச்
[சிறுதொட்டிலில்

60. உறங்குவான் போலே கிடந்து
நாள்களோர் நாலைந்து திங்களளவிலே
தாளை நிமிர்த்து
உருளும் சகட முதைத்து,

கண்ணனுக்கு நாமகரணஞ் செய்தல்

— ஆய்ப் பாடியாயர்

65. பத்து நாளுங் கடந்த விரண்டா நாள்
எத்திசையும் சயமரங் கோடித்துக்
கருவடிவிற் செங்கண்ண வண்ணன்றன்னை

வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு
கார்முகிலே! யென் கண்ணா!

70. செங்கணெடுமால் சிரீதரா வென்றழைத்து
நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்த,—

பால லீலைகள்

மாயக் கூத்தன்
தன் முகத்துச்சுட்டி தூங்கத் தூங்கத் தவழ்ந்து [போய்ப்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைந்து.

75. கோல நறும் பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக்
கோமள வெள்ளி முளைப்போல் சில பல்லிலகக்
கணகண சிரித்து வந்து முன் வந்து
நின்று முத்தந்தந்து
ஆயர்கள் போரேறாய்ச் செங்கீரையாடி.

80. எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி இளம்பிள்ளை [கிள்ளி யெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழைகண்டு செய்து,
வெண்ணெய் விழுங்கி விரைய வுறங்கி,
பாலையிற் பாலைப் பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் [சிரிப்ப
மடங்கொள் மதிமுகத்தாரை மால் செய்து,

85 அழகிய வாயிலமுத ஊறல் தெளிவுறா
மழலை முற்றாத இளஞ்சொல்லால்
வானிலா வம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
அம்புலி விளித்து.

யசோதை, பிள்ளைவாயுள் வையமேழுங் கண்டது

மண்ணும் மலையும் கடலும் உலகேழும்

90. உண்ணுந் திறத்து மகிழ்ந்து,
கையுங் காலும் நிமிர்த்துக் கடார நீர்
பைய வாட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்

ஐய நாள்வழித்தாளுக்கு அங்காந்திட
வாயுள் வையமேழுங் காண

95. ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட்டு அதனுக் கேற்ற
[கூத்தையாடி,

யசோதை கண்ணனை உரலிற் கட்டுதல்

வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளில் பெரும்
[பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம் நிறைக்க,
வெள்ளிமலை யிருந்தாலொத்த வெண்ணெயைத்
தாயர் மனங்கள் தடிப்ப

100. உளங்குளிர வமுது செய்து,
விரலோடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டு
ஒளியா வெண்ணெ யுண்டானென்று உரலோடு
[ஆய்ச்சி ஒண்கயிற்றுல்
விளியா ஆர்க்க ஆப்புண்டு விம்மியழுது,
பொத்த வுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மேலேறித்

105. தித்தித்த பாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும்
மொத்தத் திருவயிறு ஆர விழுங்கி,
சீரால் அசோதை
அன்புற்று நோக்கி யடித்தும் பிடித்தும்
[அனைவர்க்கும் காட்ட
ஊரார்க ளெல்லாருங் காணக்

110. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினுல் கட்டுண்டு
பெருமா வுரலில் பிணிப்புண்டிருந்து
விண்ணெல்லாங் கேட்க வழுது
எழில்கொள் தாம்பு கொண்டாடிப்பதற்கு எள்கி,

மருத மரங்களை முறித்தது

மணமருவு தோளாய்ச்சி ஆர்க்கப் போய்
[உரலோடும்

115. ஒருங்கொத்த இணைமருதம் உன்னிய வந்தவரை
ஊருகரத்தினொடும் உந்தி
எண்டிசையோரும் வணங்க
இணை மருதூடு நடந்திட்டு,

யாடு கன்றுகளை மேய்த்தல்

அழகிய பைம் பொன்னின் கோல் அங்கைக்
[கொண்டு

120. கழல்கள் சதங்கைகை கலந்தெங்கும் ஆர்ப்ப
மழகன் றினங்கள் மறித்துத் திரிந்து,
புகழ்ப் பலதேவனென்னும் தன்நம்பி யோடப்
[பின் கூடச் சென்று,
தன்நேர் ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு,
வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்
[பிடையிட்டு அதனோசை கேட்டு,

125. அசல் அகத்தார் பரிபவம் பேச
இல்லம் புகுந்தவர் மகளைக் கூவிக் கையில்
[வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு
கொல்லையினின்றுங் கொணர்ந்து விற்ற
[அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து
நல்லன நாவற் பழங்கள் கொண்டு,
கறவைகள் பின் சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்டு

130. இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி
வட்டுக்கொண்டு விளையாடி,
கணங்களோடு மின்மேகங் கலந்தாற் போல்
மினுங்க நின்று விளையாடி, [வனமாலை
கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த்துக் குழலூதிக்

135. கோவிந்தன் வருகிற கூட்டங் கண்டு
மழை கொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி
[மங்கைமார் சாலக வாசல் பற்றி
[நுழைய குழல்களுங் கீதமுமாகி
முற்றத்தூடு புகுந்து தன்முகங் காட்டிப் புன்
[முறுவல் செய்து

பஞ்சிய மெல்லடிப் பிள்ளைகளுடன்
வைத்த நெய்யுங் காய்ந்த பாலும் வடிதயிரும் நறு
[வெண்ணெயு மித்தனையும் பெற்றறியாமே

140. ஆயிரநாழி நெய்யைப் பாகந்தான்
வையாதுதுண்டு,

வத்ஸாஸுர பகாஸுர வதம்

கானக வல்விளவின் காயுதிரக் கருதிக்
கன்றது கொண்டெறிந்து,
பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக் கொண்டு

145. கள்ளவசுரன் வருவானைத்தான் கண்டு
புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோ வாய் கீண்டிட்டு,

தேனுகாஸுர வதம்

வாசியாகி நேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன்
நாசமாகி நாளுலப்ப நன்மைசேர் பனங்கனிக்கு
வீசி மேல் நிமிர்ந்த தோளில்லையாக்கி,

காளிய நர்த்தனம்

150. ஆய்ச்சிமார்களும் ஆயரும் அஞ்சிடப்
பூத்த நீள் கடம்பேறித்
தடம்படு தாமரைப் பொய்கை கலக்கி
விடம்படு நாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்துப்
படம்படு பைந்தலை மேலெழப் பாய்ந்திட்டு

155. உடம்பை யசைத்து
வேயின் குழலூதி வித்தகனாய் நின்று
நீண்முடி யைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து,

பிரலம்ப வதம்

பாண்டி வடத்தில்
பிலம்பன்றன்னைப் பண்ணழியப் பலதேவன்
[வெல

கண்ணன் காட்டுத் தீயை விழுங்கல்

160. நின்ற செந்தீமொண்டு சூறை நீள்விசும்பூடு
[இரியக்
காண்கின்ற வெந்தீயெல்லாம் யானே யன்று
தான் விழுங்கி யுய்யக் கொண்டு,

கண்ணன் வேணுகானஞ் செய்தல்

வள்ளி நுடங்கிடை மாதர் வந்தலர் தூற்றிடத்
துள்ளி விளையாடித் தோழரோடு

165. கானகம்படி யுலாவி யுலாவிச்
சிறு விரல்கள் தடவிப் பரிமாறச் செங்கண்
[கோடச் செய்வாய் கொப்பளிப்பக்
குறுவெயர்ப் புருவம் கூடலிப்பக்
கோவலர் சிறுமிய ரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பு
மேனகையோடு திறோத்தமை யரம்பை
[உருப்பசியரவர் வெள்கி மயங்கி

170. நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம்
[வீணை மறப்பப்
பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து
[சூழ்ந்து படு காடு கிடப்பக்
கறவையின் கணங்கள் கால் பரப்பிட்டுக்
[கவிழ்ந்திறங்க
மருண்ட மான்கணங்கள் மேய்கை மறந்து
[மேய்ந்த புல்லுங்கடைவாய் வழிசேர
இரண்டு பாடும் துலங்காப் புடை பெயர

175. எழுது சித்திரங்கள் போல நிற்க
மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாய
மலர்கள் வீழ வளர் கொம்புகள் தாழக்
கோவிந்தனுடைய கோமள வாயில்
குழல் முழைஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்துக்

180. கொழித்திழிந்த அமுதப்புனல் தன்னை
குழல் முழவம் விளம்பக் கோவனுய்க்
[குழலூதியூதி.

கோபியர் வஸ்திராபஹரணம்

மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளில்
கோழி யழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து
[நீராடுவான் போந்த
பங்கய நீர் குடைந்தாடுகின்றார்கள் ஆயர்
[மடமக்களைப் பின்னே சென்றொளித்திருந்து

185. அங்கவர் பூந்துகில் வாரிக் கொண்டிட்டு
[அரவேரிடை யார் இரப்ப
மங்கை நல்லீர் வந்து கொண்மினென்று மரமேறி
[யிருந்து
கன்னியரோடு எங்கள் நம்பி கரிய பிரான்
[விளையாடி,

வேள்வி மங்கையர் போக்கியான்னம் சமர்ப்பித்தது

பத்த விலோசனத்தில்
வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடி
[சிலுண்டு

கோவர்த்தனத்தைக் குடையாக எடுத்து

190. இந்திரனுக் கென்று ஆயர்களெடுத்த எழில்
[விழவில் பழ நடை செய்
மந்திர விதியில் பூசனை பெறாது
இமயப் பெருமலை போல்
அமைத்த சோறது வெல்லாம்
போயிருந்தங் கொரு பூதவடிவு கொண்டு

195. முற்ற வாரி வளைத்துண்ண,
மேலை யமரர்பதி மிக்கு வெகுண்டுவர
காளநன் மேகமவை கல்லொடு கார்பொழிய
வண்ணமால் வரையே குடையாகச்
செந்தாமரைக்கை விரலைந்தினையும்

200. கப்பாக மடுத்து மணி நெடுந்தோள்
காம்பாகக் கொடுத்துக்

கல்லெடுத்துக் கன்மாரி காத்து

கண்ணன் கோபியரோடு விளையாடல்

மங்கல நல் வனமாலை மார்வில் இலங்க மயில்
[தழைப்பீலி சூடிப்
பொங்கிளவாடை யரையிற் சாத்திப் பூங்
[கொத்துக் காதிற் புணரப் பெய்து

205. கொங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழலினி
கொல்லைமை செய்து குரவை பிணைந்து [தூதி
சுழலக் குடங்கள் தலை மீதெடுத்துக் கொண்டாடி,
மன்றமரக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து
தேனும் பாலுங் கன்னலும் அமுதாகித் தித்தித்து,

210. முற்ற இளையார் விளையாட்டொடு
காதல் வெள்ளம் விளைவித்து

கேசி வதம்

மாவாயின் அங்கம் மதியாது கீறி,

கண்ணனும் பலராமனும் மதுரைக்கு எழுந்தருளல்

வில்லார் விழவில் வடமதுரை விரும்பி

கூனியினுடைய கூனலை நிமிர்த்தல்

நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத்

215. தேறி அவளும் திருவுடம்பில் பூச
ஊறிய கூனினை உள்ளொடுங்க அன்று ஏற வுருவி,

குவலயாபீட வதம்

விற்பிடித்திறுத்து
வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந் தன்னுள்
வெம்பு சினத்து அடல் வேழம் வீழ

220. வெண் மருப்பு ஒன்று பறித்து,

மல்லர் வதம்

இருமலை போல் எதிர்ந்த மல்லர் இருவர்

வலிய முடியிடிய வாங்கி

கம்ஸ வதம்

செம்பொனிலங்கு வலங்கை வாளி
திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வாள்

225. உம்பரிரு சுடரொழியோடு
கேடக மொண்மலர் பற்றித்
தொட்ட படை யெட்டும் தோலாத வென்றியான்
கறுத்திட்டெதிர் நின்ற
கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்று

230. அரையனை எழப் பாய்ந்துதைத்துக்
குஞ்சி பிடித்தடித்து
உயிரது வுண்டு
அவன் மாளக் கண்டு,

சாந்தீபினியின் புத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்தது

மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய்
[மாண்டானை

235. ஓதுவித்த தக்கணையா ருவுருவே கொடுத்து,

ருக்மிணி பரிணயம்

கண்ணலங் கோடித்துக் கன்னி தன்னைக் கைப்
[பிடிப்பான்
திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து
அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்து
உருப்பிணி நங்கையைத் தேரேற்றிக் கொண்டு

240. விருப்புற்று அங்கே விரைந் தெதிர்வந்து
செருக்குற்றான் வீரம் சிதையத் தலையைச் சிரைத்து
அன்று அந்த அமர் வென்று நங்கையணி
[நெடுந்தோள் புணர்ந்து
ஏடிலங்கு தாமரை போற் செவ்வாய் முறுவல்
[செய்தருளித்
திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனைப்

245. பெண்ணமுதுண்டு

ஏழ்விடை செற்றுப் பின்னையை மணந்தது

துப்புடையாயர்கள் தம் சொல் வழுவாதொரு கால்
தூயகருங் குழல் நல்தோகை மயிலனைய
நப்பினை தன் திறமா நல்விடை யேழவிய
வீயப் பொருது வியர்த்து நின்று,

நரகாசுர வதம்

250. மன்னு நரகன் தன்னைச் சூழ்போகி வளைத்
கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்ந்து [தெறிந்து

துவாரகை ஏற்படுத்தியது

பதினாறும் ஆயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத்
[துவரை யென்னும்
அதில் நாயகராகி வீற்றிருந்து,

பாரிஜாதாபஹரணம்

என்னுதன் தேவிக்கு அன்று இன்பப்பூ ஈயாதாள்

255. தன்னுதன் காணவே தண்பூ மரத்தினை
வல்நாதப் புள்ளால் வலியப் பறித்துக்
கற்பகக்காவு கருதிய காதலிக்கு
இப்பொழுது ஈவனென்று இந்திரன் காவினில்
நிற்பன செய்து நிலாத்திகழ் முற்றத்துள்

260 உய்த்து,

வாணனுயிரத் தோள் துணித்தது

மாவலி தன்னுடைய மகன்வாணன் மகளிருந்த
காவலைக் கட்டழித்துப்
பரிவின்றி வாணனைக் காத்துமென்று அன்று
[படையொடும் வந்தெதிர்ந்த
திரிபுரஞ் செற்றவனும் மகனும் பின்னும் அங்கியும்
[போர் தொலையப்

265. பொரு சிறைப்புள்ளைக் கடாவிப்
பொருகடலை யரண் கடந்து புக்கு
மாயப் பொருபடை வாணனை ஆயிரந்தோளும்
[பொழிகுருதி
பாய ஆழி சுழற்றி,

பௌண்ட்ரக வாசுதேவ பங்கம்

புகராருருவாகி முனிந்தவனைப் புகழ்வீட முனிந்து
[உயிருண்டு அசுரன்

270. நகராயின பாழ்பட நாம மெறிந்து
காய் சினத்த காசி மன்னன்
நாச முற்று வீழ நாள் கவர்ந்து,

சிசுபால வதம்

கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும்
சேட்பாற் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடி
[தாட் பாலடையப்

275. பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித்தன் தாளிணைக்கீழ்ச்
[சேர்த்துப்

தந்த வக்கரனை முடித்தல்

பொங்கரவ வக்கரனைக் கொன்று,

திரௌபதி கண்ணனைச் சரணமடைதல்

அந்தகன்சிறுவன் அரசர்தமரசற் கிளையவன்
[அணியிழையைச் சென்று
"எந்தமக்கு ரிமை செய்" எனத்தரியாது
["எம் பெருமாள்! அருள்" என்ன

கண்ணன் விச்வ ரூபமெடுத்தது

பங்கயக் கண்ணன்

280. ஒன்றே யுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோதனன் பக்கல் சென்று,
கோதை வேல் ஐவர்க்காய் மண்ணகலம்
[கூறிடுவான்

தூதனாய் மன்னவனூற் சொல்லுண்டு,
அரவு நீள் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை
[யஞ்சிடாதேயிட அதற்குப்

285. பெரிய மாமேனி யண்டம் ஊடுருவப் பெருந்துசை
[யடங்கிட நிமிர்ந்து,
ஊரொன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால்
மண்மிசைப் பெரும்பாரம் நீங்கவோர் பாரதமாப்
[பெரும்போரில்

பார்த்தன் தேரில் கண்ணன் பாகனாய் நின்றது

பற்றலர் வீயக் கோல் கையில் கொண்டு
[பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்று

அர்ச்சுனன், கண்ணனது சேவடிமேல் அர்ச்சித்த பூவைச் சிவபிரான் முடியிற் கண்டது

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேற் பூந்தாமம்

290. சேர்த்தி அவையே சிவன் முடி மேல் தான் கண்டு
பார்த்தன் தெளிந்தொழிய

கீதை யுபதேசம்

அறிவினார் குறைவில்லா அகன்ஞாலத் தவரறிய
நெறியில்லா மெடுத்துரைத்து
நீர்மையில் நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள் செய்து
[நின்று

ஜயத்ரதனை மடித்தது

295. ஆழி கொண்டன்று இரவி மறைப்பச் சயத்திரதன்
[தலையைப்
பாழிலுருளப் படைபொருது,

பரிக்ஷித்தை உயிர் மீட்டருளியது

மருமகன் தன் சந்ததியை உயிர்மீட்டு
[மைத்துனன்மார்
உருமகத்தே வீழாமே குருமுகமாய்க் காத்து,

எல்லாச் சேனையும் இரு நிலத்து அவித்து

300 சந்தம் அல்குழலாள் அலக்கண் நூற்றுவர் தம்
[பெண்டிருமெய்தி நூழிழப்ப,
மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர் முடிப்பித்து
[அவர்களையே மன்னராக்கி,

வைதிகன் பிள்ளைகளை மீட்டுக் கொடுத்தல்

வேதவாய் மொழி யந்தணன் ஒருவன்
["எந்தை நின் சரண் என்னுடை மனைவி
காதல் மக்களைப் பயத்தலும் காணாள் கடிய தெய்
[வங் கொண்டொளிக்கும்'' என்றழைப்ப,
இடரின்றியே ஒருநாள் ஒரு போழ்தில் எல்லா
[வுலகுங் கழியப்

305. படர்புழ்ப் பார்த்தனனுங் வைதிகனும் உடனேறத்
[திண்தேர் கடவிச்
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில்
[வைதீகன் பிள்ளைகளை
உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்து,

ஆதியஞ் சோதி யுருச் சேர்தல்

துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்ற
[வண்ணம் நிற்கவே
துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்
[கண்காண வந்து

310. துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வ நிலையுலகிற்
[புகவுய்த்துக்
கதையின் திருமொழியாய் நின்று
நல்குரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய்ப்
பல் வகையும் பரந்து

315. வைகுந்தம் புகுதலும்.
என்மர் பதினொருவர் ஈராறுவர் ஓரிருவர்
வண்ண மலரேந்தி வைகலும் நண்ணி
ஒரு மாலையால் பரவி ஓவாது எப்போதும்
மால்வண்ணன் தாள் தாமரை யடைவோமென்று

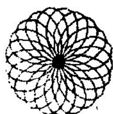
320. மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திச்
சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்தி
ஏதமில் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
யாழ்குழல் முழுவமோடு இசை திசை கெழுமிக்
கீதங்கள் பாடி மயங்கித் திருவடி தொழ,

325. பாடு நல் வேதவொலி பரவைத்திரை போல்
[முழங்க,
ஆயிரம் பெயரால் அமரர் சென்றிறைஞ்ச,
உவந்த உள்ளத்தனாய்
அண்டமாய் எண்டிசைக்கும் ஆதியாய் நீதியான
பண்டமாம் பரம சோதியாய்

330. ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர,
இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லாம் எடுத்துக்
[களைவன போலே
தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்
[பூதங்களேயாய்க்
கிடந்து மிருந்தும் எழுந்தும் கீதம் பல பல பாடி
நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் நாடகம்
[செய்கின்றனவே.

தோட்டலர் பைந்தார்ச் சுடர்முடியானைத்
தொழுது நன்மொழியால் தொகுத்துரைத்த
பாட்டிவை பாடப் பத்திமை பெருகிச்
சித்தமும் திருவொடு மிகுமே.

பொலிக பொலிக பொலிக!

தூத்துக்குடி நகர் சரித்திரம்.

சென்னை மகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வழியாக அறநிலையத்துறை, தமிழ்நாடு அரசாங்கம் 1962-ல் பதிப்பித்த புத்தகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

தூத்துக்குடி நகர்

தூத்துக்குடி திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள நகராட்சி, பெரிய துறைமுகம். ஆதலின் இவ்வூர் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றை விவரமாக ஆராய்வோம்.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் சீவைகுண்டம் வட்டத்தில் கடற்கரையிலுள்ள மிகப்பெரிய துறைமுகப்பட்டினம். தூத்துக்குடி, இது தென்னிந்திய புகைவண்டித் தொடரின் முடிவிடம். இது சென்னையிலிருந்து 405 மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது அல்லாமலும் இந்நகர் தென் திசையிலுள்ள பெரிய நகரங்களோடு மிக நல்ல சாலைகளாலே இணைக்கப்பெற்றுள்ளது. குறுக்குச்சாலை எட்டையாபுரம் வழியாகக் கோவில்பட்டி, மதுரை, சங்கரநாயனூர் கோவில்; குறுக்குச்சாலை ஓட்டப்பிடாரம் வழியாக மணியாச்சி, திருநெல்வேலி குறுக்குச்சாலை, குளத்தூர் வழியாக விளாத்திகுளம், நாகலாபுரம்; குறுக்குச்சாலை எட்டையாபுரம் வழியாக அருப்புக்கோட்டை, மதுரை, (குறுக்குச் சாலை என்ற பெயர் எவ்வளவு பொருத்தம் பாருங்கள்) வாகைக்குளம், முரப்பநாடு, வல்லன்நாடு வழியாகத் திருநெல்வேலி, வாகைக்குளம் சீவைகுண்டம் வழியாகத் திருநெல்வேலி, திருச்செந்தூருக்குக் கற்சாலைகள் இருத்தலினாலே இவ்வூர்களுக்கு வாடகை உந்துவண்டிகள் அடிக்கடி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வூரிலிருந்து மேற்கே பத்தொன்பதாவது மைலில் மணியாச்சிப் புகைவண்டி நிலையம் இருக்கிறது அதிலிருந்து வடக்கே சென்னைக்கும் தென்மேற்கே திருநெல்வேலி வழியாகத் தென்காசி, கொல்லம், திருவனந்தபுரத்திற்கும் திருச்செந்தூர் முதலிய ஊர்களுக்கு நாள்தோறும் பலமுறை புகைவண்டிகள் போய் வருகின்றன உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்த துறைமுகங்களில் ஒன்றாகிய கொழும்புக்கும், இவ்வூருக்கும் அடிக்கடி கப்பல்கள்

வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறபடியால் உலகத்தில் எப் பகுதிக்கும் கப்பல் வழியாகப் போகும் வாய்ப்பும், அரும் பொருள்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யும் வாய்ப்பும் இந்நகருக்கும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன.

இந்நகர் மேலூர், கீழூர் என இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துறைமுகம் கடற்கரைப் பகுதியும் கீழூர் எனப்படும். பெரும்பகுதியான மக்கள் குடியிருக்கும் இடம் மேலூர். கீழூரிலேதான் பெரிய புகைவண்டி நிலையம் இருக்கிறது இதிலிருந்து திருக்கோவில் மேற்கே அரை மைல் தூரத்திலிருக்கிறது புகைவண்டி நிலையத்தில் எப்போதும் வாடகைக்கு குதிரை வண்டிகள் கிடைக்கும். மேலூரிலும் சிறு புகை வண்டி நிலையம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து கோவில் உ பர்லாங்கு தூரத்தில் இருக்கிறது.

கி பி 1700-ல் இவ்வூர் இருந்த நிலையைப்பற்றி மார்ட்டின் பாதிரியார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:— "கப்பலிலிருந்து பார்த்தால் தூத்துக்குடி மிகவும் அழகான நகரமாகக் காணப்படுகிறது. கடற்கரையில் பல அகலமான பண்டகசாலைகள் அருமையாகவும், அழகாகவும் தோன்றுகின்றன ஆனால் கரையில் இறங்கியவுடன் இந்த அழகெல்லாம் மறைந்து விடுகிறது. மாட்டுத் தொழுவங்களினாலாகிய நகரே புலனாகிறது" — இந்த மாட்டுத் தொழுவங்கள் இன்றும் ஒன்றிரண்டு அங்குமிங்குமாக இருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது பெரிய பெரிய காரைச் சுவர்களினாலாகிய கட்டிடங்களாக அவை மாறிவிட்டன. தொழுவங்களுக்குரிய கூரைகள் ஓடுகளாக மாறிவிட்டன. இன்றும் கடற்கரையிலிருக்கிற தெருக்களும், முடுக்குகளும், ஒடுக்கமானவைகளாகவும், கோணலாகவுமே இருக்கின்றன. பெரிய பருத்திச் சாலையே இந்நகரின் பெருந்தெரு. இது நேராகவும் மற்ற ஊர்களிலுள்ளவைகளைக் காட்டிலும் அகலமான

தாகவும் இருக்கிறது. அப்படி இருந்தாலும் இதன் வழி யாகப் போய்வரும் கூட்டம் இடைஞ்சற்படுகிறது. பருத்தி பஞ்சு வண்டிகள் ஏராளமாக அவ்வழியே வந்து கொண்டிருப்பதனாலேதான் இது "பெரிய பருத்திச் சாலை" என அழைக்கப்படுகிறது.

கடற்கரையில் ஒரு மைல் நீளத்திற்கு அழகும், உறுதியும், உயரமும் பெருமையும் உள்ள கட்டிடங்கள், வேலை நிலையங்கள், மாளிகைகள் அணியணியாக விளங்குகின்றன. அன்று 1700-ல் கப்பலில் வந்து கொண்டிருந்த மார்ட்டின் பாதிரியார் இன்று இத்துறை முகத்தின் காட்சியைக் காணுதல் வேண்டும்! கடற்கரைச் சாலையும், புகைவண்டி நிலையப் பக்கமும்தான் இவ் ஊரின் மொத்த வியாபரத்திற்கெல்லாம் நடு இடமாக உள்ளன. பெரிய பருத்திச்சாலை வீதியில் முதன்மை யான கடைகளெல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன. புகை வண்டி நிலையத்திற்கு வடக்கே பலவகையான மக்கள் கூட்டங்கள் வாழ்கின்றன. இதனுள்தான் வாடித்தெரு இருக்கிறது. இது தான் இங்கே மக்கள் தங்கிய மிகப் பழமையான இடம். (வாடி - வேலி) தெற்கே பரவர்கள் மிகுதியாக வாழ்கின்றார்கள். ஊரின் வடக்கே முன் ஆளுநராக இருந்த பக்கிள் துரையால் வெட்டப்பட்ட பக்கிள் கால்வாயும், அதற்கப்பால் மணல் திரடுகளும் உள்ளபடியால் நகரம் அப்பக்கமாக விரிவதற்கு வசதி இல்லை. தெற்கே நீர்ப்பிடிப்பான பகுதி. கிழக்கிலோ கடலாயிற்று. மேற்கில் இடமிருந்தாலும் வியாபாரத் துறைக்குத் தள்ளிப்போவதால் மக்களுக்குக் கவர்ச்சி யில்லாமல் இருக்கிறது. இருந்தாலும் இப்போது துணை நீதிமன்றங்கள், ஊருக்கு மேற்கே கட்டப்பெற்று விட்டபடியாலும், வேறு போக்கில்லாமையாலும் மேற்குத் திசையே இவ்வூருக்கு வளர்ச்சிக்குரிய இடமாக இருக் கிறது. பெரிய வைத்தியசாலை ஒன்றும் அரசாங்கத் தாரால் இங்கேயே அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. மேலும்

வ. உ. சிதம்பரநகர் என்பது இப்போது ஒரு பெரிய நகரமாக மேற்கே வளர்ந்துவிட்டது. அதில் வ உ. சிதம்பரம் பிள்ளை கலைக் கல்லூரியும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியும் நிலைபெற்றுவிட்டன

இவ்வூருக்கு அண்மையில் மலைகள் ஒன்றும் இல்லை எங்கு பார்த்தாலும் முட்செடிகளும், பனை மரங்களும் செறிந்த மணற்பரப்புமே உள்ளன. இதற்குத் தெற்கே ஒருமைல் தூரத்தில் உப்பு ஓடை கடலில் விழுகிறது. இது ஓட்டப்பிடாரத்திற்கு மேற்கே தோன்றிப் பல இடங்களிலுள்ள நீரை அள்ளிக்கொண்டு கோரம் பள்ளம் என்ற குளத்தின் வழியாகக் கடலை அடைகிறது. கோவிலின் வடகிழக்கில் ஒரு சிறு குளம் இருக்கிறது. இதில் வெளியிலிருந்து கோரிக்கொண்டு போகப்படுறது ஊருக்கு வடக்கே முன் கூறிய பக்கிள் ஓடை ஓடுகிறது.

தண்ணீருக்கு இவ்வூரார் பட்டபாடு சொல்லுந் தரத்தன்று. தூத்துக்குடி என்ற திருப்பெயரே இதற்குப் போதுமான ஆதாரமாகும். கிணறுகள் எல்லாம் விரைவில் தூர்ந்து போகும் தன்மையான தூத்துத் தூத்துத் தான் தண்ணீர் இறைத்துக்குடிக்க வேண்டியிருந்ததினால் இவ்வூர் தூர்த்துக்குடி என்று பெயர் பெற்று மருவித் தூத்துக்குடியாயிற்று எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். உப்பு ஊற்றுக்கள் ஊறாமல் கிணற்றில் தளத்தைக் கெட்டித் தூர்த்துப் பின் அவற்றை நல்ல தண்ணீரால் நிரப்பி வாளியினால் அதனை எடுத்துக் குடித்து வந்ததினாலும் இப்பெயர் வந்ததாகும். 1823-ல் அச்சான சர்வேக் கணக்கின்படி அக்கால ஒரு குடம் குடிதண்ணீர் நான்கு பைசாவாக விற்று வந்ததாம் அண்மையில் பொருநை என்னும் தாமிரபர்ணி ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் வரும் வரை எவ்வளவோ பாடுபட்டும் கோடை காலங்களில் மக்கள் தண்ணீருக்கு மிகவும் தவித்து வந்தார்கள். கிண

றுகள் காய்ந்தோ, பொறுக்க முடியாத உப்பாகவோ போய்விடுமாதலால் பணக்காரர்கள் கொழும்பிலிருந்து குடிதண்ணீர் இறக்குமதி செய்துவந்தார்கள்.

1846-ல் சில ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் நல்ல ஊற்றுகளைக் காணும் பொருட்டு வெட்டிப் பார்த்ததில் இருபது அடிகளுக்குக் கீழே வெள்ளைக் களிமண்ணும், அதற்கு கீழே ஐந்தடி வரைக்கும் கரிசல் மண்ணும் மணலும், சரளும் இருபத்தைந்தாவது அடியில் பவளப் பாறையும் காணப்பட்டு இதுவரை உப்பாக இருந்த தண்ணீர் முப்பத்தோராவது அடியில் சிறிது மாறியதாகக் காணப் பெற்றது. வெட்டு நாற்பத்தோரடி வரை நடந்தது அதன் கீழ் நல்ல தண்ணீர் இருக்குமென்பது வெட்டியவர்களுடைய நம்பிக்கை. ஆனால் மேலிருந்த உப்பு நீரைத் தடுத்து அவ்வளவு ஆழத்திற்கு கிணற்றைக் கட்டுவது முடியாததாகத் தோன்றியதால் அச்சோதனை அத்தோடு நின்றது.

அங்ஙனமே 1849-லும் 1851-லும் செய்த முயற்சிகள் பயனற்றவையாயின 1855-ல் மாவட்டப் பொறிவலாளர் ஆர்சிலே சீவைகுண்டத்தில் பெரிய அணை ஒன்று கட்டி வடக்கில் ஒரு கால்வாய் தூத்துக்குடி வரையிலும், தெற்கே ஒன்று திருச்செந்தூர் வரையிலும் குடிதண்ணீருக்கும், நீர்ப்பாசனத்துக்குமாக வெட்டத் திட்டமிட்டார் 1857-ல் இத்திட்டம் மூன்று இலக்கத்து எண்பத்தையாயிரம் ரூபா செலவில் தொடங்கி 1874-ல் முற்றுப்பெற்றது. 1874-ல் பொருநைத் தண்ணீர் கால்வாய் வழியாகக் கோரம் பள்ளம் குளத்தைப் பெருக்கி ஐந்து மைல் நீளம் கால்வாய் வழியாக ஓடிவந்து தூத்துக்குடிக்கு வெளியே கட்டப் பட்டிருந்த தண்ணீர்த் தொட்டியை நிரப்பிக் குழாய் களின் வழியாக ஊருக்குட் சென்று பல கிணறுகளில் விழுந்து ஒருவாறு தண்ணீர் பஞ்சத்தைப் போக்கியது.

1905-ல் ஓரிலக்கம் ரூபா செலவில் கோரம்பள்ளத்தி லிருந்து வந்த வாய்க்கால் கட்டுமானத்தால் மூடு வாய்க் காலாக மாறிற்று என்ன செலவுகள் செய்தும் கோடை காலத்தில் தண்ணீர் தட்டுத் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது.

அதனால் 1914-ல் பதினெட்டு இலக்கத்து இருபத்தையாயிரம் ரூபா செலவில் ஒரு திட்டம் வகுக்கப் பெற்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பெற்றது. அதன்படி மருதூர் அணைக்கு இரண்டு மைல் கிழக்கே தள்ளிப் பொருநை ஆற்றிலிருந்து வல்லன்நாட்டுக்குத் தண்ணீர் ஏற்றி அங்கிருந்து பதினெட்டு மைல் இரும்புக் குழாய் வழியா கத் தூத்துக்குடிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் இத் திட்டம் பல சீர்திருத்தங்களோடு முற்றுப் பெற்றது. இப்போது வல்லன் நாட்டுப் பொத்தைப் பக்கத்திலி ருந்து நல்ல தண்ணீர் கொண்டு வரப்பெற்று ஊர் முழுவ தும் எளிதில் கிடைத்து வருகிறது. இதனால் இன்று தூத்துக்குடியில் ஏழை மக்களும் குடிப்பதும், குளிப்பதும் பொருநை என்னும் தாமிரபர்ணி ஆற்றுத் தண்ணீரே.

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்"

(திருவள்ளுவர்)

1911-ல் 40185 ஆக இருந்த இவ்வூர் மக்கள் தொகை 1941-ல் ஆண் 38 262+37.352 பெண் ஆக மொத்த 75 614 ஆகிக் கிட்டத்தட்ட இரட்டித்து விளங்குகிறது. இவ்வூர் ஒரு நகராட்சி. இதில் 24 பகுதி களோடு கூடிய 17.953 வீடுகள் இருக்கின்றன இங்ஙன மாக முப்பது ஆண்டுகளில் இரட்டித்துள்ள தொகை இவ்வூர் எவ்வளவு விரைவாக வளர்ந்தோங்கி வருகிற தென்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இது கொடிய வெப்பமுள்ள ஊராக இருந்தாலும் கடற்கரைப் பட்டின மாதலால் உடலுக்கு நன்மைதரும் கடற்காற்றும், அடிக்

கடி பெய்யும் மழையும் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் பொருள் வருவாயும் இப்போது தோன்றியுள்ள தண்ணீர் வசதியும் குடியிருப்பை மிகவும் வசதியாக்குகின்றன சங்கரராமேசு வரர் கோவில் வாசலில் நகராட்சியினருடைய ஆளுகை யிலுள்ள பெரிய சத்திரம் ஒன்று இருக்கிறது. இதனுள் கல் திருமடம் இருக்கிறது. அதன் அமைப்பைப் பார்த் தால் அது ஏதாவது ஒரு சைவ ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த தாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது தோன்றுகிறது. நாட்டாண்மைக் கழகத்தார் ஆட்சியிலுள்ள வழிப்போக் கர் விடுதி (*Travellers Bungalow*) ஒன்று கடற்கரையிலிருக் கிறது.

துறைமுகம்:

வியாபார உலகத்தில் தூத்துக்குடி முதன்மைப் பெற்ற வரலாறு ஒரு நூற்றாண்டையது. இவ்வளவு விரைவில் முதன்மை பெற்ற துறைமுகம் இந்தியாவில் பிறிதொன்றுமில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முற்பகுதியில் ஒருசில நூறு ரூபாய்களுக்கே கடல் வாணி பம் நடந்து வந்தது. அக்காலத்துக் காயற்பட்டினமும், குலசேகரன்பட்டினமும் மிகச் சிறந்து விளங்கின. சென் னைக்குக் கருப்புக்கட்டியும், கொழும்புக்குத் துணியும் ஏற்றிச் சென்று வந்த பதினாறு கப்பல்கள் இந்த மாவட் டத்தில் இருந்தன.

ஆண்டுக்கு மூன்று நான்கு இலட்சம் ரூபா மதிப் புள்ள துணிகள் சென்னைக்குக் காயற்பட்டினத்திலி ருந்து ஏற்றுமதியாயின. கடல் வழிகளில் தூத்துக்குடியும் ஒன்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெருமையே இதன் காரணம். 1842, 1879, 1912-ஆம் ஆண்டுகளில் இத்துறைமுகம் அளந்து குறியிடப்பெற்றது. 1842-ல் பழைய தச்சுக் காரர்களுடைய சதுரத்தூண் விளக்குக்குப் பதிலாகச் சரியான கலங்கரை விளக்கொன்று ஏற்றப்பெற்றது. இப் போதுள்ள விளக்கு 1874-ல் மாற்றியமைக்கப்பெற்றது.

தூத்துக்குடி திடீரென்று முதன்மை பெறத் தொடங்கிற்று. சீனாவிற்கும், இங்கிலாந்திற்கும் சென்ற பஞ்சு முழுவதும் இங்கிருந்துதான் சென்றது. 1851-க்கும் 1861-க்கும் இடையே தூத்துக்குடிக்கு உள்நாடுகளிலிருந்து சரியான கற்சாலைகள் போடப்பெற்றன. 1876-ல் புகைவண்டியும் வந்துவிட்டது

சென்னையிற் பாதிக்குமேல் இங்கு வணிகம் நடைபெறுகிறது. பஞ்சு, சப்பான், இங்கிலாந்து, செர்மனிக்கும், நூல் சீனாவுக்கும்; நிலவாகை இங்கிலாந்துக்கும் செர்மனிக்கும்; தேயிலை ஐரோப்பா, ஆசுத்திரேலியா, அமெரிக்காவிற்கும்; துணிகள் தென்னாப்பிரிக்கா, இலங்கைக்கும்; காப்பிக்கொட்டை இங்கிலாந்தக்கும்; ஆடு மாடுகள், மிளகாய், சுருள்ளி, அரிசி, தானியங்கள் இலங்கைக்கும் ஏற்றுமதியாகின்றன. துணிகள், தீப்பெட்டி, மண்ணெண்ணெய், சில்லறைச் சாமான்கள் இவை இறக்குமதியாகின்றன. இதனால் சென்னை மாகாணத்தில் இது இரண்டாவது துறைமுகமாகவும் இந்தியாவில் ஐந்தாவது துறைமுகமாகவும் மதிக்கப் பெற்று வருகிறது.

இலங்கைக்குப் போகும் கூலியாட்கள் பத்து மைல் தூரத்திற்கு மேற்கேயுள்ள தட்டப்பாறையில் மருத்துவக் கண்காணிப்பில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து கப்பலிற் போகின்றனர். கப்பல்துறைப் பாலம் 1895ல் போடப்பெற்றது. 1899ல் புகைவண்டி, துறைமுக மேடைக்கே வந்துவிட்டது. நகருக்குத் தெற்கிலிருந்து தொடர்பான மூன்று தீவுகள் புன்னையடி, உரோஞ்சி, பாண்டியன் (முயல்) தீவு என்பன வடகிழக்குச் சாயலாக கடலுள் நீண்டு போகின்றன. முயல்தீவுக்கு வடக்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் தூத்துக்குடியைப் பார்த்து வடமேற்கு விரிந்திருக்கும் பாறைத் திரடென்று உளது இந்த வளைந்துள்ள தீவுத் தொடரின் உள்ளேதான் துறைமுகம் இருக்கிறது. இதில் கரையை அடுத்துவரும் சிறு மரக்கலங்கள் எட்டு.

ஒன்பதடி ஆழத்தில் காவலுடன் இருக்கின்றன. கடலோடும் பெரிய கப்பல்கள் நகரிலிருந்து ஐந்தாவது மைலுக்கப்பால் முயல்தீவுக்கு வெளியேயுள்ள துறையில் தங்குகின்றன. புன்னையடித்தீவும், உரோஞ்சித் தீவும் எப்போதும் ஒன்றும் சேர்ந்துள்ளன.

புன்னையடித் தீவிற்கும், கரைக்கும் இடையேயிருந்து பதினறடி ஆழமுள்ள இடை தூர்க்கப்பட்டதிலிருந்து அவை பெருந்தடியோடு இணைக்கப்பட்டன. ஐரோப்பாவுக்குப் போகும் பெரிய கப்பலெல்லாம் இங்கு வந்தே போகின்றன ஆங்கில இந்தியப் புகைக் கப்பற் கம்பெனியார் கப்பல்கள் இலங்கைக்குச் சென்று வருகின்றன. இங்கேதான் தேசாபிமானச் செல்வர் திருவாளர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் நன்முயற்சியால் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி (*The Swadeshi Steam Navigation Company*) ஒன்று நிறுவப்பட்டு அதன் கப்பல்கள் சில காலம் இலங்கைக்குப் போய் வந்தன. இங்கே பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை முத்துச்சலாபம் நடைபெறுகின்றது. அருமையான முத்துக்கள் இப்பக்கத்தில் விளைகின்றன. தூத்துக்குடியிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்திலுள்ள தொள்ளாயிரம் பாறையும், புன்னைக்காயலிலிருந்து ஆறு மைல் தூரத்தில் கிழக்கேயுள்ள கூடுமுத்துப் பாறையும் நல்ல முத்துக்கள் விளைவுள்ளனவாகத் தீர்மானிக்கப்பெற்றுள்ளன.

ஊர் வரலாறு -

பண்டைக் காலத்தில் தூத்துக்குடி பரவர்கள் வாழ்ந்து வந்த மிகச் சிறிய பட்டியாக இருந்தது. போர்த்துக்கீசியர்கள் இந்தியாவில் வந்து குடியேறி இருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கிழக்குக் கரையில் தலைநகராக இருந்தது புன்னைக்காயல். அதனை விட்டுவிட்டு தூத்துக்குடிக்கு வந்துவிட்டார்களென்றால் அதில் எத்தனை வசதி கண்டு அவர்கள் வந்திருக்க வேண்டும்? மகமதியர்

களாலே கொடுமைப் படுத்தப்பட்ட பரவர்களைப் பாது காப்பதற்காகக் கொச்சியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த போர்த்துக்கீசியருடைய படகுகள் 1532-ல் முதன் முத லாகத் தூத்துக்குடிக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தன.

பரவர்கள் கிருத்தவர்களாக மாற்றப் பெற்றனர். அதனால் போர்த்துக்கீசியருடைய செல்வாக்கு நிலை பெற்றது. 1543-க்குள் போர்த்துக்கீசியர் கவர்னர் ஒருவர் தூத்துக்குடியில் இருந்தார். அர்ச்சவேரி யார் என்ற பெரியார் 1544-ல் எழுதிய கடிதம், விசய நகரம் மன்னருடைய ஆட்களும் மதுரையிலிருந்த அவர் களுடைய சிற்றரசராகிய நாயக்கரும், தூத்துக்குடியைத் தாக்கிய விவரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. கவர்னருடைய கப்பல் எரிக்கப்பட்டது; வீடுகள் அழிக்கப்பட்டன; அவர் தீவுகளில் ஓடி ஒளிந்தார். போர்த்துக்கீசியர் இருந்ததற்கு அடையாளமாக ஒரு கல்லறைக்கல் இருக்கிறது. அதில் 1,618 திசம்பர் மாதம் உ.யிட்ட தமிழ் கல்வெட்டு உளது. ஓர் ஐரோப்பியரைப் பற்றிய தமிழ்க் கல்வெட்டு இதுதான் முதலாவது. இது கிருத்துவர் கோவிலில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

1602ல் முதல் முதலாகத் தச்சுக்காரர்கள் இலங் கையில் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் 17ம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியில் அடிக்கடி போர்த்துக்கீசியருடன் போர் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் 1658-ல் ஒரு கடற்படையோடு தூத்துக்குடித் துறைமுகத்துள் நுழைந்து அதனைக் கைப்பற்றினர். 1784 வரை அவ் வூர் அவர்களிடம் இருந்து வந்தது அவர்களுக்குச் சொந்தமான ஊர்கள் இந்த மாவட்டத்தில் வேம்பாறு, வைப்பாறு, புன்னைக்காயல், பழையகாயல், காயற்பட்டி னம், மணற்பாடு, ஆழ்வார் திருநகரி என்பன. இப் பகுதிக்குத் தலைநகராகிய தூத்துக்குடியில் அவர்கள்

ஒரு சிறு கோட்டை கட்டினார்கள் அது முந்நூறு அடிச் சதுரமானது அவர்கள் பரவர்களோடு நட்புகொண்டு மீண்டும் முத்துப் பண்ணைகளைக் கைப்பற்றி, பாம்பனி லிருந்து கன்னியாகுமரி வரை கடற்படை அமைத்திருந் தார்கள்.

1700-ல் மார்ட்டின் பாதிரியார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்;—'முழு உரிமை உடையவராக இல்லா திருந்தும் தச்சுக்காரர் தூத்துக்குடியிலிருந்து ஏராளமான வருவாய் பெற்றார்கள்.'' துணி வணிகத்தில் முதன்மை பெற்று அவர்கள் நாளடைவில் அப்பக்கம் வரும் கப்பல் களில் துணிக்குச் சுங்கம் வாங்கத் தலைப்பட்டார்கள். உள்நாட்டில் பல ஊர்களில் அவர்களுக்குத் துணி நெய்து தந்த தொழிலாளர் பலர் இருந்தனர். 1760-ல் ஒரு பெரிய தச்சுப்படை தூத்துக்குடியிலும், மணற்பாட் டிலும் வந்து இறங்கிற்று. மகமது யூசுபு என்ற மகமதி யப் படைத்தலைவர் அது கண்டு சினம் கொண்டு படை யுடன் ஆழ்வார்திருநகரியை நோக்கிச் சென்றார். அப் படைகள் உடன் அவ்வூரை விட்டுப்போய்விட்டன. பாளையங்கோட்டையிலிருந்த ஆங்கிலேயர் படைத் தலைவர் தூத்துக்குடியைப் பிடித்துக்கொண்டார். 1783-ல் சமாதானம் ஏற்பட அதன் பலனாக 1785-ல் தூத்துக்குடி மறுபடி தச்சுக்காரரிடம் போயிற்று. 1792-ல் சென்னை அரசாங்கத்தார் நெல்லை மாவட்டத்தின் ஆளுகையை மேற்கொண்டவுடன் தூத்துக்குடியையும். பிற தச்சுக்காரர் இடங்களையும் தச்சுக்காரரிடமிருந்து ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். 1818 வரை தூத்துக்குடி ஆங்கிலரிடம்தான் இருந்தது. 1801-ல் தச்சுக்காரருடைய தூண்டுதலால் பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் தூத்துக்குடியைப் பிடித்து அங்கிருந்த ஆங்கிலேயரைத் துன்புறுத்தினார்கள். ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் விரை வில் அதனை மீட்டுவிட்டனர். தச்சுக்கோட்டை

பாழாகி வௌவால்கள் வாழுமிடமாக இருந்து 1810-ல் தரை மட்டமாக்கப்பட்டது.

1818-ல் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட சில மாறுதல்களின் பயனாகத் தூத்துக்குடி, புன்னைக்காயல், காயற்பட்டிணம், ஆழ்வார்திருநகரி, பாண்டித்தீவு, குரோஞ்சித்தீவு இவை தச்சுக்காரரிடம் 1818 மே மீ 11உ கொடுக்கப்பட்டன. முயல்தீவு எனப்படும் பாண்டித்தீவில் தச்சுக்காரர் கப்பல்களுக்காக ஒரு விளக்குத்தூண் நிறுத்தியிருந்தனர். அவர்கள் அமைத்திருந்த சிறைச்சாலை போன்ற அடையாளங்கள் குரோஞ்சித் தீவில் இப்போதும் காணப்படுகின்றன. அப்போது வந்த உரிமை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தினர் தச்சுக்காரர்களுக்கு அவர்களுடைய கோட்டை இருந்த இடம் மட்டுமே சொந்தம் எனவும் அவர்களுக்கு உப்பளங்களில் உரிமை இல்லை என்றும், ஒரு வகைச் சிவப்புச்சாயம் இறக்கக்கூடிய சாயவேர் என்ற செடிகளைச் சேகரிப்பதை ஏலம் விடும் முறைமை அவர்களுக்குக் கிடையாது என்றும் முடிவு செய்தனர்.

அப்போது தூத்துக்குடியென்பது பரவர்கள் குடியிருக்கும் இடமும், ஆங்கிலேயர் கோவிலுக்கு வடபுறமுள்ள கீழூருமே ஆகும். 1819-ல் தச்சுக்காரர்கள் பரவர்களுடைய தலைவரைக் கைக்குள்ளே போட்டுக்கொண்டு மீன் பண்ணைகளைக் கைப்பற்றித் தொல்லை விளைவித்தனர். புன்னைக்காயலிலிருந்த ஆங்கில அதிகாரி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலிருந்து சாதித் தலைவர்கள் நாவிதர்களை ஆங்கிலேயருக்குச் சவரம் செய்வதைக் கூடாதெனக் கட்டுப்படுத்தி இடையூறு செய்தார்கள் என்பது தெரிகிறது. கடைசியாக எல்லாத் தொல்லைகளும் நீங்கி 1825 ஜூன் மீ 1உ யன்று தூத்துக்குடி ஆங்கிலேயருடைய முழு ஆளுகையில் வந்து சேர்ந்தது பின் ஓட்டப்

பிடாரத்தில் பிறந்து தூத்துக்குடியில் சிறக்க வாழ்ந்திருந்த வீரர், பெருங்கவி வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை போன்ற மெய்வீரர்கள் உழைப்பினாலும், காந்தியடிகளுடைய பெரிய தியாகத்தினாலும் இந்தியத்தாய் 15—8—1947ல் விடுதலை பெற்றுத் தன்னாட்சியடைந்தாள்.

தூத்துக்குடி - சங்கரராமேஸ்வரர்:-

இங்ஙனமாக வளர்ந்த பெருந் திருநகர் தூத்துக்குடி; இது திருமந்திரநகர் எனவும் பெயர் பெறும். மேலூரின் நடுவே மிகவும் அழகாக விளங்குகின்றது சங்கர இராமேஸ்வரர் திருக்கோவில் அம்மை பாகம்பிரியாள்; ஆனதால் அவருடைய திருக்கோவிலிலேயே தெற்கே பார்க்க எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு பெருமானை வழிபடவரும் அடியார்களுக்கு வேண்டும் வரங்களெல் லாம் அருளுகின்றாள். மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவம், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதிசிவம் ஆகிய சைவ சமைய சந்தானாசிரியர்கள் நால்வரும் அறுபத்து மூவரு டன் காட்சி அருளுகின்றனர். இவர்கள் இந்தக்கோவி லில் இடம் பெற்றிருப்பது இவ்வூரார் செய்த தவமே.

இங்கே பெருந் திருவிழா சித்திரை மாதத்தில் நடைபெறுகின்றது. இராமபிரானாற் பூசிக்கப் பெற்ற சங்கரர் இவர்; ஆதலால் சங்கரஇராமேஸ்வரர் என்ற திருப்பெயர் பெற்றார்.

இதுகாறும் சீவைகுண்டச் சிவன் கோவில்கள் கண்டு கும்பிடப் பெற்றன. இனி, தண் பொருந்தம் திருச்செந்தூர் வட்டத்திற் புகுகின்றதாகையால் அதன் தென்கரை வழியே சென்று ஆங்காங்குள்ள திருக் கோவில்தனை வணங்கித் திருவருளைப் பெறுவோம்.

